İNSAN AVI

POLİSYE ROMAN

122

THOMAS B. DEWEY

AKBA YAYINEVİ

AKBA YAYINEVİ

Bu kitap 1977 yılında Akba Yayınevi tarafından Tercüme Polis Romanları Serisi'nin 122. kitabı olarak İstanbul'da yayınlanmıştır.

BIR

Şehre yakın bir sayfiye köyünde oturan Mickey Philips arabasını garaja koyup evinin kapısını çaldığı sırada, etraf iyiden iyiye kararmıştı. Merkezden uzakta oturan tek polis memuru o idi. Diğer memurların hepsi şehirde oturuyorlardı. Mickey'in düşünceleri değişikti. Tenha bir yerde oturmakta mahzur görmüyordu. Zaten karar vermişti: Aylığından arttırabileceği birkaç dolarcığı biriktirecek ve kır hayatı yaşayabilmek için kendine göre küçük bir çiftlik yapmanın çarelerini araştıracaktı. Emekli olunca da ömrünün sonuna kadar çok sevdiği karısı Kathy ile birlikte orada tatlı ve mes'ut bir hayat sürecekti. Mickey zâten şehir hayâtından hiç hoşlanmazdı. Yazlıkta oturmayı tercih etmesinin sebepleri bunlardı işte!..

Kapının kanadını ayağıyla ittikten sonra, sırtındaki yeni elbiseyi görmezlikten gelip karısına sarılarak dudaklarını onun, dudaklarına yapıştırdı. Bir süre öylece kaldılar. Kocasının kollarından sıyrılan Kathy, «Elbisemi nasıl buluyorsun, şekerim?» diye sordu.

— Hmmm... Çok güzel, çok güzel! Peki ama, bunu ne zaman giymeyi düşünüyorsun?

— Ne zamanı var mı ya, Mike, evde giyeceğim!

— O halde mesele yok... Çünki ben bunu fazla dekolte buldum da... Dışarda giymene, imkânı yok müsaade edemem. Neyse, şimdi bunu bırakalım da, şu meretin nasıl çıkarılacağını göster bana!

— Öyle yağma yok... Uslu durur, yemeğini yersen, sana belki bir gösteri yapabilirim!

Genç kadın mutfağa gitmek üzere Mickey'in yanından geçerken, genç adam eliyle karısının kalçalarına vurdu. Sonra bitişik odaya gidip ceketini, ayakkabılarını çıkardı. Tabancasını masanın üzerine koydu. Sırtına temiz bir gömlek giydiği sırada, hafifçe gülümsedi. Biraz sonra kavuşacağı saadeti hayâl ederek, yatağa baktı.

Yemekten sonra Mickey, sofra kaldırılırken karısına yardım etmek istediyse de, genç kadın onu televizyonun yanında bulunan deri koltuğa doğru itti ve: «Hayır, sevgilim!» dedi. «Sen yorgunsun... Şöyle geç de istirahat etmeye bak!»

Mickey karısının dediği gibi yaptı. Bir süre televizyon seyretti. Biraz gazete okudu. Sonra da bir kazâ neticesinde ölen Çavuş Duffy'yi ve ağır şekilde yaralanan Russo'yu düşündü.

Mutfaktaki işini bitiren Kathy oturma odasına dönmüştü. Bir sigara tellendirip kocasının dizleri üzerine oturdu.

— Biliyor musun, Mike, bana öyle geliyor ki, talih yakında sana güleryüz gösterecek! Çünki iyi bir dedektifsin... Bilmiyorum ama, belki de dünyânın en zekî, en cesur polisisin... (Parmağının ucunu, kocasının burnunun ucuna koydu. Sonra kaşlarla oynadı. Ellerini kısa kesilmiş saçlar üzerinde dolaştırdı.) Sana bir müjdem var, Mike! Galiba bir çocuğumuz olacak...

— Sahi mi söylüyorsun, Kathy?

— Elbette sahi söylüyorum.

Birbirlerine sıkıca sarılıp yeniden öpüştüler. Sonra Mickey, «Hani şu elbisenin nasıl çıkarılacağını göstererek bir striptiz numarası yapacaktın, ne oldu bu iş?» diye sordu. «Bekliyoruz yâni.»

— İyi ya, şekerim, gel odaya geçelim de istediğin olsun! Bundan kolay ne var ki?

Yatak odasına girmeden önce, Mickey sokak kapısının sürmelenmiş olup olmadığını kontrol etti. Gerçi bu ıssız yerde onları kimse rahatsız etmiyordu ama, belli olmazdı yine de... Bir kilometre kadar ötede kedileriyle birlikte yaşayan Misis Crale adındaki geveze kadın, onlarla çene çalmak isteyebilirdi.

Mickey yatak odasının eşiğinde durup, Kathy'ye uzun uzun baktı. İki yıl önce evlenmişlerdi. Bu iki yıl içinde Mickey karısıyla ne zaman başbaşa kalsa hep, onun gibi bir kızın ayakları altında bulunan bir sürü erkeği beğenmeyip onu, yalnız onu seçmiş olmasının sebebini kendi kendine sorardı... Her halde Kathy onu sevmişti. Sevdiği için de, küçük bir polis memuru olmasına rağmen onunla evlenmekte tereddüt bile etmemişti.

— Haydi, sevgilim, ne duruyorsun orada? Gelsene!

Mickey düşüncelerinden sıyrılıp, karısına doğru yürüdü. Onun birkaç metre berisinde durdu. Genç kadın önce elbisesini, sonra da çoraplarını çıkardı. Mickey günden güne dolgunlaşmakta olan iç gıcıklayıcı vücuda uzun uzun baktı. Kalçaların gömlek altında kalan kısmını, sutyenden dışarı fırlamak istiyormuş gibi duran Ve kumaş altında dimdik uçları belli olan göğüsleri seyretti. Fazla dayanamadı, karısını yatağa doğru sürükledi. Karyolanın kenarına oturdu. Sonra ayağa kalktı. Birbirlerine sarıldılar,

Kathy dudaklarını çekerek, «Çocuğumuz kız mı olsun istersin, oğlan mı?» diye sordu.

— İlk çocuğumuz oğlan olmalı. Sonra bir kızımız olur İnşallah!

Yeniden öpüştüler. Sonra genç kadın elini omuzuna doğru götürüp gömleğini çıkarmaya hazırlandı.

İşte o anda kapıya vuruldu...

Kathy, «Bekle biraz, Mike!» diye fısıldadı. «Açmayalım. istedikleri kadar çalsınlar... Sonunda gitmek zorunda kalırlar.»

Mickey, ellerini karısının belinden çekmeyip bir süre bekledi. Kapıya durmadan vuruyorlardı.

Mickey, «Yine şu can sıkıcı kocakarı olacak!» diye söylendi. «Rahat edemeyeceğiz. Dur gideyim de hasta olduğunu söyleyeyim şuna!»

Kapıya vurulan darbeler, büsbütün fazlalaştı.

— Anladık, anladık... Geliyoruz.

Mickey sürgüyü çekip, kapıyı ardına kadar açtı. Açmasıyla da şaşırıp kaldı. Kapının eşiğinde iki adam duruyordu. Biri uzun boylu ve iri kıyımdı. Başında kurşunî bir fötr şapka vardı, öteki bodur olup, daha yaşlıydı. Camları kalın bir gözlük kullanıyordu. Başında bir bére vardı.

Uzun boylu olanı, «Mickey Phillips burada mı oturuyor?» diye sordu.

— Evet, ne istiyorsunuz? . .

Bodur adam cebinden çıkardığı bir kartviziti Mickey'e uzattı. Genç adam elini uzatıp da kartı alacağı sırada, ileri doğru bir adım atan uzun boylusu Mickey'in karnına şiddetli bir yumruk indirdi. Dedektif, iki büklüm olmasına rağmen yumruğunu ikinci adamın suratına indirmek istedi ama muvazenesini kaybetti. Aynı zamanda da kamına ikinci bir yumruk yedi. Yumruklar birbiri peşinden gelmekte gecikmedi. Zavallı genç, Kathy'ye bir şeyler söylemek istedi fakat, gırtlağından hiçbir ses çıkmadı. Adamların ayaklarının dibine yuvarlanıverdi.

Korkunç bir kâbusun tesiri altında gözlerini açtığı zaman, şakaklarının müthiş surette uğuldamakta olduğunu hissetti. Ağzını o kadar sıkı bir şekilde bağlamışlardı.

Tıkacın üzerine geçirilmiş olan kadın çorabı, dudaklarının kenarını acıtıyordu. Ya bilekleri! Bilekleri de acıyordu. Nasıl acımasındı ki, her iki eli birbirine bitiştirilip kelepçelenmiş ve Mickey bir ip vasıtasıyle tavandaki putrellerden birine asılmıştı! Gerçi ayaklarının uçları yere deymekteydi ama, vücudun bütün ağırlığını omuzlar çekmekteydi.

Fakat bunlar Mickey'in gözüne çarpan manzara karşısında hiç bir şey değildi. Gördüğü, her insanın tüylerini diken diken edebilecek kadar müthiş ve korkunçtu. Kim olursa olsun, böyle bir şeyle karşılaşan kimsenin yüreğine inerdi. Elinde olmayarak başını çevirdi. Mickey'in ayaklarının dibinde bir ceset vardı. Bu ceset, karısı Kathy'nin cesediydi!

Mickey bağırmak istedi. Ağzındaki tıkaç buna mâni oldu. Bulunduğu durumdan kurtulmak için hareketler yaptı. Bu defâ da omuzlarının hiç kımıldamadığını, oynak yerlerinin isé dökülür gibi olduğunu hissetti. O anda yeniden bayılacak gibi oldu. Gözlerini kapayarak görmüş olduğu manzaranın bir rüyadan başka bir şey olmamasını diledi. Ama hayır, rüya müyâ değildi bu!.. Nitekim Mickey Phillips gözlerini yeniden açtığı zaman, bunu derhal anladı. Kathy! Onun sevgili Kathy'si öldürülmüştü ha! Aman Allahım! Olacak iş miydi bu?

Mickey birden gözlerini kapadı. Zira birtakım nefes almalar gelmişti kulağına... Göz kapaklarını yeniden yavaşça kaldırdı. O, tanımadığı iki âdâmı gördü. Adamlardan uzun boylusu, elinde berberlerin kullandığı ustura, tekrar Kathy'nin cansız cesedine doğru ilerledi. Korkunç âleti, büyük bir serinkanlılıkla kullanıyordu.

Ötekine, yâni daha yaşlısına gelince; adam sahneyi kılını bile kıpırdatmadan seyretmekteydi. Kalın camlı gözlüğü, ona şeytanımsı bir hava vermişti.

Mickey usturanın yeniden açıldığını vè yeniden parladığını görünce, ümitsiz bir hareket yaptı. Bütün kuvve-

tiyle ileri doğru atıldı... Ama ö anda da omuzlarında kemiklerinin kırıldığını belli eden müthiş bir ağrı hissetti.

Kısa boylu adam sönmüş olan sigarasını atıp flaşlı bir fotoğraf makinesi çıkardı. Pozometreyle uzaklığı ölçtü. Ortalamayı buldu. Usturalı, «Aman dikkat et, resimde bir hatâ olmasın!» diye gülerek konuştu.

Bodur ikinci bir resim çekti. Suçortağı o sırada elindeki kanlı usturayı bir bezle siliyordu. Birden başını çevirdi. Mickey'i göstererek, «Eee, bunu bu herifi ne yapacağız?» diye sordu. Sonra usturayı kutusuna yerleştirip cebine soktu.

Gözlüklü bodur, makineyi arkadaşının eline tutuşturdu. Sonra cebinden çıkardığı küçük bir otomatik tabancayı Mickey'ye doğrulttu. Tetiği çekti. Mickey'in vücudu gevşeyiverdi.

Adam, «Kelepçeyi alıver elinden!» diye emretti. «Zira bu bizi ele verebilir. Polis, bir fikir sahibi olmamalı!» İri kıyım, verilen emri dinledi. Mickey Phillips'in vücudu yere yığılıverdi.

Oraya geldiklerini belli edecek bir iz kaldı mı diye odanın içini gözden geçiren adamlar dışarı çıkmadan önce de, elektrik düğmelerinin hepsini birer birer sildiler. Sonra da yepyeni bir arabaya atladılar. Geri geri giderek tenhâ yola çıktılar. Nihayet geldikleri gibi sessizce kayboldular.

Ama büyük bir hatâ yapmışlardı, öldü sandıkları Mickey Phillips yaşıyordu. Daha önceki berbat hâline ve yemiş olduğu kurşuna rağmen, genç dedektif kefeni yırttı.

Mickey, tam altı hafta hiç kımıldamadan yarı baygın bir halde yattı. Her tarafı sapır sapır dökülüyordu sanki...

Boynu, burun deliklerine kadar alçı içindeydi. Ayrıca boynundan beline kadar da alçılanmıştı. Yalnız kurşunyarasının tedavisi için, bir delik açılmıştı. Oynatabildiği kolları ise, ancak bir makara sistemiyle inip kalkabiliyordu. Bir ara bir sesin, «Olur şey değil... Bu cinayetin işlenebilmesi için, ortada hiçbir sebep yok... Daha doğrusu, ben öyle sanıyorum. Ama yine de belli olmaz...» dediğini duyabildi; Başka bir ses ise, «Çok üzgünüm başkomiser ama, fazla ısrar edecek olursanız, korkarım hastanın aklî durumunda da ortaya kötü bir hâl çıkabilir. Bırakalım da kendine gelsin!» diye cevap veriyordu.

Mickey Phillips, birinci sesin; şefi Başkomiser Andrews'ya âit olduğunu anlamıştı. Andrews ne iyi etmişti de hastahâneye gelmişti... Zira Mickey'in onunla muhakkak konuşması gerekiyordu. Lâkin hekimleri ve hemşireleri endişelendiren' bir şey vardı. Hasta, hiçbir şey hatırlıyamıyor, olup bitenler hakkında bir şey söyleyemiyordu.

Bir hemşire, «Ne dersiniz, doktor,» diye sordu, «yoksa bu adamcağız hayâtı boyunca hafızasını kaybetmiş olarak mı yaşayacak?»

— Hayır. Ben böyle bir şey beklemiyorum.

Mickey günlerini alçı içinde geçirirken, çok sinirli olmuştu. Her şeye kızıyor, hattâ kendisine kaşıkla yemek yediren hemşirelerden bile nefret ediyordu. Sonra verilen ilâçları almamak için de direniyordu. Bunun sebebi uyumak istememesiydi. Çünki o korkunç kâbusu yeniden görmek ihtimali, onu korkutmaktaydı.

Bir gün, Mickey geçirdiği buhranlı saatlerde kendisine büyük ihtimam gösteren melek yüzlü hemşireye gülümseyerek baktı ve: «Sizden rica etsem de,» dedi, «Başkomiser Andrews'ya haber göndersenizl Onunla hemen görüşmek istiyorum.»

— Hay.hay... Bunu kendisine derhal bildireceğim. Ama siz şimdi uyuyun, uyumaya çalışın!

Başkomiser Andrews'den önce, Cinayet Maşası'ndan iki müfettiş geldi. Yanlarında bir trombinoskop da getirmişlerdi. Tam iki saat boyunca, Mickey binlerce fotoğrafa baktı ama, aradığı başlan göremedi. Adamlar, polis ressamlarının resimlerini yapabilmesi için onun katilleri bir defâ daha tarif etmesini istediler. Polis ressamları, hemen faaliyete geçtiler. Fakat ortaya çıkan iki robot-portre karşısında, Mickey başını iki yana salladı. Hayır, hayır, robot -portreler, o iki katile benzemiyorlardı.

Başkomiser Andrevvs'nün geleceği gün Mickey'i erkenden hazırladılar. Bacakları, onu zar zor taşıyabiliyordu. Yürüyebilmesi için yardım ettiler.

Başkomiser, delici bakışları olan cin gibi bir adamdı. İnce yapılıydı. Gözleri yeşildi. Otoriter bir kimse olduğu belliydi. Karyolanın kenarındaki sandalyeye ilişti!

— Geçmiş olsun, Phillips! Beni görmek istemişsin.

Mickey'in üzerinde sıkılgan bir hal vardı. Andrews, ne de olsa bir âmirdi. Onun gibi ikinci derecede basit bir dedektif değildi. Onu ziyarete gelmesi, büyük bir nezâket eseriydi.

— Evet, efendimi Kusura bakmayın, sizi buralara kadar yordum... Şey, bu işle ben meşgul olmak istiyorum!

Andrews ilkin Mickey'in vücudundaki alçıya, sonra da mecalsiz bacaklarına baktı. Gülümseyerek, «ömürsün yâni, Mike!» dedi. «Haydi diyelim ki, arzun mâkul, başına gelen bu felâkete sebep olanları kendi elinle yakalamak istemekte haklısın, ama söylesene bana bakayım, nasıl yapabileceksin bunu? Hâlini görmüyor musun? Haydi bunu geçelim, tahkikata nereden başlıyabilirsin, onu söyle banal»

— Şey... Bana öyle geliyor ki, bu iki adam Batı'dan gelmişlerdi.

— Batı'dan mı gelmişlerdi? Nereden belli bu?...

— Yüzlerinin renginden... Çünki her ikisinin yüzü de bronzlaşmıştı.

, —Öyle ama, evlât, enfraruj lâmbalar sayesinde bugün kim istese güneş altında kalmış gibi bronzlaşabilir...

— Biliyorum, biliyorum... Ama onların bronzlaşmış yüzleri, güneş altında kalmışların gibi olmuyor. , Derhal sırıtıyor.

— Çok tuhaf bir çocuksun, Mike! Neyse, bunu geçelim. Daha, daha? Daha neler var, bunlardan bahset bakalım?

Mickey dilini dudaklarının üzerinde dolaştırarak bir süre düşündü. Sonra, «Şey...» diye kekeledi. «Uzun boylu olanı vaktiyle berberlik etmiş gibi geldi bana...»

Andrews, «Ustura kullandığı için mi öyle düşünüyorsun?» diye sakin sakin sordu.

— Hayır... Usturayı kullanma tarzı değişikti. Tıpkı berberlerin ustura kullanması gibi...

Andrews, emri altında çalışan genç memurların en beceriklisi olarak kabul ettiği Phillips'e uzun bir süre baktı. Sonra, «Olabilir, olabilir...» diye mırıldandı.

Mickey'in alnı ter içinde kalmıştı. Doğrulup oturmak istiyor, fakat bunu yapamıyordu. Başkomiser ona yardım etti.

— Bakın, ne diyeceğim, bu adamın bir berber olduğunu kabul edersek, kendisinin bir meslek mektebine devam ettiği gerçeği çıkar ortaya! Bu gibi meslek kursları ise, kurs görmüş kimselerin dosyalarını muhafaza ederler.

— Çok doğru!.. Pekâlâ, Atlantik'ten Pasifik'e kadar bir araştırma yaptırtır ve bu gibi meslek mekteplerindeki dosyaları gözden geçirtirim. Şimdi dé seninle başka şeyden bahsetsek. Meselâ cinayetin işlenmesine sebep olan şeyden...

Mickey, «Anlıyorum, cinayetin işlenmesine neyin sebep olabileceğini öğrenmek istiyorsunuz...» diye mırıldandı. «Size şunu söyleyebilirim ki, bunu saatlerce düşündüm ama, hiçbir neticeye varamadım!»

Genç dedektif, o anda sırf kendi başarısı sayesinde yakayı ele veren Maroney adındaki katili hatırladı.

Başkomiser onun neler düşündüğünü anlamış olacak ki, «Yo, yo,» dedi, «biz bu ihtimali de düşündük. Maroney, on yıl hapis cezası yedi. Şu anda içerde bulunuyor... Tanıdığı kimsesi olmadığı gibi, ne ailesi, ne dostu, ne de parası var... Sanmam ki, sana karşı yapılan bu tecâvüz hâdisesinde onun bir parmağı olsun... Bununla beraber, hislerini gayet iyi anlıyorum, evlât, bu işi sana karşı kin besleyen birimi yaptı acaba diye düşünüyorsun... Biz senin şimdiye kadar idare ettiğin işlerde yakayı ele veren sabıkalılar üzerinde de durduk... Hiçbir netice elde edemedik. Bana kalırsa, bu bir intikam cinayetidir.

— Öyle ama, ortada bir sebep olması gerekmez mi? Meselâ ben, bana düşman olan hiçbir kimseyi hatırlamıyorum.

— Peki... (Başkomiser bir an tereddüt etti.) Peki, ya karın? Ya Kathy? Onu düşündün mü hiç? Onun bir düşmanı olmasın sakın?

— Ne? Kathy mi? Oh, hayır, hayır, Kathy bir karıncayı ezmekten bile çekinirdi.

Andrews başını yan tarafa çevirerek, «sözlerimi yanlış ifâde ettim galiba.» diye çekine çekine konuştu. «Nasıl izah edeyim bilmem ki... Şey... demek istemiştim ki, seninle tanışmadan önce belki Kathy başka biriyle ahbaptı da, seni sevdiğini anlayınca, o erkeği başından savmıştı... Böyle biri, ona karşı içinde sönmeyen bir kin besleyebilir...»

Andrews, Mickey'in gözlerinin yaşla dolduğunu görünce içinm burkulduğunu hissetti. Şapkasını alarak, «Bak, evlât,» dedi, «sen bu mesele üzerinde biraz daha düşün! Senin yardımınla, bir şeyler yapmaya çalışacağız. Merak etme, yine yoklarım seni!»

Sonra kapıya doğruldu. Tam dışarı çıkacağı sırada, Mickey, «Başkomiserim» diye seslendi.

— Evet, söyle bakalım!

— Bu iki adamın Batılı olduğu hakkında bana fikir veren bir husus daha var: Konuşma tarzları, yâni şiveleri... Bilhassa genç adamın şivesi...

— İyi ama, evlât, yanılmıyorsam, bana onların seninle hiç konuşmadıklarını söylemiştin...

— Evet, aramızda pek fazla konuşma geçmedi ama, genç olanı, Mickey Phillips burada mı oturuyor? diye sormuştu... Sonra içeri girdiler. Düşünün, efendim, düşünün! Bu adam yüzüme bakarak sormuştu bu suâli... Demek oluyor ki, beni tanımıyorlardı! Ellerinde bir adres, bir isim vardı sâdece... Yâni demek istiyorum ki, adresimi telefon rehberinde bulmuş olabilirleri (Mickey, heyecanlı bir şekilde konuşmuştu. Koridora bir göz atan Andrews, bir hemşireye işaret etti.) Bu bir yanlışlıktı, efendim, korkunç bir yanlışlıktı! Adamlar, adres üzerinde aldandılar!

İçeri giren hemşire, hastayı sakinleştirmeye çalıştı. Mickey, artık ağlamıyordu. Gözlerini bir noktaya dikmiş olarak, «Evet, evet, bir yanlışlık sonunda işlenmişti bu cinayet!» diye mırıldandı.

Hastahâneden çıkan Andrews, bir telefon kabinine girerek polis merkezini aradı ve: «Bu şehirde oturan ve Mickey Phillips adını taşıyan şahıslar hakkında bir tahkikat yapın!» diye kısa bir emir verdi. Kabinden ayrılmadan da telefon rehberini karıştırıp, Phillips soyadını taşıyan kimseler bulunup bulunmadığına baktı. Mickey Phillips bir tâne idi. O da dedektif Mickey Phillips'ti. Diğerlerinin küçük adları başkaydı. Dışarı çıktığı sırada, Andrews, «Ne garip tecelli!» diye içinden mırıldandı. «Telefon rehberindeki bir isim, sırasında bir insanın hayâtına maloluyor!»

DÖRT

Başkomiser Andrews'în ziyaretinin ertesi günü, Miçkey'yi sekiz yataklı bir kovuşa aldılar. Genç dedektifin

durumu yine aynıydı. Hiç gülmüyor, kendisini hastahânede yatmaya zorlayan alçıdan bir an önce kurtulmayı bekliyordu.

Polis Yardımlaşma Cemiyeti'nden bir hey'et onu ziyaret ederek, Kathy'nin kabir işi üzerinde durdular.

Mickey, «Karım, öldüğü takdirde cesedinin yakılmasını vasiyet etmişti.» diye konuştu.

Hey'et Reisi, «Pekâlâ öyleyse, ben gerekenin yapılması için talimat vereceğim.» dedi ve «Bakın, dostum, duyduğuma göre, sizin bir süre daha aynı şekilde kalmanız gerekiyormuş... Bu arada, evinizden bâzı şeyler getirtilmesini arzu eder misiniz acaba?» diye sordu!

— Evet, memnun olurdum... Lütfen bir elbise, bir yahut iki gömlek getirsinlerl Bir de tabancam olacak. Onu da isterdim.

— Tabancanız şimdilik merkezde bulunuyor.

— Güzel. Başka bir arzum yok.

— Peki, eviniz için ne düşünüyorsunuz?

— Evim mi? Evim diye bir şey yok artık benim! O evi satacağım. Bilmem tanır mısınız? Bert Simmons adında bir emlâkçı vardır. Ona söyleyin de gelip beni bulsun!

— Pekâlâ, söylerim.

Emlâkçı Simmons, oldukça dinamik, sevimli bir adamdı.

Mickey, «Recam şu: bu eve bir müşteri bulup satış muamelesini yapın! Sonra da bana paramı getirin!» dedi.

—ı Peki, efendim, gerekeni yapacağım.

— Pekalâl Yalnız çabuk olun!

Bir ay sonra, Mickey'in alçılarını aldılar. Bir mütehassıs doktor omuzların oynak yerleriyle dirsekleri dikkatle tetkik etti. Sol bilekteki kırıklık tamâmile iyileşmediği için bilek bir süre daha askıda kalacaktı. Mütehassıs, ona gerekli tavsiyelerde bulundu. Nihayet gün oldu. Mickey kendi başına tıraş olabildi. Kimsenin yardımına ihtiyaç kalma-

dan kendi kendine giyindi. Eylül ayının birinci günü Polis Dinlenme Evi'ne götürüldüğü zaman durumu daha da iyileşmişti. Orada kuvvetini çabuk toparladı. Bir iki hafta sonra, Dinlenme Evi'nin jimnastik salonunda birkaç egzersiz yaptı. Ayın sonuna doğru sol bileği de tamâmiyle iyileşti, iş tahı yerine geldi. İyi yiyor, geceleri iyi uyuyordu. Morali ise hâlâ bozuktu. Meselâ uykuda iken o müthiş sahne yine gözlerinin önüne geliyor ve Mickey birden uyanarak *yatağından* fırlıyordu. Aynı odada bulunan diğer memurlar, yerlerinden kalkıp onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Sonunda bu haller de yokoldu. Mickey, artık deliksiz uyuyabiliyordu. Bir Pazar akşam, yâni Kathy'nin öldürülüşünden tam altı ay sonra, ruh hastalıkları mütehassısı Mickey'i karşısına alıp onunla uzun uzun konuştu. Bu rconuşma sonunda bir karara varıldı: Mickey Phillips için en iyi tedavi, çalışmaktı.

Ertesi gün Başkomiser Andrews'nun karşısına geçen adamla,, bir zamanların Mickey Phillips'i arasında bariz bir fark vardı. Biraz zayıflamıştı. Yüz hatları pek değişmemişti. Yalnız çenesi daha enerjik görünüyor, ağzının kenarında ise sert bir kıvrım göze çarpıyordu. Bakışlar sabitti. Başkomiser o boş gözlerin arkasında yaman bir kararın saklı olduğunu hemen anladı.

Samimî bir şekilde el sıkıştılar. Andrews, «Seni tekrar gördüğüm için, bilemezsin ne kadar bahtiyarım, Mike!» dedi.

Mickey, «Teşekkür ederim, efendim!» diye karşılık verdi. «Durum ne merkezde acaba?»

— İzah edeyim... Robot-portreler, memleketin her köşesine gönderilmiş bulunuyor. Henüz bir netice elde edilemedi. Biz ayrıca bu şehirde, yahut da civar şehir ve kasabalarda başka bir Mickey Phillips bulunup bulunmadığını araştırdık. Ne var ki, senden başkasını bulamadık.

— Desenize başlangıçtaki noktada duruyoruz!

. — Şimdilik öyle... Ama ben senin Şikago'ya giderek bir de onların trombinoskop'larına bakabilmen için

gerekeni yaptım. Onlarda, memleketin bütün sabıkalılarının fotoğrafları varmış.

Başkomiser gözlerini kaldırdığı zaman, Mickey'in *bir* noktaya bakmakta olduğunu gördü.

Genç dedektif bir süre tereddüt etti. Sonunda, «Efendim!» dedi. «Bana izin verebilecek misiniz?»

— Elbette, elbette. Fakat kendine çok dikkat etmelisin.

— Teşekkür ederim! Ama ben en azından bir yıl izin istiyordum.

— Ne? Bir yıl izin mi? Sen ne yapıyorsun, evlât, de lirdin mi? Olacak iş değil bu. Anlıyorum, girişeceğin insan avında, bizim de bir yardımımız olsun istiyorsun... Ne var ki, ben sana bu kadar fazla izin veremem. Bir defâ bu benim selâhiyetimin dışında bir iş. Sonra senin böyle bir işe girişmene de razı olamam. (Mickey susmuştu. Bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.) Bak, Mike, gel sen beni dinle de, bu mesele üzerinde biraz daha düşün!

— Maalesef bunun düşünecek tarafı kalmadı! Mademki bana böyle bir izin veremiyorsunuz o halde istifamı kabul edin!

Andrews, Mickey Phillips'in plâketini masanın üzerine koyduğunu gördü. «Anlaşıldı, anlaşıldı, bu meseleyi seninle münâkaşa bile edemeyeceğiz,» diye mırıldandı. «Bununla beraber, fikrini değiştirmen için sana bir iki gün müsaade ediyorum.»

— Peki, Şikago'ya kadar uzanıp oradaki beylerin elinde bulunan fotoğraflara bakabilecek kadar izin verecek misiniz bana?

— Ne yâni, yoksa bir pazarlık mı bu?

— Hayır, efendim!

— O halde sana şunu söyleyebilirim: İstifanı bir iki gün oyalayabilirim. Ama Şikago senin hakkında bana bir şey sorarsa, artık bizimle çalışmadığını söylerim. Tamam mı?

— Teşekkür ederim, efendim. Allahaısmarladık!

Andrews önündeki rapora yeniden göz attığı zaman, birden durdu ve düşünmeye başladı:

Bu iş benim başıma gelseydi, elliyedi yaşında olduğum için biraz tereddüt ederdim. Ama insan genç olunca, tereddüt filân edemez!

Mickey, daha önce Şikago'ya birkaç defâ gittiği için şehri iyi biliyordu. Bildiği küçük bir otele indi. öğleden sonra da polis merkezine gitti. Sivil bir memur onu küçük, fakat ışıklı bir odaya götürdü. Mickey'in önüne tetkik edile edile yıpranmış iki büyük albüm koydu. «Gördüğünüz gibi,» dedi, «burada binlerce resim var...» Sonra onu alâkayla süzdü. İyi şans dileğinde bulunarak dışarı çıktı.

Mickey, saatlerce bu fotoğraflara baktı. Geceyarısına doğru gözlerinin yorulmuş olduğunu anladı. Kaldığı yere bir işaret koyarak istirahat etmek üzere oteline gitti.

Mahallenin gürültüsü, onu şafakla beraber uyandırdı. Sabahın sekizinde yeniden polis merkezine döndü. Fotoğrafları yeniden gözden geçirmeye başladı, öğle vakti oteline giderek gözlerinin üzerine bir iki kompres yaptı. Bir saat sonra da yine albümlerin başına geçti.

İkinci cildin son yapraklarını karıştırdığı sırada,bir gün önce ona yol gösteren memur göründü. Elinde bir tomar kâğıt vardı. Mickey'in bir şey bulamadığını öğrenince, yüzünü buruşturdu. Sonra, «Hiç belli olmaz,» dedi. «bu hergelelerin sabıkası yoktur belki... (Kâğıt tomarını Mickey'in önüne itti.) Bakın, şunların hepsi de aranan kişilere âit raporlardır. Bilmiyorum ama, bunların bir sureti belki de sizde de vardır. Her neyse, bunların içinde, he-' nüz klâse edilmemiş resimler de var. Bir bakın isterseniz!»

— Evet, iyi olur. Teşekkür ederim, dostum!

Mickey okuduğu yirmi rapordan aranmakta olan kimseler hakkında bilgi aldı. Bunların hepsi de sabıkalı idiler. Irza geçme, zimmet, hırsızlık, cinayet, soygun ve çocuklara kötü muamele gibi suçlardan aranmaktaydılar.

Yirmibirinci raporu eline alıp da okumaya başladığı

zaman, heyecandan boğulur gibi oldu. Hızla atan kalbi, masanın kenarına çarpıyordu. Katillerden biriydi işte bu... Yâni genç ve uzun boylu olanı, ustura kullananıydı... Fotoğraf, gayet netti. Mickey resmi titreyen ellerile, kâğıdın üzerinden çekip almak istedi ama, birden durdu. Tereddüt ediyordu. Bu iş artık polisin işi değildi. Girişilecek insan avı, yalnız ve yalnız onun tarafından idare olunmalıydı. Hemen resmin altındaki raporu okudu:

> Lou Roberts adındaki bu kişi karşılıksız çek sahtekârlığı suçundan dolayı aranmaktadır. Lâkabı: Berber. 13 Ağustos'ta cezaevinden kaçmıştır. Boyu: Bir seksenbeş, Kilo: 95, saçları siyah, gözleri yeşil... Kulaktozu denilen yerde, bir bıçak yarası var. Sol yanağında ise bir ben... Esas mesleği muhtemelen berberliktir. Ayrıca muhabbet tellâllığı yaptığı öğrenilmiştir. Son adresi: 1318 Bacon Street, Kansas City (Missouri). Takip edildiğini anlarsa, tehlikeli olabilir.

Mickey, beş aydan beri gecelerini uykusuz geçirten adamla alâkalı bilgileri hafızasına nakşetti. Sonra Kansas City şehri polisinin raporundaki târihe baktı. Aradan tam bir yıl geçmişti. Bu, biraz ümitsiz gibi görünen bir izdi. Ama, ne de olsa insana bir fikir verebiliyordu.

Mickey, ikinci adam hakkında da bir şeyler öğrenebilmek ümidiyle diğer raporları gözden geçirdi. Bir netice elde edemedi. Dosyaları iade ederken heyecansız gibi görünmeye çalıştı. Fakat pantalonunun ceplerinde duran elleri titriyordu.

Memur, «Eee, bir şey bulamadınız mı?» diye sordu.

— Maalesef bulamadım. Ama yine de teşekkür ederim!

— Bir şey değil canım, bir şey değil... Bir fincan kahve içmez miydiniz?

— Hayır teşekkür ederim! Dönmem gerekiyor. Başkomiser, dört gözle beni bekliyordun

Hiç acele etmeden dışarı çıktı. Sokağın ortasına va-

nnca koşmaya başladı. Yarım saat sonra otel hesabını kesmiş ve arabasına atlayarak Kansas City yolunu tutmuştu.

BEŞ

Berber diye anılan Lou Robetts'ın. son adresi, şehrin merkezinde bir mahalledeydi. Mickey, Misis Coral Blake adındaki kadının işlettiği asansörsüz eski pansiyon binasında bir oda tuttu. Kırk yaşlarında bir kadın olan Misis Blake, kendini Joe Marine olarak tanıtan Mickey'den pek hoşlandı. Onu memnun etmek için her türlü kolaylığı gösterdi. Daha ilk günde, genç adama sakız gibi yapıştı. Odasından çıkmak bile istemiyordu. Mickey biraz rahatsız olduğundan bahsederek kadını başından savabildi.

Odada bir karyola, bir sanalye, bir komodin, bir lavabo ve küçük bir dolap vardı. Yüksek bir pencere, daracık bir iç avluya bakıyordu. Mickey, avlunun karşı tarafında kendi penceresinin aynı olan bir pencere gördü.

Avluda sert bir Kasım rüzgârı esmekteydi. Mickey tam ondört saat hiçbir yerde durmadan yol almış, ancak kısa bir mola sırasında bir kahve içebilmişti. Sırtını ateşe vererek, dar karyolaya uzandı. Yanındaki kemerde, iki bin doları vardı. Bu, evi sattıktan sonra elinde kalan para idi. Bundan başka, işe yarayan bir arabası vardı. Ruhsat Mickey Phillips adına çıkarılmıştı. Bu yüzden, bu araba bir tehlike teşkil etmekteydi. Ondan ne yapıp edip kurtulmalıydı, öğleye kadar istirahat etti. Sonra kalkıp bir duş yaptı. Tıraş oldu. Gömlek değiştirdi. Dışarı çıktı.

Arabayı okutmuş, yanındaki paraya bin beş yüz dolar daha katmıştı. Sonra kelepir otomobil satan bir komisyoncudan küçük bir Avrupa arabası aldı. Arabayı Joe Marine adına kaydettirdi. Pansiyonunun bulunduğu mahalleye doğruldu. Sağda solda birkaç mağaza, bir iki kahvehane vardı. Bir berber dükkânına girerek, saçını düzelttirdi. Bu

arada Lou Roberts'ın bir ara oraya yakın bir berber dükkânında çalıştığını, sonra da kaybolduğunu öğrendi.

Sokağı bir baştan, bir başa geçtikten sonra da bir dükkân sahibinden Costello berber salonunun nerede olduğunu sordu.

Adam, «Oooo...» diye mırıldandı. «Costello, dükkânını kapayalı beş altı ay oluyor.»

— Demek öyle? Şey... ben Lou Roberts adında birini arıyordum.

— Lou Roberts mı? Böyle birini tanımıyorum.

Bunun üzerine, Mickey pansiyona dönüp yattı. Çünkt sırtının ağrıdığını hissediyordu. Uyuması lâzımdı.

Saat altıda uyandı. Gece olmuş, her taraf karanlığa gömülmüştü. Fakat karşı odanın penceresinde ışık vardı. Pfâtine saçlı genç bir kadın, eski yorganlı bir yataktan kalkıyordu. Çıplak sayılırdı. Ellerini midesinin üzerine bastırmıştı. Herhalde sancısı vardı. Sonunda doğruldu. Sırtına bir bornoz geçirerek banyoya girdi. Mickey o sırada yeniden uykuya daldı. Uyandığı zaman, karşıdaki odadan doğru gelen bâzı sesler duydu. Kadının bir erkekle konuştuğu anlaşılıyordu. Mickey on'u birkaç dakika geçe yataktan fırladı. Yüzünü yıkadı. Giyindikten sonra dışarı çıktı.

Hava soğuk, etraf tenhâ idi. Mickey ilkin bir bara girip tezgâhtaki taburelerden birine oturdu. Ismarladığı birayı yudumlarken, kulaklarını kabarttı. Barın müşterisi, işçilerden ve mahalle esnafından ibaretti. Mickey orada bir süre kalarak bir şeyler öğrenmeye çalıştı. Ama sual sormaktan çekiniyordu. İyi bilirdi zira: Sual soran yabanTcılar, hemen dikkati çeker ve kendilerinden şüphe edilmesine sebep olurlardı. Elbette sormanın zamanı da gelecekti. Şimdilik beklemek lâzımdı.

O akşam saat ondan, ertesi gün öğleye kadar birçok bar ve restoranı dolaştı. Gerçi pek alâka çekici bir şeyler öğrenememişti ama, bu arada oldukça geveze barmenlerle ahbaplık kurabilmişti.

Oturduğu yere dönüp de anahtarı kilide sokacağı sı-

rada, sarışın yosmanın bir şarkı mırıldanarak holde ilerlediğini gördü. Kendinden emin bir tavrı vardı. İki eliyle kâğıttan yapılmış bir çantayı tutuyordu. Mickey'in yanından geçtiği sırada, düşer gibi oldu. Mickey onu tuttu. Doğrulmasına yardım etti. Genç kadın kesik kesik nefes alarak, gözlerini ona doğru çevirdi.

— Hay Allah! İnsan bu karanlıkta düşmez de ne yapar? Oh, çok özür dilerim, şekerim! (Çantasını kaldırıp yeniden yürümeye yeltendi. Dişleri hâriç, fena bir parça sayılmazdı.) Gelmiyor musun, sevgilim? Gel, birer kadeh içki yuvarlayalım! Merak etme, masraflar benden!..

—> Teşekkür ederim... Ama bu akşam olmaz.

— Ne o? Yoksa ordudan mısın sen de?

— Yoo, ordudan filân değilim ama, yorgunum.

— Haa, öyleyse mesele yok. Ben de... ben de yorgunum. Haydi, iyi akşamlar!

Odasına giren Mickey hemen soyundu. Yatağının kenarına oturarak karşı odanın ışıklı perdelerine baktı. Lou Roberts'ın sokak kadınlarıyle alâkalı olduğunu hatırladı. Hattâ adamın muhabbet tellâllığı yaptığından bilé bahsedilmişti. Hiç belli olmazdı yâni, bu kız onunla yatıp kalkmamış olsa bile, kendisinden bahsedildiğini duymuş olabilirdi... Mickey,, yatağa uzandı. Karısı Kathy'yi düşünmeye koyuldu.

Birkaç gün boyunca civardaki bütün bar ve restoranları gezen Mickey, araştırmalarının hem verimsiz, hem de masraflı olduğunu gördü. Bir şeyler yapması, para kazanmak için bir işe girmesi gerekiyordu. Zira yanındaki para yavaş yavaş suyunu çekmekteydi. Tuttu barmenlerin birçok kimselerle temas ettiğini, hattâ birçok kimselerin derdini dinlediğini düşünerek bir gazetede gördüğü bir barmenlik kursuna yazıldı. Yüzyirmi beş dolar karşılığında, iki hafta içinde barmenliği öğrendi. Sarhoşlara karşı nasıl davranıfır, kokteyl nasıl yapılır ve bardaklar nasıl yı-

kanır, hepsini, ama hepsini kavradı. Onbeş gün sonra da, imtihanı başarıyla kazandı.

O gün lâpa lâpa kar yağıyordu. Merdivene doğrulduğu sırada, ev sahibesi Misis Blake'in dâiresinin kapısı açıldı. Trabzana kadar sokulan kadın, okşanmak ve sevilmek isteyen bir dişi edası ile gülümsedi:

— Yarın 4 Kasım! Bayram... Bir şeyler düşünüyor musunuz?

— Yo, hayır, bir şey düşünmedim.

— Ama böyle bir günde hiç kimse yalnız kalmak istemez. Siz de yalnızsınız... Ben de yalnızım. Akşam yemeğini birlikte yiyebilirdik... Dâireme inemez misiniz yâni? Ben bir de hindi pişirdim... İçki de var.

— Vallahi ne desem bilmem ki... Pekâlâ, gelirim... Size şimdiden teşekkür ederim!

— Güzel. O halde erken gelin! Yemekten önce bir iki tost yeriz. Sonra başkaları da gelecek. Başka davetliler de var„.

— Pekâlâ, pekâlâ, geleceğim!

Ertesi gün bir şişe viski alan Mickey Phillips, Misis Blake'in kapısını tıklattı. Kadın hiç bekletmedi. Kapıyı derhal açtı. Askısız dekolte bir elbise giymişti. Boyanmış ve iyice süslenmişti. Nefesi içki kokuyordu. Mickey'i içeri buyur ettiği zaman, elinde bir kadeh bulunuyordu.

— Haydi bakalım, durma öyle, benim gibi kafayı tütsülemek ve bana yetişmek istiyorsan, hemen bir şeyler içmelisin!

— Teşekkür ederim... Ama benim içkiyle başım pek hoş değildir!

Kadın kolunu Mickey'in koluna geçirdi ve: «Haydi, haydi, uzun etme de iç!» diye mırıldandı. «Biliyorsun işte, Allahın günü bayram değil..»

Mutfaktan doğru nefis bir hindi kokusu geliyordu. Küçük bir masanın üzerinde, cin ve viski vardı. Mickey, kendisine içki koydu. Birden odanın bir köşesindeduran

sofrayı gördü. Sofrada sâdece iki takım vardı. Mickey, «Peki... ötekiler nerede?» diye sordu.

— ötekiler mi? (Kadın gözlerini açtı.) Ha, anladım, ötekiler... öyle ya, ötekiler... Onlar maalesef gelemiyor. Hem canım, daha iyi değil mi? Seninle başbaşa kalır ve istediğimiz gibi eğleniriz. (Birden kanepenin üzerine yığıldı.) Gel, sevgilim, gel! Vakit geçmeden sevişmeye bakalım!

Mickey ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez bir halde kadehini kaldırdı. Etrafına bakmıyordu. Eski bir büfenin üzerinde duran bir sürü fotoğraf, dikkatini çekti. «Bakıyorum, sizde pek çok resim var.» dedi.

— Oh, evet, hepsi de aile resimleridir... (Yüzü birden aydınlandı.) İki kızımız vardı... Biri onyedişinde, diğeri onsekizinde evlendi... (Ağlamaklı bir tavır takındı.) Derken harb patladı. Kocamı cepheye şevkettiler. Kendisini bir daha göremedim.

Kederini unutabilmek için, Mickey'i yeniden mutfağa sürükledi. Fırının kapağını açarken, yere düşer gibi oldu. Mickey, onu belinden tuttu. Misis Blake, başını kaldırıp teşekkür eden bir bakışla baktı.

— Oh, ne kadar kuvvetlisin! Sen olmasaydın, başım belki de fırına girecekti...

Yeniden oturma odasına geçtiler. Kadın, kolunu Mickey'in kolundan çekmiyordu. Mickey, onu büfeye doğru götürdü. Sonra, «Ailenizden bahsetsenize bana biraz!» dedi. «İlkin kızlarınızı gösterin bakalım...»

— Ah seni, ah! Benim yaşlı bir kadın olduğumu imâ etmek istiyorsun, değil mi?

— Yok canım, ne münâsebet! Bence siz büyükannelerin en güzeli ve en gencisiniz!

Bu pohpohlayıcı konuşma, işe yaradı. Kadın, ailesinin bütün fertlerini ona birer birer tanıttı. Bu iş yeni bitmişti ki, yeniden düşer gibi oldu. Sonra, «Vay canına!» dedi. «Ben çakırkeyif oldum galiba!»

Misis Blake uzanmış olduğu kanepede dururken,

Mickey resimlere gelişigüzel bir şekilde bakıyordu. Fakat bir çerçevedeki resme bakarken, resimdeki genç adamı daha iyi seyredebilmek için eğildi. Birden gırtlağı kurur gibi oldu. Bir yudum içki yuvarladı. Misis Blake, bu hâlini farketmemişti. Resmi, yâni Berber diye anılan Lou Roberts'a âit resmi göstererek, «Peki bu kim acaba?» diye sordu.

Kadın başını yavaşça kaldırıp çerçeveye baktı. Yüzündeki ifâde birden değişti. Dişlerini gıcırdatarak, «O mu?» diye sordu. «O vaktiyle tanıdığım hergelenin biridir! (Başını çevirdi.) Kaldır şunu gözlerimin önünden, kaldır! Deyyusu bir daha görmek istemiyorum...»

Mickey, kadının bu sözünden faydalandı. Resmi alıp cebine soktu. Bir taraftan da, «Hiç anlayamadım doğrusu...» dedi. «Bu adama neden kızıyorsunuz böyle? Hiç de kötü birine benzemiyor.»

— Demek kötü birine benzemiyor ha? Sen öyle bil! Bu herif var ya, dünyânın en alçak insanıdır... Mendeburun biridir bu... Ne yaptı bana biliyor musun bu alçak? Paramı çarçur etti. Evet, evet, kendisine verdiğim paramı yukarı katta, yâni senin katta oturan o İrene kaltağına yedirdi! Tanıdın değil mi Irène'i? Sarkıntılık etmediği bir erkek varsa, o da sensin... (Elindeki kadeh yere düşünce, bir tekme salladı. Kadehi odanın dip tarafına yuvarladı. Sonra Mickey'e sarılarak, ağlamaya başladı.) Söyle, sevgilim, söyle, sen benden para istemeyeceksin, değil mi? Para istemeyeceğini söyle bana! Haydi, durma, konuş!

— Peki, nerede bu adam şimdi?

— Ne bileyim nerede olduğunu... Bilmek de istemem. Şeytan alsın yüzünü! Haydi sevgilim, yardım et de kanepeye uzanayım. Yahut da yere oturayım!

Mickey, kadını kucakladığı gibi kanepeye götürdü. Ayakkabılarını çıkardı, üzerine bir battaniye örttü. Mutfağa geçerek gazı söndürdü. Ayaklarının uçlarına basarak dışarı çıktı. Küçük bir restoranda karnını doyurdu. Sonra yeniden eve dönüp odasına girdi. Yatağın kenarına ilişe-

rek Lou Roberts'ın resmini parasının bulunduğu yere koydu. Bu sırada Irène'in odasının ışığı birden yandı. Arkadan koridorda genç kadının ayak sesleri duyuldu. Mickey'in kapısını açan Irène içeri girdi. Etrafa bir göz attı.

— Merhaba!

Kadın bir adım gerileyip kapının kanadına dayandı. Mickey'in odası karanlık olduğundan, koridorun ışığı, kadının vücudunu ince elbise içinde, olduğu gibi gösteriyordu. Kadın, elini ağzına götürüp esnedi.

—. Biliyor musun, şekerim, ne yapacağımı bilemez bir durumdayım! Yemek yedin mi?

— Evet, biraz önce dönmüştüm.

— Oh, ne iyi... Ben yalnız başıma yemek yemekten nefret ederim. Hep isterim ki, yanımda biri olsun.. Meselâ senin gibi bir erkek.. (Ellerini başına götürüp saçlarını düzeltti. Bu sırada ışığa doğru yürüdü. Dik göğüslerinin iç gıcıklayıcı hâlini sereserpe meydana döktü.) Mademki yemeğini yedin, o halde ne yapalım, birlikte başka bir gün yeriz artık! Biliyor musun, çok garip br çocuksun sen... Ayağına kadar geliyoruz da, oralı bile olmuyorsun.

— Evet, haklısın. Elimde değil, bazen böyle olurum. Kadın gidince, Mickey kapıyı sürmeledi. Yatağına uzandı. Ellerini ensesinin altına koydu. Gözlerini tavana dikti.

A L T I

Araştırmalarını daha iyi bir şekilde yürütebilmesi için, Mickey'in her şeyden önce bir işe girmesi gerekiyordu. Bu arada bir iki bara uğramış, birkaç berber dükkânına girip tıraş olmuştu ama, aramakta olduğu kişinin izine henüz rastlıyamamıştı. Bayram gecesinden beri, Misis Blake'i görmemişti. Kendisini yemeğe davet eden Irène'le de

yeniden görüşmemişti. Fırsat kolluyor, elde edeceği iik fırsattan faydalanmayı düşünüyordu.

Bir akşam yine odasındaydı. Karanlık içinde bekliyordu. Saat on buçukta birden doğruldu. Çünki irène'in şuh kahkahasını ve kim olduğunu bilmediği bir erkeğin sesini duymuştu. Bir iki dakika sonra, karşı odanın ışığı yandı. Perde iyice çekilmemiş olduğundan, içerisi olduğu gibi görünüyordu. Irène'in müşterisi, iyi giyimli bir erkekti. Biraz sarhoş gibi görünüyordu. Uzattığı birkaç banknotu, kadın yatağın başucundaki komodinin üzerine koydu. Aklı sıra, üzerindeki elbiseyi çıkarmak istemiyor ve pazarlık dışı hareket etmek istiyordu. Ama müşteri bunu yutmadı. O zaman trene, çırılçıplak soyunmak zorunda kaldı.

Adam biraz sonra doğruldu. Alelacele giyindi. Ufak para çantasını açtı. Yatağın üzerine birkaç mâdeni para fırlattı. Sonra kadının kaba etine hafif bir şamar ekleştirdi. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Mickey, adamın merdivenden aşağı inmekte olduğunu duydu. I rène, banyoya geçti. Biraz sonra yeniden odaya girdi. Yatağın kenarına oturarak tırnaklarını ojelemeye koyuldu.

Böylece birkaç dakika geçti. Mickey, yeniden kulak kabarttı. Koridorda biri daha vardı. Bu da bir erkekti. Irène'in odasına doğru sert adımlarla yürüyordu. Kapıya vurulduğu için, Irène ayağa kalktı. Adam, daha önceki müşteriden gençti. Geniş omuzluydu. Bir güreşçiyi andırıyordu. Pardesüsünün yakası kalkık, şapkasının kenarı gözlerine doğru inikti. Pek tabiî, yüzü iyice seçilemiyordu. Irène'e bir şeyler söyleyince, kadın komodinin üzerindeki parayı gösterdi. Adam banknotları saydı. Büyük kısmını cebine koydu, Gerf kalanı da irène'in nefret dolu bakışları arasında oracığa bıraktı. Yeniden bir şeyler söyledi. Ama kız başını durmadan iki yana sallıyordu.

Adam, bu defâ iri elleriyle kızın bileklerini tuttu. Irène bir şeyi inkâr eder gibi konuşuyor, arada bir de bağırıyordu. Adam, kızı yatağa doğru itti. İrene yatağı tekme-

liyor, adamın dediğini yapmak istemiyor gibi davranıyordu. Ama adam kızın sırtındaki elbiseyi sıyırdı. Göğüslerinin arasında duran bir banknotu alıp cebine attı. Sonra kızın suratına üç şiddetli tokat indirdi. Dışarı çıktığı sırada, İrene ellerini yüzüne götürmüş ağlıyordu.

Mickey Phillips'in uzun zamandan beri kolladığı fırsat buydu işte! Hemen pardesüsünü giydi. Şapkasını başına geçirdi. Bir kenara çekilip adamın aşağı inmesini bekledi. Karar vermişti: Adamı takip edecekti. Aşağı indiğinde, Misis Blake'in kapısı açıldı. Kadın sokak kapısına doğru yürüyerek adamın arkasından baktı. Sonra, «Herif, karıyı yine dövdü galiba?» dîye konuştu. «Ama neme lâzım, karı haketmişti bunu! Hoş herif bu işi her zaman yapar ya, o da başka... Yine de eline sağlık demeliyim!»

Mickey, Misis Blake'in daha fazla konuşmasına meydan vermedi. Hemen dışarı çıkarak, adamın peşine düştü. Bir mağazanın sundurması altına gizlenerek, etrafına bakındı. Adamın bir arabası varsa, onun da yüz metre ilerdeki arabasına atlaması gerekiyordu. Ama hayır, adam hızlı hızlı yürümeye devam ediyordu. Mickey, biraz ötede daracık bir sokak bulunduğunu biliyordu. Bir iki dakika sonra sokağın başına geldiler. Peşpeşe yürüyorlardı. Mickey'in ayakkabılarının tabanları kauçuk olduğundan, adam onun arkasında bulunduğundan habersizdi. Mickey birden ilerledi. Adamın kolundan tuttu.

— Sakın geri döneyim deme ahbap! Şu köşeye doğru yürü bakalım! Yapacağın ilk harekette gebertirim seni.

Adam, «Pekâlâ ama niçin!...» diye homurdandı. Sonra da karanlığa doğru ilerledi. Mickey adamın yakasından yakalayıp başını duvara dayadı. Şapka yere düşünce, adamın yüzü göründü. Alnı ter içindeydi.

— Ne istiyorsun benden be?

— Ne mi istiyorum? Iréne'den tırtıkladığın paraları geri vereceksin!

— Çıldırdın mı sen be?

Mickey, elinin tersiyle adamın suratına bir tokat yapıştırdı.

— Güzel... Ama şunu bil ki, zahmete değer bir para değil bu... (Ceplerini yokladı. Bu arada da Mickey'in silâhsız olduğunu anladı.) Vay vay, demek açıkgözlük ha? üstelik bir şey de yok yanında...

— Var, yahut yok, ama bir harekette bulunacak olursan, benim ne biçim bir-adam olduğumu anlarsın!

Herif cebinden bir banknot çıkardı. «Ben çakmıştım be!» diye söylendi. «Yanılmamışım meğer, Iréne'nin bir jigolosu varmış!»

— Yavaş ol, oğlum, ben onun jigolosu filân değilim! Sâdece koruyorum onu. Hepsi o kadar...

— Koruyor musun? Ha hay... Güleyim bâri... Ulan tam bir yıl var ki, ben onu sövüşlüyorum be! Sen ne diyorsun? Söylesene bana, neredeydin o zamandan beri? Demek onun kazandığı mangırlara göz diktin ha!

— Benim onun mangırında gözüm yok. Onu seviyorum. Onu namuslu bir kadın yapmak istiyorum. Bütün maksadım bu! Daha doğrusu, onu bana Lou Roberts emânet etti...

— Lou Roberts mı? Allanın belâsı şu hergele mi? O herif buralara bir daha gelemez. Demek öyle? Kızla alâkadar olmanı o söyledi sana ha? Nerede kendisi şimdi?

— İstediği gibi yaşıyor. Parası da var.

— İstediği gibi yaşıyor ha? Nerede? Denver'de mi?

Mickey, cevap vermedi. Bunun üzerine öteki, «Pekala, pekâlâ, Allah mübarek etsin!» diye mırıldandı. «Lou'nun dediğini yap karıya göz kulak ol: Haydi eyvallah, ben gidiyorum!»

Adam pardesüsünün yakasını kaldırıp gecenin karanlığında kayboldu. Mickey eve döndü, irène'in kapısını tıkırdattı.

Kadın, «Kim o?» diye sordu.

— Ben, ben... Joe... Joe Marine.

— Joe Marine mi? Ne istiyorsunuz?

J

— Sana bir şey getirdim. Sana ait olan bir şey...

Mickey sürgünün çekildiğini duydu. Kapı açıldı. İrene içini olduğu gibi gösteren dekolte bir elbiseyle göründü. Mickey içeri girip kapıyı kapadı. Sırtını kanada dayadı.

İrene, «Kuzum, senin nen var?» diye sordu. «Karyoladan mı düştün yoksa?»

Mickey, yirmi dolarlık bir banknot uzattı. «Al bakalım paranı!» dedi. «Sana bunu bir erkek vermişti. Sen de başka bir erkeğe verdin.»

— Bravo be! Bakıyorum, şimdi numarayı değiştirdin... Melek rolü oynuyorsun!

— Gevezeliği bırak da, paranı al! Ben bunu seni pataklayan heriften aldım.

— Ne? Demek sen Patsy'yi yıldırdın ha? Aferin sana be! Pekâlâ, para mademki benim, ver bakalım!

— Vereceğim, vereceğim, birazdan vereceğim. Ama daha önce bir şey öğrenmek- istiyorum.

— Bir şey mi öğrenmek istiyorsun? Söyle bakalım, nedir öğrenmek istediğin? Yoksa sana hayâtımı anlatmamı mı istiyorsun?

— Eh, biraz öyle... Lou Roberts hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum.

Yüzünü buruşturan İrene, «Lou Roberts hakkında ne öğrenmek istiyorsun?» diye sordu.

— Bir iş var da... Kendisiyle görüşmek istiyorum.

Kadın, Mickey'e uzun bir süre baktı. Sonra, «Çabuk defol buradan!» diye bağırdı, «Çek arabanı!»

Mickey, omuzlarını silkerek parayı cebine soktu:

— Dur yâhu, dur! Ne kızıyorsun öyle? Ben senîn Lou Roberts'ı tanıdığını sanıyordum. Haydi diyelim ki, aldandım, ne çıkar bundan?

Dekolte elbisesinin kemerini gevşeten İrene, «Evet.» dedi. «Lou Roberts'ı tanımıştım. (Birden elbisesinin iki yakasını açtı.) İşte bak!»

L şeklinde bir yara izi, göğüslerinden göbeğine ka-

dar uzanmıştı. Doğrusu ya, usta birinin yapabileceği bir şeydi bul Böyle bir şeyi hiçbir kadın kolay kolay unutamazdı.

— Benimle yatan herifler, 1junu görünce şaşırıyorlar. O zaman onlara ben bunun Love kelimesinin baş harfi olduğunu söylüyorum!

Göğsünü kapayıp yatağın kenarına ilişti.

— Roberts'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?

— Bilmiyorum!

Mickey yirmi dolarlık banknotu karyolanın başucundaki komodinin üzerine koydu.

Peki öyleyse. İyi akşamlar!

Odasında pardesüsünü henüz çıkarmamıştı ki, kapı birdenbire açıldı. Irène'di bu. Yumruklarını sıkmış olarak, Mickey'in üzerine yürüyordu.

— Bak beni iyi dinle! Bu parayı Patsy'den alabilmek için onu haklaman gerekirdi. Onu öldürdün mü yoksa?

— Hayır, herif yaşıyor.

— İşin fenası o ya! Gelecek ve beni harcayacak!

— Merak etme, Patsy bir daha görünmez!

— Ben de bunun aksini iddia ediyorum. Hattâ şu yirmi dolarına bahse bile girerim. Gelecek... Bilirim ben bu herifleri, gelirler ve yanlarında da kezzap yahut bıçak getirirler... Allahım! Allahım! Ne yapacağım ben şimdi?

Kadın yatağın üzerine kapanıp ağlamaya başladı. Mickey bir süre tereddüt etti. Sonra gardropta duran valizini çıkarıp yatağın kenarına açtı. İrene dirseğine dayanarak valize baktı.

— Vay, şimdi de tüymek istiyorsun ha? Bravo doğrusu!

— Tüyüyorum sayılmaz. Sen de benimle geleceksin.

— Nereye gideceğiz?

— Batı taraflarına.

—-Las Vegas'a mı yoksa?

— Belki oraya da gideriz. Gitmesek bile, bunu sonra düşünebiliriz.

— İlkin nereye gideceğiz peki?

— Denver'e.

Kadın, «Denver... Denver!» diye tekrarladı.«0 zaman sen gerçekten de, Roberts'ı arıyorsun be!» Gaf yaptığını anlayarak elini ağzına götürdü.

Demek sen onun Denver'de olduğunu biliyordun, öyle mi? Neden bana bundan bahsetmedin?

— Sizin pis işlerinize karışmak istemem de ondan...

— Olabilir. Ama sen onun- bulunmasında bana yardım edeceksin!

— Şey... Joe... Bak ne diyeceğim, seninle Denver'e gelirsem, işin bitince beni Las Vegas'a götürür müsün?

— Belki götürürüm. Şunu bil ki, ben şartlı şurtlu iş yapmaktan hoşlanmam.

— O halde ben de Denver'e gelmem!

— Yoo, öyle yağma yok, küçükhanım! Benimle birlikte gelmeyecek olursan, doğru Patsy'ye gidip seni korumaktan vazgeçtiğimi söylerim. Yok herifin dayağına hasretsen, o başka... Söyle de anlayalım!

İrene yatağın kenarına oturdu. Bir süre düşündü. Sonra, «Ah, seni çöp arabası seni!» dedi. «Haydi dediğin gibi olsun, geliyorum seninle!»

— Hah şöyle... Valizini hazırlarken sana yardım edeyim mi?

— Fazla eşyam yok ki...

— Güzel. O zaman neyin var neyin yoksa, valize koyarsın olur biter!

Kadın giyinirken Misis Blake'e bir iki satır mektup yazarak hareketini bildiremediği için özür dileyen Mickey, yeniden Irène'in odasına döndü ve «kira borcun yok ya İnşallah?» diye sordu.

— Var... Var ama, ehemmiyetsiz bir şey. Yirmibeş dolar.

— Parayı odaya bırakırsın!

— Ama nasıl olur? Alan olmaz mı?

— Olur, yahut olmaz. Parayı odaya bırak diyorum sanal

— Vay vay! Bir emir ha? Yoksa beni korkutacağını mı sanıyorsun? ,

Mickey, kadının elindeki çantayı çekip içinden çıkardığı birkaç banknotu masanın üzerine koydu.

— Hah şöyle... Şimdi oldu.

Sonra deri mantosunu giymesine yardımetti. Hiç kimseye rastlamadan dışarı çıktılar. İrene mantosunun yakasını kaldırarak, «Demek Denver'e gidiyoruz ha?» diye homurdandı.

Mickey küçük valizi, arabanın arka oturma yerine koydu. İrene, gözlerini açmış arabanın şurasına burasına bakıyordu.

— Demek bu oyuncak araba ile Denver'e gitmeyi düşünüyorsun ha?

— Merak etme, Denver o kadar uzak değildir!

Lou Roberts'ın hâlâ Denver'de bulunmasını dileyen Mickey motörü çalıştırdı.

Y E D İ

Ertesi gün öğleden sonra Denver'e yaklaştıkları sırada Irène içindeki merakı yenmeye karar verdi. Dağlar ve tarlalar hâlâ kar altındaydı. Yol ise kardan temizlenmişti. Saat dörde doğru, Irène beraberlerinde götürdükleri viski şişesini yarılamıştı.

Birden, «Söylesene bana, kuzum,» dedi, «sen Lou Roberts'tan ne istiyorsun?»

— Ona bir iş teklif edeceğim.

Kadın, «Kime? Lou'ya mı?» diye alaycı bir edâ ile gülerek sordu. «Hiç zahmet etme öyleyse! O tek bir işle uğraşır... Yâni muhabbet tellâllığı yapar. Bizim gibilere müşteri bulur... Dur be, yoksa sen de aynı işi mi yapıyor-

sun? Ha? Olmayacak şey değil hani! Yapar mısın yaparsın...»

Sabrı tükenen Mickey yine de kendini tuttu. Sâdece, «Bak, Irène!» dedi. «Ben seni Lou Roberts'ın bulunmasında bana yardımcı olasın diye beraberimde getirdim... Kansas City'ye dönmek istiyorsan, serbestsin! Seni hemen hava meydanına götürür ve dönüş biletini alırım.»

Kadın bir süre düşündü. Sonra, «Pekâlâ, kabul!» dedi.

Denver yakınlarına gelince, Mickey benzin ikmâli yaptı. Hava meydanına ne taraftan gidileceğini yüksek sesle benzinciden sordu. Sonra arabaya atlayarak tarif edilen yola girdi. Hava meydanı göründüğü zaman Irène kolunu birden Mickey'in koluna soktu. «Bak, Joe!» dedi. «Diyorum ki, hemen hava meydanına gitmesek... Sonraya bıraksak bu işi. Ne dersin? Biliyor musun, biraz, da sen kabahatlisin. Meselâ ben senin hakkında hiç bir şey bilmiyorum... Sana karşı çekingen davranmam, normal değil mi yâni? Söyle, barıştık, değil mi?»

Mickey bir şey söylemeden yarım tur etti. Arabayı şehrin merkezine doğru sürdü. Yediye doğru, küçük fakat temiz bir otele yerleştiler. Yalnız başına kalınca, Irène ayakkabılarını çıkarıp odadaki iki yataktan birine uzandı. Mickey akşam yemeğini aşağıda yiyeceklerini düşünmüştü ama, kadının gardrobunun zayıf olduğunu hatırlıyarak yemeği odaya getirtti.

Parası, cüzdanındaydı ama, ertesi günden itibaren bir iş araması gerekiyordu.

Yemekten sonra, genç kadın banyoya geçti. Mickey, yanındaki paradan İrene'in haberi olsun istemiyordu. Bunun için fırsatı kaçırmadı. Cüzdanındaki paraları bir zarfa koydu. Zarfın üzerine adını, odasının numarasını yazdı. Sonra aşağı inip zarfı resepsiyon memuruna teslim etti.

Banyodan dönen, Irène çırılçıplak sayılırdı. Kapının arkasındaki aynanın önünde durarak saçlarını taradı. Bir

iki defâ gerileyerek vücuduna baktı. Mickey, dalgın dalgın onu seyrediyordu.

— Bak ne diyeceğim, Irène. Sana birkaç parça giyecek lâzım galiba... Bunları *yarın alırız* artık...

— Teşekkür ederim, Joe! Meselâ kürklü bir mantom olsun isterim.

— Onu bir kalem geç yavrum! Nerede o para? Sana ancak yünlü kumaştan yapılmış bir manto alabilirim... Pahalı bulmazsam tabiî.

— Siz erkekler hep birbirinize benzersiniz! Bakıyorum, sen de kokozun birisin. Tıpkı Patsy gibi...

— Yo, yo, benim ona benzer bir tarafım yok. Sonra senin burada da şey..... O işi yapmanı istemeyeceğim. Hanım hanımcık oturur, beni beklersin! Bu arada sokak başlarında müşteri bekleyen birkaç kızla ahbap, olur da, onlardan Lou Roberts hakkında bilgi alırsan, çok iyi bir iş yaparsın!

— Yine mi Roberts? Kuzum, bu adamdan ne istediğini bana hâlâ söylemeyecek misin?

— Söylemem. Bu gibi boşboğazlıklar uğursuzluk getirir.

Kadın eliyle karnını okşadı. «Biliyor musun, Joe, her şeye rağmen Lou fena erkek değildi!»

Mickey de banyoya geçti. Döndüğü zaman, ayağında pijama pantalonu vardı. Yatağına boylu boyunca uzanmış olan kadın, onu hayranlıkla seyretti.

— Dur be, -sen de iyisin, fiyakalı bir erkeksin! A, a, o. ne o? Yara izi mi bu?

— Ha, o mu? Evet bir yara izi... Küçükken bir kazığın üzerine düştüm de...

Mickey ışığı söndürüp, yatağına girdi.

— Demek kazık üzerine düştün? Çok garip doğrusu!

Mickey bir cevap vermedi ve: (Pek iyi bilmiyorum tabiî... Bu yara izi, ya Lou Roberts'ın, yahut da ufak tefek

adamın eseridir. Mamafih, hangisinin yaptığını yakında öğreneceğim.) diye düşündü.

Ertesi sabah erkenden uyanan Mickey irène'i uyandırmamaya dikkat ederek giyindi. Masaya bir beş dolarlık ve öğleye doğru döneceğini bildiren bir pusula bıraktı. önce Iş Bulma Sendikası'na başvurdu. Bir saat kadar bekledikten sonra hiçbir yerde boş bir iş bulunmadığını öğrendi. Sonra Berberler Sendikası'na gitti. Azalara âit listeyi görmek istediğini söyledi. Sendika memuru, «Kim olursa olsun, biz kimseye liste veremeyiz. Her hangi bir bilgi vermemiz de imkânsız.» deyince Mickey, ısrar etmedi. Otele dönmeden önce mağaza vitrinlerine göz attı. üçyüz dolara Irène'e lâzim olanları pekâlâ alabilecekti.

Otel odasının içi pis pis kokuyordu. İrene yine banyodaydı. Yüksek sesle şarkı söylüyordu. Ortadaki masanın üzerindeki tepside, yemek kalıntıları vardı. Yatağın başucundaki komodinde de yarılanmış bir şişe viski duruyordu.

İçeri giren Irène, «Ooo, merhaba, canım, iş bulabildin mi bâri?» diye sordu

— Hayır.

Kadın, odanın içinde bir süre çırılçıplak dolaştı.

Mickey,. «Sırtına bir şey alsana!» diye homurdandı.

Irène, ilkin bir sutyenle göğüslerini örttü. Sonra külotunu aldı. Sonra çoraplarını giyip jartiyerini iliştirmeye başladı. Bütün bunları kendine has bir kolaylıkla yapıyordu.

— Kızma, sevgilim kızma! Peki ama, neden derhal giyinmemi istiyorsun? Yoksa bu hal seni rahatsız mı ediyor?

— Nereden buldun bu şişeyi?

— Nereden buldum ne demek? Aşağıdan getirttim. Merak etme, hesap fişini imzaladım... _

— Neyse, bu defâ sesimi çıkarmayacağım. Ama bir daha yapma sakın! Canın isterse, viskiyi bakkaldan alırsın... Oteldekiler kazık markadır zira!

Kadın hışımla dönerek aynanın önünde saçlarını taramaya koyuldu.

Dışarı çıkıp birkaç mağaza gezdiler. Biraz sonra irène'in güve yeniği eski mantosu bırakılmış ve yerine yeni bir manto alınmıştı.

Otelin holüne girdiklerinde, tıknaz, eski elbiseli bir adam onlara doğru yürüdü. Elinde bir kadın eldiveni vardı.

Gülümseyerek, «Şey... Mister Marine'le mi görüşüyorum?» diye sordu. Sonra Irène'e doğru dönüp, «Misiş Marine!» dedi. «Bu eldiveni sizin katta buldum. Acaba sizin mi?»

irene eldiveni alıp tetkik etti. «Hayır, benim değil,» diye cevap verdi.

Mickey, asansörün düğmesine basmıştı.

Adam, «Otelimizden memnunsunuz inşallah, Mister Marine?» diye sordu.

Asansör kabinine girerken, «Evet, evet, elbette memnunuz. Çok iyi bir otel!» diye cevap veren Mickey biraz sonra da irène'e, «Sevsinler, ne otel, ne otel! O biçim otel işte! Bu eldiven hikâyesi, klâsik bir şeydir. Herif, aslında bizim kim olduğumuzu öğrenmek istiyordu.» dedi.

Oda, onlar dışardayken düzeltilmiş, temizlenmişti. Mickey, «Sèn şu çamaşırları da üzerinde bir tecrübe et!» dedi. «Benim tekrar dışarı çıkmam gerekiyor. Dönünce, bir restoranda akşam yemeği yedireceğim sana!»

Mickey öğleden sonra, şehrin merkezindeki berberlerden onbeşini dolaştı. Fakat Lou Roberts hakkında yine bir şey öğrenemedi. Otele döndüğünde, .kasada bulunan parasından yüz dolar daha çekti. Anahtarını çıkarmış, odasının kapısını açmaya hazırlanıyordu ki, biri ona yavaşça seslendi. Bu otelin dedektifiydi. Ona yaklaşmasını rica ediyordu. Büroya girdiklerinde, adam, «Beni mazur görün, lütfen, Mister Marine ama,» dedi, «size bunu istemeye is-

temeye söylemek zorundayım... Şeyinizle... yâni karınızla başımız dertte! Bugün öğleden sonra oldu bu.»

— Allah Allah! Karım ne yaptı acaba?

— Daha ne yapsın istiyorsunuz, kafayı çekince, bir gürültü patırdı başladı... Aman efendim, ne gürültüydü o, ne naralardı... Kendisini ikaz etmek zorunda kaldım. Bu otel, iyi tanınan bir yerdir. Müdüriyete bir şikâyet vâki olursa, bir şeyler yapmak zorunda kalacağım.

— Demek öyle? Peki, ne yapacaksınız meselâ?

— Bakın, Mister Marine! Gerek siz, gerekse karınız, benim için iyi kimselersiniz! Ama bir şikâyet olursa, sizi oteli terke davet etmek vazifemdir.

Mickey, «Peki, peki, ben gerekeni yapar, ona durumu anlatırım!» dedikten sonra, içinden, «Hayvan herif!» diye söylendi. «Köpoğlu köpek, âklı sıra para sızdırmak istiyor benden... Ama avucunu yalasın!»

Irène siyah bikinisini giymiş, bir koltuğa yerleşmişti. Tırnaklarım törpülemekle meşguldü.

Gözlerini kaldırmadan, «İyi akşamlar, sevgilim!» dedi.

Yataklardan biri, karmakarışık bir haldeydi. Komodinin üzerindeki sigara tablasında, sayısız izmarit yardı. Mickey dikkat etti: İzmaritlerin çoğunda dudak boyası yoktu. Viski şişesi de neredeyse boşalmıştı. Mickey o anda durumu kavrayıverdi: Otel dedektifi hiç vakit kaybetmemiş ve İrene'le ahbap olmuştu!

Banyoya geçip yıkandı. Pijamasını giydi, irene, hâlâ giyinmemişti.

— Eee, bu akşam Lou Roberts'ı aramaya mı çıkıyoruz, Joe?

— Evet ama, daha önce bâzı temaslarda bulunmamız iyi olacak.

— Bak, Joe, ben Denver'i tam mânâsiyle tanımıyorum! Buradaki kadınların da hangi semtte iş tuttuklarından haberim yok...

— Zararı yok... Otelin dedektifi, bu hususta sana

bilgi verebilir. Anladığıma göre, iyi cümbüş yapmışsınız onunla! Yanılmıyorum, değil mi?

Kadın, cevap vermedi. Sonra yerinden kalkıp yatağın kenarında oturmakta olan Mickey'in yanına ilişti. Kolunu erkeğin boynuna doladı:

— Ne yapayım, Joe, karşı koyamazdım ki! Bir de baktım, odanın içinde... Nasıl girmiş bilmiyorum... Her halde yanında yedek anahtar olacak... Çıplaktım... özerimde hemen hemen bir şey yoktu... işte o zaman...

— Anladık, anladık, tıraşı kes! Ne yaptığınızı sorduğum yok.

— Ama Joe, bu mesele yüzünden bana kızacağını sanmıyordum! Şimdiye kadar bana elini bjle sürmüş değilsin! Ne yapayım adam içeri girip bana türlü şeyler söyledi... Durumumuzdan şüphe ettiğini, dolayısiyle her ikimizin de kanuna aykırı harekette bulunduğumuzu izah etti... Ama arzularını arada bir yerine getirdiğim takdirde, sesini çıkarmayacaktı... O zaman ben ona, bunun pek tehlikeli bir şey olacağını, zira bunu öğrendiğin takdirde, gözünün yaşına bakmayarak kendisini öldürebileceğini belirttim...

— Yok canım,- ne münâsebet! Bunu da nereden çıkardın şimdi?

— Ne yapayım yâni, elbette ki bir şeyler söylemek zorundaydım. Ne de olsa, biz kendimizi Mister ve Misis Manne olarak tanıttık. (Mickey'in ellerini tutup çıplak göğüslerine götürdü.) Joe, sevgilim!

Mickey, daveti anlamazlıktan geldi. «Pekâlâ, pekâlâ!» dedi. «Haydi giyin de, şehirde bir tur atalım!»

Kadın salına salına giderken, Mickey elini uzatıp kaba etleri okşadı, irene başını çevirip gülümsedi. Ne de olsa, işin içinde risk vardı. Hiç olmazsa, Lou Roberts'ın izi bulununcaya kadar kadınla iyi geçinmesi gerekiyordu. Bu kadın, birkaç dolar için anasını da satardı, babasını da!..

Odadan dışarı çıkacakları sırada, telefonun sesi du-

yuldu. Mickey koşup reseptörü kaldırdı. Barmen Sendikasından telefon ediliyordu.

— Küçük bir barda barmenlik var. Daha doğrusu, geçici bir iş... O barın adamı, bir haftalığına memleketine gidecek. Nasıl, bir haftalık iş hesabınıza geliyor mu?

— Evet, evet kabul ediyorum.

Telefonda konuşan adam, Girard Fenelon adındaki işverenin adresini verdi. Mickey, hemen o akşam saat onda işe başlamalıydı.

Mickey, Irène'nin yanına gidip durumu anlattı.

— Vay canına! Ben senin barmen olduğunu bilmiyordum. .

— Ne olduğumu sanıyordun öyleyse?

— Bilmem...

Asansöre bindiklerinde, kadın, «Biliyor musun, Joe,» dedi, «ben seni bir aynasız sanmıştım!»

— Sahi mi söylüyorsun? Neden öyle düşündün?

— Şimdi tam olarak söyleyemeyeceğim... Ama öyle anlar oluyorduki, sen tam bir hafiye gibi davranıyordun...

SEKİZ

Girard Feneton, sol yanağında hafif tiki olan ufak tefek bir adamdı. Mickey'i karşısına alıp şartlarını bildirdi: Yanında çalışan kimselerin hiçbiri; at yarışçılığıyla, beyaz zehircilikle, polisin şüphesini çekecek diğer kötü işlerle, hattâ muhabbet tellâllığıyla uğraşamazdı. Mamafih, Girard Fenelon babacan birine benziyordu Servis saatleri oldukça uzundu. Mickey bara akşamüstü dörtte gelecek sabahın ikisinde işi bırakacaktı. Yedide başlayıp sekizde bitmek üzere, bir yemek tatili vardı.

Barın müşterileri sempatik insanlardı. Meslekteki tecrübesizliği yüzünden, Mickey ilk saatlerde sıkıntı çekti. Bereket versin her şeyi hoş gören Mister Fenelon, ona çıkışmadı. Çıkışmak şöyle dursun, bütün gece yanında

durmak suretiyle ona yardımcı oldu. Barmenliğin incelik-lerini gösterdi. Mickey, o akşam nasıl güzel kokteyl yapılacağını öğrendi.

Otele döndüğü zaman, saat üçtü. Giyinik olarak yatağına uzanmış, olan Irène bir sigara tüttürüyordu. Onu görünce, «Ooo, hoşgeldin, Joe!» dedi. «Anlat bakalım, iş nasıl geçti?»

— Fena değil... Fena değil...

Irène, kollarını yukarı doğru kaldırıp gerindi. Eteği o sırada sıyrıldı. Butları olduğu gibi meydana çıktı. Yavaşça döndü. Bu defa yüzükoyun yattı.

— Ne olursun, Joe, şu fermuarı aşağı doğru çeksene! Mickey ona doğru eğilerek, fermuarı çekti. Elbise V şeklinde açılıverdi. Kadının güzel sırtı meydana çıktı. Irène bu defa da sutyenini çıkarmaya çalıştı. Ama zorluk çekti. Hafifçe, «Haydi, Joe, şu sutyenin kopçasını da çekiver!» diye seslendi.

Miçkey, sutyenin kopçasını çekti. İrene'in sırtı, ateş gibiydi, insanın elini yakıyordu adetâ!..

— Oh, rahatladım şimdi! Bu, işkenceden başka bir şey değil ama, ne yaparsın, olmuyor işte! Takmak zorunda kalıyor insan...

Mickey elinde olmayarak kızın sırtını okşamaya başlamıştı. Bu genç kadın için bir nevi masaj oluyordu.

— Hay ellerin dert görmesin, Joe! Ne de güzel yapıyorsun bu işi!

Mickey, «Eh, söyle bakalım,» dedi, «bir iki temas kurabildin mi?»

— Pek fazla değil... Bir iki kızla görüştüm ama Lou Roberts hakkında bir şey öğrenemedim. (Birden dönüp sırtüstü yattı.) Gelsene, Joe, gelsenei Sen çok iyi adamsın!.. Çok hoşlanıyorum senden!

Elini uzatıp Mickey'in elini yakaladı. Onu kendisine doğru eğilmeye zorluyordu. O feci sahnedenberi belki ilk defâ. Mickey içinde seks arzusu duyduğunu hissetti. Kız da arzu içindeydi. Elbisesini sıyırdı. Sonra çoraplarını çıkarmaya başladı.

Mickey, kıza doğru eğildi. Irène, kendinden emindi. Mickey'i sonunda yenecekti.

Ama sihir o anda bozuluverdi. Mickey, bunun sebebini bilmiyordu. Kendinde ayağa kalkacak kuvveti buldu. Doğrulurken de kızın çıplak dizini okşadı. Irène korkulu bakışlarla, onu süzüyordu.

— Haydi bakalım, sen kocaman bir kızsın! Kendi kendine giyinebilirsin... Kalk da giyin!

Kadın, «Sen... sen normal bir adam değilsin! Bir canavarsın seni» diye bağırdı.

— Olabilir, olabiliri..

O günden sonra, birbirlerini az görmeye başladılar. Mickey sabahın onunda kalktığı zaman, Irène, mışıl mışıl uyuyordu. Mickey derhal giyiniyor ve insan avına çıkıyordu. Hergün başka bir mahallede dolaşıyor ve Lou Roberts'ın izini tesbit etmeye çalışıyordu. Elbisesini değiştirmek üzere akşamları otele dönünce de, irène'in hâlâdışarda bulunduğunu görüyordu.

Fenelon'un yanından ayrılacağı gün, sabahleyin erkenden uyanıp giyindi, Kahvaltısını etmek üzere aşağı indi. Sonra resepsiyona giderek oteldeki hesabını kesti.

— Karım birkaç gün daha kalacak. İşte bu da onun bir haftalık otel ücreti!..

Yukarı çıktığında, Irène'in uyanmamış olduğunu gördü. Eşyasını valize yerleştirdi. İşini bitirdiği sırada, gözlerini açan kadın dirseklerine dayanarak doğruldu.

— Hayrola, nereye gidiyorsun böyle?

— Gidiyorum. Zira buradaki araştırmalarım boşuna oldu. Lou Roberts, Kansas City'ye dönmüş olacak... Yahut da başka tarafa gitmiştir.

— Ben... ben ne olacağım peki?

— Oda bir hafta daha senin emrinde olacak. Ben ücreti ödedim. Yok kalmaz da daha önce gitmek istersen, aradaki farkı geri verecekler.

— Ama Joe, sen beni Las Vegas'a götürmeyecek

miydin? Söz vermemiş miydin bana? Sonra işin ne olacak? Bırakıyor musun işini?

— Bilmiyor musun, zâten geçici işti bu...

Irène dirseğini çekti. Yatağa uzandı. Mickey valizini alıp dışarı çıktı. Asansör kabinine girdi. Düğmeye bastı. Bir kat indikten sonra kabinden dışarı çıkıp merdiveni tırmandı. Valizi yere koyup Irène'in odasına doğru ilerledi". Kadın bağırıyor ve ağzına gelen küfürü savurmaktan çekinmiyordu. Mickey'in kulağına bir tokat sesi geldi. Usulca anahtarı kilide soktu. İçeri süzüldü.

Çırılçıplak olan Irène, yatağın bir köşesine sinmişti. Otel dedektifi ona doğru eğilmiş olarak duruyordu. Elini kaldırmıştı. Kadın, adamın suratına tükürdü.

— Dokunma bana, pis herif! İğreniyorum senden!

— Sus ulan, kaltak! Sokak kadını!..

Mickey iki yatağın arasına sokuldu: Geriye doğru çektiği adamın midesine şiddetli bir yumruk yapıştırdı. Bunu çeneye inen bir aparkat takip etti. Dedektif, yere yuvarlanmıştı.

— Haydi bakalım, namussuz herif, çabuk çek arabanı buradan!

Adam zorlukla doğruldu. Eliyle çenesini yokladı. Hiç ses çıkarmadan dışarı çıktı.

— Bundan sonra seni rahatsız edemez. Aynı hareketi yeniden yapacak olursa, müdiriyete haber ver.

Irène bir şeyler söyleyecek mi diye boşuna bekledi. Sonunda dışarı çıkıp valizini aldı. Otelin garajına gitmek üzere dışarı çıktı.

Arabasını iki üç yüz metre kadar sürdükten sonra, yolun kenarına çekti. Yürüyerek otele doğru gelai. Otelin karşı tarafında bulunan bir sundurmanın altında beklemeye başladı.

Irène ancak öğleden sonra ikiye doğru kahvesini içmek üzere hole indi. Yemeğini yedi. Saat üçte otelden çıkarak şehrin en kalabalık semtlerinden birine doğru yol' landı. Bir mağazaya girdi. Elinde küçük bir paket olduğu

halde yeniden göründü. Saat dörtte, bir otelin barına girip oturdu. Mickey de holde kadın tarafından görülemeyeceği bir yere gizlendi.

Irène hem bir şeyler içiyor, hem de barmenle yârenlik ediyordu. Müşterilerden bir ikisi yanına sokulup iş çıkarmayı denediler. Ama kadın bunların hiçbirine yüz vermedi.

Mickey öğrenmek istediğini öğrenmşti. Lou Roberts, Denver'den ayrılmış bulunuyordu. Bu durumda Irène'in ona hiçbir faydası olamazdı. İşe yeniden, yâni sıfırdan başlamak gerekiyordu.

O sırada kar yağmaya başladı. Mickey arabasına dönerken, pardesüsünün yakasını kaldırmak zorunda kaldı. Otomobilin üzeri bembeyaz olmuştu. Arabasını Girard Fenelon'un barına doğru sürdü. O gün Cumaertesiydi. Fenelon iyi iş yapacağını ummaktaydı.

Gece yarısına doğru salon boşalmaya başladı. Fenelon kasanın önünde oturmuş paraları sayıyordu. Mickey ise bardaktan yıkamakla meşguldü. Tam o sırada İrene içeri girdi.

Sırtında, Mickey'in aldığı manto vardı. Bakışlarını barın şurasında burasında dolaştırdı. Sonunda Mickey'i gördü. Hemen ona doğru yürüdü. Bir tabureye ilişip çantasını tezgâhın üstüne koydu.

— Merhaba, Joe!

Mickey, Mister Fenelon'un o tarafa baktığını görünce, «Karım, efendim!» diye konuştu.

Adamın yüzü güldü. «Evli olduğunu bilmiyordum Joe!» dedi. «Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Misis Marine! Rahatınıza bakın rica ederim! Kendi evinizdeymişsiniz gibi davranın!»

Sonra başını, çevirip hesap işine devam etti. Irène bir sigara çıkardı. Mickey onun sigarasını yak,tı. Yalnızdılar. Genç adam, «Eee, söyle bakalım,» dedi, «ne içersin?»

— Sek bir viski içerim. Dışarısı oldukça soğuk.

Irène son müşterilerin gitmesini bekledi. Sigarasının

külünü boş viski kadehine silkeledi. Sonra yavaşça konuştu:

— Buraya, sana Lou Roberts'ın nerede olduğunu keşfettiğimi söylemeye geldim!

DOKUZ

Mickey, ellerinin titremesini önleyemedi. Gırtlağı kurumuş, kalbi hızla atmaya başlamıştı

Irène kadehini ona doğru itti. Mickey bir damla içkinin bile ziyan olmamasına dikkat ederek kadehi doldurdu. Salon şimdi bomboştu. Mickey, gidip kapıyı sürmeledi. Sonra taburesinde bacaklarını birbiri üzerine atmış oJarak oturan Irène'in yanına sokuldu.

— Bakıyorum, Lou'nun nerede olduğunu sormuyorsun bile, Joe!

— Soracaktım, soracaktım... Söylersen memnun olurum.

— Hatırladığıma göre, ikimizin arasında bir pazarlık vardı değil mi, Joe?

— Evet, evet.

— Ö halde dinle: Lou Roberts, buraya pek de uzak olmayan bir kasabada oturuyor. Pek pek doksan kilometre ötede bir yer...

— Adı ne kasabanın?

— Demin sana oranın bir kasaba olduğunu söylemiştim. Aslında oraya hayalet şehir desek daha iyi olur... Kışları orada kimse kalmıyor. Yalnız otel açık... Kasabanın adı Laurel Flats... Vaktiyle bir altın mâdeni yüzünden, oraya gidenlerin haddi hesabı yokmuş...

Mickey beyaz gömleğini vestiyere astı.Ceketini ve pardesüsünü giydi. Çıkış kapısına doğru ilerledi. İçkisini, istemeye istemeye bırakan Irène de onu takip etti. Mickey'in arabası, yan sokaklardan birinde duruyordu. Irène

onunla birlikte arabaya bindi. Kar yağışı durmuştu. Mickey, bir süre motorun ısınmasını bekledi.

— Lou Roberts, dağ- başında yalnız başına ne yapıyor acaba?

— Yalnız olduğunu da nereden çıkardın? Yalnız değilmiş. Otelin sahibi bir kadınmış ve Lou...

— Anladım, anladım...

— Ve kadın orada bütün yıl oturuyormuş.

Şehrin merkezine doğru ilerledikleri sırada, Mickey, «Sen bütün bunları ne zamandanberi biliyorsun?» diye sordu.

Kadın omuzlarını silkti ve: «Ne yapacaksın öğrenip de?» dedi.

— Bu zamana kadar neden sakladın, neden bir şey söylemedin?

— Sakladım işte... Ya sen, sen bir şey saklamadın mı sanki? Sana bir şey söylemek istemiyordum. Ama oteldeki dedektif deyyusunun hakkından geldiğini görünce, fikrimi değiştirdim. Hepsi bu kadar.

— Roberts hakkındaki bilgiyi kim verdi sana?

— Bir kız var, Roberts üç ay evvel buraya geldiğinde, onu çalıştırmış. O söyledi... Kıza bir sürü müşteri temin etmiş, dolayısiyle onun sırtından geçinmiş. Sonra ne yapmış biliyor musun? Nereden bileceksin... Markasını, o zavallının karnına da işaretlemeyi tecrübe etmiş... Ama kız atik davranmış, bağıracağını ve polis çağıracağını söylemiş... Bunun üzerine, Lou sana biraz önce söylediğim yere kaçmış. Oraya sığınmış. Fakat günün birinde karşılaşıvermişler... Lou, yerini kıza söylemiş. Daha doğrusu, ağzından kaçırmış. Bir daha görüşmemişler.

Mickey arabasını otelin önünde durdurdu. Irène kapının koluyla oynuyor, inip inmemek hususunda tereddüt «diyordu.

— Bir dakikalığına yukarı çıkmaz mısın, Joe?

— Hayır. Bu akşam olmaz.

— Ama biliyorsun, aramızda bir pazarlık var. Las Vegas meselesi...

— Daha sonra... Lou'yu gördükten sonra konuşuruz bunu.

— Peki, bu gece nerede yatacaksın?

— İcâbına bakarım.

— Benimle birlikte Las Vegas'a gitmiyecek misin yoksa?

— Belki, giderim. Dedim ya, bunu daha sonra konuşuruz.

— Ne olur Joe, bana doğruyu söylel Hayâtında bir kadın var, değil mi? Birini seviyorsun sen.

— Hayır, yavrum, aldanıyorsun! Haydi bakalım, doğru odana! Hemen yat... Sana yarın, yahut da yarından sonra telefon ederim.

— Okey, Joe! Ne olursun, dikkatli ol! (Arabadan dikkatle inip buz tutmuş yaya kaldırımına bastı. Sonra cama doğru eğildi.) Bana oyun oynama sakın, Joel

Mickey, arabasını şehrin dışında bulunan bir benzin istasyonunda durdurdu. Arabasına bakıldığı sırada, eline geçen bir haritayı tetkik etti. Laurel Flats küçücük bir nokta halinde olup, Kuzey-doğu taraflarına düşüyordu.

Genç adam, istasyon işçisine «Yolların durumu nasıl acaba?» diye sordu.

— Duyduğuma göre, bütün yollar kardan temizlenmiş... Daha doğrusu, Boulder'e kadar sıkıntı çekilmiyormuş. ,

Mickey teşekkür ederek borcunu ödedi. Yola düzüldü. Temizlenen yoldan alınan karlar yolun, sağına ve soluna yığılmıştı. Bir saat gittikten sonra, Mickey yol üzerindeki bir motele indi. İdareciyi uyandırıp, ertesi sabah altıda kalkmak istediğini bildirdi. Banyo yaptı. Tıraş oldu. İki saat uyudu. Saat altıda kapisına vurulduğu sırada, o çoktan kalkmıştı bile. Hiç durmadı. Arabasını Boulder'e doğru sürdü. Gökyüzü açıktı ama, kara bulutlar dağların

.....

tepelerine doğru inmeye başlamıştı. Boulder'i geçtikten sonra, yol yılankavi bir şekilde Laurel Flats'a doğru tırmanıyordu. Daha otuz kilometresi vardı. Bir hayli yol alan Mickey biraz sonra düzlüğe çıktı. Yarı yarıya kara gömülmüş bir levha, 4 kilometre sonra Laurel Flats'a varılacağını haber veriyordu. Yol bir kilometre sonra dikleşiyor, nihayet bir ormanın içinde kayboluyordu.

Ormanın her iki tarafında, üzerleri karla örtülü dağ evleri vardı. Orman biraz sonra bitti yerini karlı tarlalara bıraktı. Mickey ahşap bir binanın üst kısmında tahtadan bir levha gördü. Levhada, LAUREL FLATS BUZULLARI yazılıydı. Mickey kendini birden geniş bir ovada buldu. Ovanın şurasında burasında taş ve ahşap dağ evleri vardı. Derken Mickey'in gözü yeni bir yol levhasına takıldı: LAUREL FLATS. Levhanın biraz ötesindeki tahta bir levhaya da, bir elin parmağı resmedilmiş ve resmin altına iri harflerle HOTEL PEAPODY yazılmıştı.

Genç adam ilkin siyah bir duman gördü. Sonra da binayı seçebildi. Kırma tavanlı, iki katlı bir yerdi; Ön kısmı geniş bir verandaya açılıyordu. Otelin arkasındaki yol, ormanın ortasında kayboluyordu.

Mickey arabasını yolun kenarında durdurdu. Siyah bir Cadillac, harekete hazır bir halde otelin önündeki yolda duruyordu, Motörü çalışmaktaydı. Mickey arabasını otelin arka tarafında bulunan ahşap bir binaya doğru sürdü. Etrafta kimsecikler yoktu. Arabayı binanın arka tarafına çekti. Motörü stop ettirdi. Arabadan indi. Karlara bata çıka iki yolun birleştiği yere gitti.

Oradan oteli olduğu gibi görebiliyordu. Beş dakika kadar bekledi. Otelin giriş kapısı birden açıldı. Verandada kürk mantolu bir kadın göründü. Ayaklarında parlak siyah çizmeler vardı. Uzun boylu, beyaz eşarplı, pardesülü bir adam, elindeki valizle onu takip ediyordu. Adam valizi bagaja koyarken, kadın Cadillac'ın direksiyonuna geçti. Adam kapıyı kapadı, ön cama doğru eğildi. Hemen hareket eden

araba yola doğru ilerlemeye başladı. Kadına el sallayan adam bir iki basamak çıkıp otele girdi.

Yolun kenarında duran Mickey, bütün[1] dikkatini toplayıp arabayı süren kadına bakmıştı. Kırk yaşlarında görünen kadına, güzel denebilirdi. Güzel bir burnu, küçük bir ağzı vardı.

Arabasına binmeden önce, Mickey biraz vakit geçirdi. Sonra yola çıkıp PEAPODY OTELI'ne doğru ilerledi. Otomobili otelin önündeki yolda bıraktı. Peronun basamaklarını çıktı. Kapıdaki çıngırak, kapının açıldığini ve içeriye birinin girdiğini haber verince Mickey, biraz önce gördüğü adamı karşısında buldu. Adam pardesüsüzdü. Eşarpını da çıkarmıştı. Mickey'i yukardan aşağı bir güzel süzdü. Fakat hâlinde her hangi bir şaşırma alâmeti görülmedi. Mickey'in şakakları zonkluyordu. Ellerini ceplerinde yumruk hâline getirmişti.

Karşısındaki adam, Berber diye de anılan Lou Roberts'tı.

O N

Mickey'e tekrar bakan Roberts, onu tanımadı. Fakat onun gelişinden memnun olmamış gibi görünüyordu.

— Geceyi geçirmek üzere bir oda isteyecektim.

— Bir oda mı? Bakın, dostum, Noel yaklaşıyor, gerçi otelimiz kapanmış değil, ama, kışın buraya hemen hemen kimse gelmez...

— Ben bir iş için buraya gelmiştim... Bir yer almak istiyorum da... Vakit bir hayli ilerledi. Bu saatte alacağım yeri görmek mümkün olmayacak. Bu kışta kıyamette arabamın kara saplanmasını da istemem. Kasabada söylemişlerdi. Burada bir oda bulmak mümkünmüş!

Roberts isteksiz bir tavırla geriledi.

—. Elbette, elbette... Size bir oda verebiliriz. Pek ta-

biî, servise kusur bulmamanız şartı ile... Gördüğünüz gibi, burada yalnızım. İki gün daha da yalnız kalmak zorundayım.

— Merak etmeyin canım, bir yatak bulayım da ondan ötesi kolay... Servis filân aradığım yok.

Bir merdivenden birinci kata çıkılıyor olmalıydı. Mickey, holün bir köşesinde bir resepsiyon hücresi ve arka tarafta da mektup ve anahtar koymaya mahsus bir yer gör* dü. Cilâlı küçük tahta bir levhada, HOTEL PEAPODY — SAHİBİ, — ELISABETH PEAPODY yazılıydı.

Büroya giden Roberts, orada bulunan birkaç kâğıdı karıştırdı. Sonra, «Biliyor musunuz,» diye homurdandı, «bu, benim işim değil... Hay Allah kahretsin! Nerede şu meret fişler?»

Cüzdanını çıkaran Mickey, «Odanın kirası nedir acaba?» diye sordu.

— Bilmiyorum... Ama durun bakayım, yazları tek yataklı bir oda için beş dolar alınıyor galiba!.

Tezgâhın üzerine bir on dolarlık koyan Mickey, «Bırakın canım, fişleri sonra ararsınız!» dedi.

Sonra valizini almak üzere arabasına gitti. Döndüğünde, Roberts ona ancak arka taraftaki odalardan birini verebileceğini söyledi.

— öyle gerekiyor... Zira kışları bütün odaları ısıtamıyoruz. Anlıyorsunuz, değil mi? Kusura bakmazsınız artık.

Genç adam, Roberts'ın peşinden merdiveni tırmandı. Yukarda, iki koridor vardı. Otelin arka kısmına düşen dördüncü odaya girdiler. Roberts, buharlı radyatörü açtı. Perdeler kapalıydı. Mickey perdeleri çekti. Vâdi ile üzerleri karlı dağlar görünüyordu.

— Odanın ısınması için, biraz beklemek gerekecek. Aşağıda beklerseniz, daha iyi olur. Hem yemek saati de gelmiş bulunuyor...

Adamın sırtında, kenarları süslü bir kovboy gömleği vardı. Ayaklarında bir çift mokasen... Mickey'den daha uzun boyluydu. Siyah saçları kıvırcıktı. Gözleri karaydı.

Mickey Bana kalırsa bu adam sâdece jigolonun biri... Işigücü kadın parası yemek! diye düşündü.

Odadan dışarı çıktıkları zaman, Roberts onu merakla süzdü. Ama onu tanımadığı aşikârdı.

Merdivenden inerlerken, «Çok garip!» diye mırıldandı. «Ben burada bir arazinin satışa çıkarıldığını bilmiyordum.»

— Duymamış olabilirsiniz. Zira mal sahibi işin kulaktan kulağa yayılmasını istemedi. İlkin görüşmemizi uygun buldu. Ben de buraya gelerek mala bir göz atmaya karar verdim. Bu düşüncemi kendisine de bildirdim.

Holün iki tarafındaki kanatları camlı kapılar yan odalara açılıyordu. Burası bir nevi dükkândı. Karşı taraftaki oda ise, bir berber dükkânını andırıyordu, içerde mobilya olarak, sâdece bir koltuk vardı.

Sağdaki camlı odadan küçük bir bara geçiliyordu. Bir köşede de, sigara içmeye mahsus bir yer bulunuyordu.

Roberts, Mickey'e yol göstererek, «Yemekler hoşunuza gidecek mi bilmiyorum ama,» dedi, «bar bütün gün ve gece açıktır.»

Burası sıcak ve konforlu idi. Barın üst kısmını, bir mızrakla bir geyik boynuzu süslüyordu. Odanın içine birkaç masa, sandalye ve bir iki koltuk konulmuştu. Barın önünde tabure yoktu.

Sigara içilmeye mahsus olan yerin üst kısmında, bir baca vardı. Roberts eline geçirdiği bir odun parçasını, yanmakta olan şömineye attı.

Mickey, onun ikram ettiği içkiyi geri çevirdi. Ateşin karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Roberts bir bardağa koyduğu viskiyi yudumluyordu.

— Misis Peapody burada değiller mi?

— İki günlüğüne Denver'e gitmek zorunda kaldılar. Ailesi orada oturuyor da...

— Genç midir?

Roberts, «Pek sayılmaz.» diye dudaklarını büzerek cevap verdi.

Mickey, onun açılmasını ve kadın hakkında bir şeyler söylemesini boşuna bekledi. Fakat adam konuşmuyordu.

Nihayet sofraya oturdular. Bir şeyler yediler. Mickey, adamın delici bakışlarını arada bir yüzünde hissediyordu.

— Doğrusu ya, satın alınacak bir yeri görmek için kötü bir mevsim seçmişsiniz...

— Ne yapayım... İlkbaharda işlerim fazlalaşıyor. Ancak bu mevsim işime geldi...

— İşiniz nedir? Hayatta ne yaparsınız?

— Bir firmanın mümessiliyim. Denver'de onbeş gün geçirdim. İş için tabiî...

— İş için ha? Para işi mi, yoksa karı işi mi?

— Eh, her ikisi için de diyebilirim.

— Bakın, ne diyeceğim! Dönüşte oradan geçecekseniz, size iyi tarafından bir iki adres verebilirim....

Mickey, «Hay hay, memnun olurum!» diye gülümseyerek konuştu.

Yemekten sonra, kendine bir viski daha doldurdu.

—(Denver, fena bir yer değildir... Ama Kansas City öyle değil, Allanın belâsı bir şehir. Mamafih, insan orada istediği kızı bulabiliyor. Ama Las Vegas, bambaşka bir yer...

— Siz Las Vêgas'ta bulundunuz mu?

— Bulunmak da ne kelime, orada uzun zaman kaldım.

Mickey, (Anlaşıldı. Herif orada bronzlaşmış olacak. Kovboy gardrobunu da orada düzmüş galiba.) diye düşündü.

Sonra, «Bilmiyorum ama,» diye yüksek sesle konuştu, «siz burada kadın ve kız bakımından sıkıntı çekiyorsunuz herhalde.»

— Amma da yaptınız ha, Liz neci oluyor?

— öyle ya, öyle ya, onu nasıl da unuttum. (Saat iki olmuştu. Mickey pencereden bakmak üzere ayağa kalktı.) Ben buraları hiç mi hiç bilmem... Rica etsem, civarı gösterebilir misiniz acaba bana? Merak etmeyin, resmî reh-

berler ne alıyorsa, bu parayı ben de verebifirim! Mama--fih, dışarda uzun zaman kalmak istemiyorum.

Roberts da ayağa kalktı. Sırtında deri bir ceket, ayaklarında da bir çift çizme vardı. «Hay, hay...» dedi. «Nasıl olsa, bir iki kadeh sek viski yuvarladım... Soğuğa dayanabilirim. Ama siz pardesünüzü alsanız, iyi edersiniz. Ne de olsa, buranın havasına alışık değilsiniz. (Verandaya çıktıkları zaman, Mickey'in küçük arabasına baktı.) Cipe binersek, daha iyi ederiz. Siz arabanızı burada bırakırsınız...»

Cadillac'tan boşalan yerde, üzeri açık bir cip duruyordu. Adam, motörü çalıştırmak için bir süre uğraştı. Sonra cipin burnunu yola doğru çevirdi. Mickey, onun yanına oturdu.

— Söyleyin bakalım, ne tarafa gitmek istiyorsunuz?

Mickey, Batı tarafındaki ormanı gösterdi. Adam, arabayı o tarafa, sürdü. Yolun üzerinde, birkaç santimetre kar vardı. Pancurları kapalı birkaç köy evinin arasından geçtiler.

Mickey «Burada kışın hakikaten kimse bulunmaz mı?» diye sordu.

— Maalesef öyle. En yakın komşu, buraya altı kilometre ötede oturuyor.

Sonunda ormana daldılar. Bâzı yerlerde karın kalınlığı o kadar fazla idi ki, cip ilerlemekte zorluk çekiyordu.

iki tarafında çam ve kavak ağaçlarının bulunduğu bir meyilden aşağı doğru indiler. Mickey biraz sonra yolun dikleşmeye başladığını gördü. Nihayet Roberts arabayı yolun çatallaştığı bir yere götürdü.

— Burası şöyle rahatça dönülebilecek son yerdir. (Eliyle kar altında kalan araziyi işaret etti.) İşte geldik* Eee, satın almak istediğiniz yeri buldunuz mu?

— Evet. Ama alıp almayacağım hakkında bir karara varmış değilim.

Yolların kavuştuğu yerde, eski bir mâden kuyusu görülüyordu. Paslı bir vagon, rayların üzerinde bırakılmıştı.

Roberts elini oturma yerinin altına daldırdı. Bir elektrik feneri çıkardı. Fener otuz santimetre uzunluğunda vardı.

— Bilmiyorum ama, belki kuyuya bir göz atmak istersiniz. Haydi, gidin! Ben sizi beklerim.

Mickey feneri aldı. Galeriye doğru ilerledi. İçeri girmek için eğilmek zorunda kaldı. İçerisi karanlık olduğundan, feneri yaktı. Çürümüş bir putrel, yolu kapıyordu. Biraz ötede bulunan büyük çukur, insana dehşet vermekteydi. Mickey orada daha fazla kalmadı. Cipin yanında bekleyen Roberts'ı buldu.

— Çok enteresan doğrusu! ömrümde ilk defâ böyle bir galeri görüyorum.

— Çok korkunç, değil mi? Birde siz Allanın günü kazma sallayarak bu galerileri açan insanları düşünün!

— Hakikaten çok zor bir iş bu!..

— Haydi dönelim!

ONBIR

Cipi garaja bıraktıktan sonra, içeri girdiler. Roberts, kapıyı kilitlemeye lüzum görmüyordu. Mickey, ıslanan çoraplarını değiştirmek istediğini söyledi. Odasına çekilip dinlense, iyi olacaktı...

Valizi açıp bir çift çorap çıkardı. Ayaklarını radyatörün üstüne koydu. Sonra da kapıyı açtı ve aralık bıraktı.

Oda yavaş yavaş karanlığa gömülüyordu. Mickey, Roberts'ın odasından çıktığını, koridordan geçerek merdivene doğrulduğunu duydu. Birkaç dakika daha bekledi. Gece iyiden iyiye bastırmıştı. Zemin kattan gelen bir ışık demeti, kapının pervazını aydınlatıyordu. Kulağına tatlı bir müzik sesi geldi. Roberts her halde pikapta bir plâk çalıyordu. Bu iyi bir şeydi. Hiç olmazsa, işin içinde bir fon müziği olacaktı.

Genç adam odasından çıkıp, koridora süzüldü. Otel, sağlam bir binâ olsa gerekti. Çünki hiçbir tahtanın çatırdadığı duyulmuyordu.

Roberts'ın odası, bir iki mobilya fazlalığı dışında, Mickey'in odasından farksızdı. Genç adam yatağın her tarafını araştırdı. Gardropta duran altı kadar elbiseyi yokladı. Bilhassa astarla kumaş aralarına baktı, ötedenberi bilirdi: İki adam birlikte bir cinayet işlerlerse, biri diğerini suçlayabilmek için birkaç delil saklamayı düşünürdü... Böylece de suç ortağıaın bir ihanetine karşı kendisini garanti altına almış olacağına inanırdı.

Ama Mickey, Roberts'ın elbiselerinin hiç birinde böyle bir şey bulamadı. Yalnız elbiselerde değil, valizlerde de böyle bir şey yoktu. Buna karşılık, genç adam, içinde tam altı tâne ustura bulunan bir kutu ele geçirdi. Kutu, komodinin çekmecelerinden birinde duruyordu. Yeni bilenmiş usturalardı bunlar... Başka bir çekmecede, içi kadın fotoğrafı dolu bir paket vardı. Fotoğraflardaki kadınların hepsi de çıplaktı... Sözde artistik resimlerdi bunlar... Aralarında Irène'in resmi yoktu.

Hayal kırıklığına uğrayan Mickey araştırmalarına son vermeyi kararlaştırdı. Bununla beraber, yine de ümidini kaybetmemişti. Odaya son bir defa daha baktı. Müzik, daha Coşkun bir ritmle devam ediyordu. Odadan çıkıp merdivenden indi. Doğruca bara gitti.

Elinde bir viski kadehi tutmakta olan Roberts, eski deri koltuğa adetâ yayılmıştı. Kovboy gömleğini çıkarmış, yerine uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti. Barın üzerinde, bir viski şişesi vardı. Mickey bir kadeh alarak içine viski koydu. Şöminede yanan odunların ışığı odanın şurasında burasında oynaşmaktaydı.

Mickey, «Demin kızlardan bahsediyorduk sizinle...» diyerek konuşmayı hazırladı.

Roberts güldü. «Haa, evet, evet...» dedi. «Biraz önce ben de düşünüyordum. Hatırlatın da, size Denver'deki adreslerden bir kaçını vereyim.»

— Ne dersiniz, ben orada iken bunlardan biriyle tanışmış olabilir miyim?

— Tanışmadığınız anlaşılıyor. Yoksa bir bilginiz olurdu.

— Bilgi mi? Nasıl bilgi meselâ?

— Bakın, mademki buraların insanı değilsiniz geçici bir kimsesiniz, söyleyeceğim şeyler aramızda kalsın... Ben düşüp kalktığım kızlar üzerinde bir hâtıra bırakırım... Bir nevi alâmeti farikadır bu...

Mickey, gırtlağının kuruduğunu hissederek bir yudum viski içti. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Roberts her halde yaptıklarını anlatmaya hazırlanıyordu. Bu normal bir şeydi. Zira onun gibi adamlar, kadınlarla neler yapmış olduklarını anlatmaktan hoşlanan, bununla övünen kimselerdi.

Mickey, «Allah Allah!» diye hayret eder gibi yaptı. «Siz beni şaşırttınız. Bu işi nasıl yaptığınızı anlatsanıza!»

Roberts elini gömleğinin iç tarafına sokup oradan çıkardığı bir usturayı Mickey'e gösterdi.

— Benim asıl mesleğim berberliktir. Zâten buraya da bunun için gelmiştim. Liz, gazetelerden birine bir ilân vermişti. Bir berber aranıyordu... Size biraz önce bahsettiğim küçük işe gelince; bu, çocukluktan kalma bir şeydir. Bütün mesele ve maharet, usturayı tutmasını bilmekte... (Usturayı sağa sola salladı.) İşte şöyle... Sonra da böyle... Yapılan iki hareketle, kadının işi tamam demektir. Böylece hangi karı olursa olsun, beni imkânı yok unutamaz.

— Anlıyorum, anlıyorum... Ama biliyor musunuz, bu, hiç de iyi bir şey değil. Ben böyle şeylerden nefret ederim. Zâten bir! aynı şeyi karıma da yapmış bulunuyor!

— Karınıza mı?

Roberts ustura elinde olduğu halde, kanepede doğruldu. Sonra sırtını yeniden dayayarak rahatladı.

— Olabilir. Arha bahsettiğiniz kimse herhalde ben değilim.

Mickey, viskiyi bir hamlede dikti. Kadehi tezgâhın üzerine koydu:

— Tam aksine o işi yapan sendin!

Roberts, bir dirseği üzerinde doğruldu. Ustura elinden kaymış ve yan tarafına düşmüştü.

—- Sen aklını mı kaçırdın ahbap?

Mickey, «Hayır, çok şükür aklım başımda!» diye sakin bir tonla mırıldandı. «O işi yapan şendin, Lou Roberts! İyi düşün, hatırlamaya çalış! Bundan tam altı buçuk ay önce... Şikago'nun yazlık evlerinden birinde... Sen yapmıştın o işi! Yanında başka biri daha vardı. Karımı sen öldürdün!»

Roberts, başını iki yana sallıyor ve kendini müdafaa etmeye çalışıyordu.

— Hayır, hayır... Aldanıyorsunuz. Ben böyle bir şey yapmadım.

— Yaptın, yaptın! Hattâ gözlerimin önünde yaptın bu işi!

Mickey dirseğini bara dayamış, Roberts'ın yapacağı hareketi bekliyordu. Adam yavaşça kalktı.

— İmkânsız bir şey bul Olamaz... Arkadaşım sana a,teş etmişti, öldürmüştü seni!

— Aksine öldüremedi. Görüyorsun yaşıyorum işte!

Roberts, hiçbir şey anlamıyormuş gibi bir iki dakika hareketsiz kaldı. Sonra ustura, alevlerin ışığında birden parlayıverdi. Adam Mickey'e doğru saldırdı.

Mickey onun bu hücumunu beklediği için birden kenara çekilmişti. Ustura omuzunu sâdece sıyırdı. Tezgâha saplandı. Mickey'in yumruğu da o anda Roberts'ın ensesini buldu. Adam usturayı bırakmak zorunda kaldı. Sendeleyerek döndü. Mickey hiç vakit geçirmedi. Sağ yumruğunu herifin böğrüne, sol yumruğunu da çenesine yapıştırdı. Adam tekrar sendeledi. Kanepenin yanına yere yığıldı. Hemen yeniden kalktı. Mickey, onun yeni hücumunu bekliyordu. Yumruğunu bu defâ da burnuna indirdi.

Roberts, bağırarak kanepenin üzerine düştü. Ağzı

burnu kan içindeydi. Mickey altına bir sandalye çekerek onun yanına geçti. Adam bir iki dakika sonra gömleğinin yeniyle ağzını sildi. Ayağa kalkmayı denedi. Başaramadı.

— Ne yapmak istiyorsun anlamıyorum ki... Maksadın ne, söylesene bana!

— Ne mi istiyorum? İstediğim meydanda: öteki herifin kim olduğunu bilmek istiyorum.

— Bana bir şans tanımalısın... Her vatandaş gibi, kendimi müdafaa etmeliyim.

Mickey, ellerine baktı. Başını iki yana sallıyarak, «Pekâlâ!» dedi. «O şansı tanıyorum sanë. Kendini müdafaa edebileceksin! Hem de hiç vakit geçirmeden... Şimdi!»

Ilkin Roberts'ın yere düşürdüğü usturayı barın arka kısmından alıp keskin kısmını kapattı. Usturayı hasmına fırlattı. Roberts kesici âleti yakalayarak açtı. Mickey yere diz çöktü. Gözlerini Roberts'ın üzerinden ayırmıyordu. Roberts da yere doğru eğilmiş ve deri koltuğa ustura sallamaya başlamıştı.

Mickey bulunduğu yerden kalkarak adamı sımsıkı yakaladı. Bileğini tutarak, «Yeter artık. Roberts!» dedi. «Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?» Usturayı bileyen Roberts birden Mickey'e hücum etti. Mickey elinde olmayarak korkmuş ve kenara çekildiği zaman da sendeleyip yere düşmüştü. Doğrulduğu zaman, Roberts'ın hole doğru seğirttiğini gördü. Koşup onu merdivenin ortasında yakaladı. Adam yarı dönmüş ve elindeki usturayı Mickey'in yüzüne doğru uzatmıştı. Mickey korkuluğa tutundu. Adamın ayak bileğine şiddetli bir tekme indirdi. Basamaklardan yuvarlanan Roberts merdivenin dibine düştü.

Mickey, yere düşen usturayı kapayıp cebine koydu. Sonra Roberts'ı omuzlarından yakalayıp bara kadar sürükledi. Kanepenin üzerine yatırdı. Gözlerini açıncaya kadar suratına hirkaç tokat attı.

— Konuş bakalım! öteki adamın adı? Hem çabuk ol!

Roberts'ın dudakları yavaşça açıldı. İlkin bir.şey söy-

leyemedi. Sonra «Vurma, vurma!» diye yalvardı. «Söyleyeceğim... Adı Frenchy'dir. Frenchy Wis,ter...»

— Hah şöyle... Nerede oturur bu Frenchy Wister?

— YUMA'da... Daha doğrusu YUMA'ya yakın bir yerde... El Centro'da bir motel işletiyor.

— Kasabanın adı nedir?

— Vista de! Sol.

— Onunla nerede tanışmıştın?

— Las Vegas'ta.

— Şimdi söyle bakalım, o fikir hanginizindi?... Yâni Kathy'yi o şekilde öldürme fikri?

— Onun... Frenchy'nin fikriydi. Yemin ederim ki, doğruyu söylüyorum!

— Ve sen ona sâdece yardım ettin, öyle mi? Zevk için yaptın her halde bunu?

— Hayır, hayır, Para için, para kazanmak için...

— Ne kadar para geçecekti peki eline?

— Beş yüz... Masraflar hâriç beş yüz...

— Yâni beş yüz dolar, değil mi?

Mickey, rakkamı, söylenen sözlere inanmayan bir insanın tavrıyla tekrar etmişti. Bara kadar yürüyüp, kendine viski doldurdu. Roberts, bitkin bir halde uzanmaktaydı.

— Peki, bu beşyüz dolar karşılığında ne yapacaktın?

— Bilmiyorum, yemin ederim ki bilmiyorum... Frenchy, yapılması gereken bir iş aldığını söylemiş ve kendisile beraber olmamı istemişti.

— Kathy'yi nasıl buldunuz?

— Frenchy'ye bir isim ve bir adres verilmişti. -

— Nasıl bir isimdi bu?

— Phillips... Mickey Phillips.

Mickey'in kendisine doğru yürüdüğünü gören Roberts, kanepenin dip tarafına doğru kaydı.

Mickey eliyle göğsüne vurarak, «O halde öğren, Mickey Phillips benim!» diye bağırdı. Bir sandalye çekip Roberts'ın karşısına geçti. Sonra, «Şimdi bu işin sonunu an-

latacaksın banal» dedi. «Senaryonun bence bilinmeyen kısmını söyleyeceksin!»

— Şey.:. Kadın... kadın ölmüştü. Frenchy cebinden bir tabanca çıkardı, üzerinize ateş etti. Sonra bana kelepçeyi al dedi. Kelepçe ele geçtiği takdirde, bizi bulmak kolay olurmuş. Sonra... sonra bir resim çekti.

— Ne çekti, ne çekti?

— Bir resim... Fotoğraf makinesiyle çekilen bir resim. Flâşla... Kadının resmiydi bu...

— Sebep neydi buna peki?

— İşin yapıldığını isbat etmek için.

Mickey adamın üzerine atılıp sarstı.

— Kime isbat edilmesi gerekiyordu bunun? Söyle, kime? Arkadaşın kimin nâmına çalışıyordu?

— Bilmiyorum.

Mickey Roberts'ın saçlarını yakaladı. Başını kaldırdı,

— Söyle, söyle, bu pis iş için Frenchy'yi kim tutmuştu?

— Yemin ederim ki, bilmiyorum... Sordum ama, söylemedi. Belki de söylemekten çekindi.

— Tam olarak ne dedi sana?

— Şikago'ya yaklaşmıştık... Arabayı kırlık mıntıkada sürüyorduk. Bir buçuk saatlik yolda idik. Ben hiç durmadan nereye gittiğimizi soruyordum. Frenchy ise bunu söylemeye yanaşmıyordu. Bir ara ağzından kaçırdı... (Karı, yola yakın tenhâ bir yerde oturuyor... Kimse tarafından görülmemize imkân yok. Bilmiyorum ama, belki yanında bir erkek olur. Kapıyı tıkırdatacağız. Açmazlarsa, yumruklayacağız... Kapı açılınca, sen, «Mickey Phillips burada mı oturuyor?» diye soracaksın... Evet dediler mi, iş tamam demektir. Kapıyı bir erkek açarsa, işimizi sakin bir tavırla yapabilmemiz için, herifi zararsız bir hâle getirirsin...) dedi. (Peki, ya hayır diye cevap verirlerse?) diye sordum... (O zaman oradan tüyeriz.) dedi... Bunun üzerine, (İşin içinde bir yanlışlık olmasın sakın?) diye dikkatini çektim. (Ben yerin orası olduğundan eminim. Fakat

telefon rehberi geçen yıla âit. İşte bu biraz midemi bulandırıyor...) diye cevap verdi. Ben de başka bir sual sormadım...

Mickey, adama şaşkın bakışlarla bakıyordu.

— Demek Frenchy adresi bir telefon rehberinde buldu, öyle mi? Olur şey değil! Peki Frenchy'nin çektiği resim ne oldu? Sende bir kopyası var mı?

—ı Hayır, yok.

— Yok diyorsun ama, kadın fotoğraflarından koleksiyonun var. Bunlardan birçoğunu biraz önce odanda buldum.

— Olabilir. Bunu inkâr etmiyorum. Ama yemin ederim, bende o resmin bir kopyası yok!

— Peki, sonra ne yaptınız?

— Yeniden arabaya atladık. Frenchy beni Pueblo'da bıraktı. Ben oradan bir otobüse bindim. Denver'e gittim. Frenchy, evine döneceğinden bahsetmişti...

— Oturduğu yer neresiymiş? Vista del. Sol mu?

— Evet, orada bir moteli var.

— Motelin adı neymiş peki?

— Bunu bana hiçbir zaman söylemedi.

— Yanlış anlamadıysam, Frenchy sana fazla bir şey söylememiş... Bir kapıyı tıkırdatmanı, buna karşılık da sana beş yüz dolar vereceğini söyledi, öyle mi? Ve bu sana kâfi geldi, değil mi?

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

— Ne demek istediğim meydanda. İçeri girince sen Ka,thy'yi, yâni karımı gördün... Kathy, barbarca bir muameleye lâyık bir kadın hissini mi vermişti sana?

— Bilmiyorum.

— Elbette bilemezsin... Çünki sence bütün kadınlar aynıdır. Hepsi birbirine benzer... Hele çıplak olurlarsa... Senin elinde de bir ustura bulunursa... Söyle, orada da öyle oldu, değil mi?

— Hayır. Eğer bilseydim...

— Sus! Kapa çeneni!

Mickey, Roberts'ın kanlı yüzünü görünce, onu öldürmekten vazgeçmiş olduğunu hissetti. Roberts onungözünde bir hiç, bir sıfırdı. Bir kiralık katilden neyin intikamı alınabilirdi ki? Sonra ne işe yarardı bu?

— Bu Frenchy evli mi?

— Evli olduğunu söyler. Meksikalı bir karısı varmış güya.

Roberts sonunda ayağa kalkabilmiş barın tezgâhına yaslanmıştı. Mickey ona doğru yürüdü.

— Söylesene bana, Roberts' senin hayatta değer verdiğin bir insan var mı? Meselâ Liz Peapody gibi? Onun karnına da markanı çizdin mi? Söyle!

Mickey ilerledikçe, Roberts geriliyordu. Sırtı biraz sonra duvara dayandı. Her tarafı zangır zangır titremekteydi:

— Hayır, hayır, böyle bir şey yapmadım! (Bacakları gevşeyince, yere diz çöktü. Eliyle tezgâhın kenarını tutuyordu.) Yapmadım diyorum...

— Sen derhal yakalanması gereken bir katilsin, Roberts! Seni hemen karakola götüreceğim. 2 Temmuz günü işlenmiş olan cinayetin suçlusu olarak hapse gireceksin! Çabuk ayağa kalk! (Adam zorlukla ayağa kalktı. Mickey onu ileri doğru itiyordu. Roberts, hole kadar yürüdü.) Şimdi de yukarı çık! Sırtına giyecek bir şey ara!

Roberts, «Ama... ama Liz ne olacak?» diye titrek bir sesle sordu.

— Bunu sonra düşünürüz. Şerif, ona telefon etmen için gerekeni yapar.

Sonra Mickey, «Şerif...» diye düşündü. «Şerif! Sanki şerif yakındaymış gibi konuşuyorum ben de... Hem yakında olsa bile, yine de doğru bir hareket olmayacak bu. Çünki Roberts'ın polise teslimi demek, Frenchy'nin bulunduğu yerden kaçması, izini kaybettirmeye çalışması demektir... Ne yapsam acaba?»

— Haydi haydi, durma öyle, yukarı çık! Ben arkandan geliyorum.

Roberts korkuluğu tuta tuta yukarı çıkmaya başladı. Mickey, birkaç basamak geriden geliyordu. Bir taraftan da, «Mahallî polis-, bu herifi elleri kolları bağlı olarak görünce hareketimi beğenmeyebilir. Diğer taraftan, kendilerine anlatacağım hikâyeye inanacakları da şüpheli İster istemez bunu tahkike kalkışacaklar. Bu ise benim orada mıhlanıp kalmam demektir...» diye düşünüyordu.

Roberts'la arasında yedi sekiz basamak vardı. Roberts birden durdu. Pek tabiî, Mickey de durakladı. İşin içinden ne şekilde çıkacağını düşünüyordu hâlâ... Başını aşağı doğru eyince resepsiyondaki telefonu gördü. «Onlara telefon etsem ve Roberts'la Kaliforniya'da bulunduğum sırada gereken tahkikatın yapılmasını rica etsem... Yahut adamın benimle birlikte olduğunu söylemeyiveririm...»

O sırada bir kıpırdama işitti..Başını yukarı doğru kaldırınca, yüz hatları gerilmiş olan Roberts'ın kendisine hücum ettiğini dehşetle gördü. Sırtını korkuluğa dayayarak darbeden kurtulmak istedi. Ama geç kalmıştı.;. Hasmı bütün ağırlığıyla onun üzerine atıldı. Mickey, korkuluğu tutan ellerinin gevşediğini hissetti. Nefesi kesildi adetâ. Roberts'la birlikte basamakların dibine kadar yuvarlandı.

Yerde hiç hareket etmeden öylece kaldı. Sonra kendini toparladı. Birden bir şeyin parıldadığını farketti. Başını çevirip baktı. Daha evvel kendine gelen Roberts elinde bir ustura, birinci basamakta duruyordu. Mickey hemen cebini yokladı. Boştu ceb...

Bacaklarının titremesine rağmen, Mickey doğrulabildi. Adamı gözden kaybetmeyerek yavaşçageriledi. Kasığı, Roberts'tan yediği tekme yüzünden ağrımaktaydı.

Mamafih soğukkanlılığını kaybetmedi ve: «Gel bakalım, alçak herif, gel!» diye bağırdı.

Roberts yere indi. Mickey, hasmının hücuma geçmesini bekliyordu. Yapılacak hücumu bertaraf etmek üzere vaziyet aldı.

*

— Eee, Roberts, karar verdin mi? Niye duruyorsun öyle? Göstersene kendini!

Roberts ne yapacağını bilemez bir halde yavaş yavaş ilerledi. Ne şekilde hücum edeceğini bir türlü kestiremiyor gibiydi.

Mickey biraz daha geriledi. Bir balerin gibi ikide bir yer değiştiriyordu. Bazen iki adım geriliyor, sonra birden iki adım ileri doğru yürüyordu. Ama sonunda birden durdu. Tüyleri diken diken oldu. Zira sırtı duvara dayanmıştı, Roberts, birden usturayı salladı. Mickey, bir adım yana kaçtı. Bunun şimdilik bir gösteriş olduğunu, asıl öldürücü darbenin biraz sonra geleceğini biliyordu... Gözlerini usturadan ayırmıyordu. Hakikaten de biraz sonra keskin âletin gırtlağına doğru yaklaştığını hissetti. Her şeyi göze alarak sağ eliyle Roberts'ın usturayı tutan bileğine yapıştı. Sol eliyle de adamın karnına şiddetli bir yumruk indirdi.

İki büklüm olan Roberts, sendeleyerek geriledi. Doğrulmaya çalıştı. Bu defâ da başı korkuluğun ön kısmındaki yuvarlak taşa çarptı. Çarpmanın şiddetiyle, yüzükoyun yere düştü. Bir daha da doğrulamadı.

Mickey elini ter içinde kalan alnına götürdü. Derin derin nefes aldı. Sonra Roberts'a yaklaşıp gözkapaklarını kaldırdı, nabzını yokladı. Nabız atmıyordu artık... Adam herhalde ölmüştü. Holün soğuk havası, Mickey'in omuzlarına çarptı.

O N I K I

Genç adam, bir süre düşündü, Ne yapacağını bilmiyordu. Yeniden yerde yatmakta olan hasmına baktı. Onun ölmüş olduğundan emindi artık!..

Merdivenden çıkıp Roberts'ın odasına girdi. Orada bulduğu bir valize eline geçen elbise ve çamaşırları koydu. Roberts'ın ölmüş olduğunu bilen tek kimse kendisi idi.

Avan,türyenin, kumarbazın biriydi bu Roberts zâten... Herkes onun başını alıp gittiğine inanırdı...

Valizi kapadıktan sonra, Mickey ellemiş olduğu her şeyi itinâ ile sildi. Bu iş, bir saat sürdü. Sonra kendi odasına giderek sâdece pardesüsünü aldı. Roberts'ın valizini hole indirdi. Garaja gitmek üzere dışarı çıktı. İnce ince yağmakta olan kar, ateş gibi yanan yüzüne çarpıyordu. Mickey ci be atladı. Arabayı otelin önüne getirdi. Hole girerek usturayı aramaya koyuldu. Biraz sonra bulup, cebine koydu. Roberts'ın valizini cipin ön kısmına yerleştirdi. Cesedi almak üzere yeniden içeri girdi.

Ceset, enikonu ağırdı. Sırtladığı gibi cibin arka tarafına koydu. Sonra geri dönüp giriş kapısını kapadı.

Arabaya atlayıp Roberts'la birlikte gittikleri yola doğruldu. Biraz sonra mâden kuyusunun bulunduğu yerde idi. Farları yanık bıraktı. Elektrik fenerini de yanına alarak valize yapıştı. Valizi kuyuya fırlattı.

Sırtında Roberts'ın cesedi olduğu halde, aynı yolu bir daha yürüdü. İki defâ karlara düşme tehlikesi atlattı. Kuyunun başına varınca, cesetle birlikte yuvarlanmamak için bir iki adım geriledi. Sonra cesedi karanlık çukura itiverdi... Fenerin ışığını aşağı doğru tuttu. Roberts kuyunun dibinde yatıyordu.

Mickey, «Kış mevsimi boyunca, buraya hiç kimsenin ayak basmayacağı muhakkak...» diye içinden mırıldandı. «İlkbahar gelince de, cesetten sâdece bir iskelet kalır geriye...»

Birden durdu. Cebini yoklayarak usturayı çıkardı. Onu da kuyunun içine attı. Sonra cipe aklayarak otele döndü.

Garaja girince, cip üzerinde kendisine âit kalmış olabilecek her bir izi itinâ ile sildi. Sonra arabasına binerek otomobili geri geri dışarı çıkardı. Üz Peapody âşığı için belki gözyaşı dökecekti ama, adamın bulunması için polise başvuracağı şüpheli idi.

Garajın kapısını kapadı. Arabasına bindi. Otelin önün-

deki yola doğru ilerledi. Roberts'ın deri kanepe üzerinde usturasıyle yaptığı kesikler gerçi dikkati çekecekti ama, bunu onun sarhoşluğuna vereceklerdi. Kan lekelerine gelince; Mickey bunları iyice silip yoketti.

Holdeki boğuşmaya âit izleri de yoketti. İşini bitirdiği zaman, saat sabahın beşine gelmişti. İki saat sonra gün ağaracaktı. Mickey'in oralardan uzaklaşabilmesi için bir söatlik vakte ihtiyâcı vardı.

Hemen odasına çıktı. O otele indiğini belli edecek ne varsa, hepsini kaldırdı. Kimisini de yoketti. Pancurları kapadı. Valizini alıp aşağı indi.

Direksiyonun başına geçerek oradan ayrıldı. Biraz sonra anayolda bulunuyordu. O sırada lâpa lâpa yağmakta olan kar, arabanın izlerini örtüyordu.

Denver yolu üzerinde bulunan bir motele inerek hemen yattı, öğleye doğru uyandığında, kendisini hâlâ yorgun hissediyordu. Mamafih, kalkmaya gayret etti. Arabasına atladı. Umumî bir telefon kabinine girerek Denver havameydanını aradı. Sonra Irène'in kaldığı otele telefon etti.

Kadın, «Merhaba, şekerimi» diye heyecan dolu bir sesle konuştu. «Neredeydin, kuzum?»

Mickey, Irène'in yalnız olup olmadığını bilmediğinden, Lou Roberts'tan bahsetmemeyi uygun buldu.

— Las Vegas'a gitmeyi hâlâ düşünüyor musun?

— Elbette, elbette. Düşünmez olur muyum hiç?..

— Güzel. O halde bu akşam saat sekizde hareket edecek tayyareye binmek üzere havameydanına gel... Tamam mı?

— Okey... Ama şey... benim valizim malizim yok!

—- O halde bir valiz alıverirsin! Otel idâresinin sana en azından kırk dolar geri vermesi lâzım. Bu parayla iyi bir valiz alabilirsin. Tam saatinde gelmeye çalış! Uçağı kaçıracak olursan, ikinci bilet paranı veremem.

— Tamam, tamam! Sen hiç merak etme, sevgilim! Vaktinde orada olacağım. Nerede bulayım seni?

— UNITED AIR LINES'ın gişesi önünde...

Kabinden çıktığı zaman, soğuk hava ter içinde kalan yüzüne vurdu.

Moteldeki hesabını ödedi. Yol kenarında bulunan küçük bir kahvede yemek yedi. Sonra Irène'in biletini almak üzere hava meydanına gitti. Saat altı olmuştu. Bir gazete aldı ama, gazete okuyacak istek bulamadı. Bu arada târih dikkatini çekti. İki gün sonra Noel'di. Bir hediye alabilmek için dükkânları dolaştı. Nihayet güzel bir Noel ambalajına sarılmış bir şişe viski üzerinde karar kıldı.

Irène, sekize çeyrek kala geldi. Mickey, onun holde miyop bakışlarıyle etrafına bakındığını gördü. Irène yeni mantosunu giymiş ve başına da bir şapka koymuştu. Mickey, onu kolundan tuttu.

— Vaktinde geldim, değil mi, sevgilim?

— Evet, evet... Gel şöyle kenara çekilelim!

Hoparlörler, Las Vegas uçağının kırkbeş dakikalık bir gecikmeyle hareket edeceğini bildirdiler. O zaman Mickey vakit geçirmek için yakın bir bara gitmeyi teklif etti. Irène, Noel hediyesini sıkılgan bir tavırla aldı.

— Oh, çok teşekkür ederim, Joe! iyi ama, ben sana bir şey alamadım ki...

— Zararı yok. Paran cebinde kalsın! (Cüzdanından çıkardığı iki adet elli dolarlığı ona uzattı.) Al bakalım, sana onbeş gün yetecek kadar harçlık veriyorum. Fakat sözümü dinlersen, yeşil çuhalı masalardan uzak durursun!

— Sen neden benimle birlikte gelmiyorsun?

— Gelemem. Ama belli olmaz, belki bir gün seni görmek için uğrayabilirim.

— Lou Roberts'ı görebildin mi?

— Hayır, Sâdece telefonla konuştum. Teklif ettiğim iş, ona uygun gelmedi.

— Bak, Joe, ne diyeceğim, şimdiye kadar sana karşı

hiç de kibar davranmadım... Ne olur affet benil

— Rica ederim, bu bahsi kapayalıml Yalnız sen mi öyle davrandın sanki... Ben de... ben de sana karşı kabahatliyim.

—i Haym, Joe, hayır, ortada böyle bir şey yok! Bununla beraber, bana yakınlık gösterebilirdin... Senden ne kadar fazla hoşlandığımı anlayamadın bir türlü. Ben yine aynıyım, seni seviyor, senden hoşlanıyorum!

— Sözlerin beni çok memnun etti. Irène! Şunu bil ki, ben de senin gibiyim. Seni seviyorum.

Masanın altından Irène'in elini sıktı.

— Bir gün fikrini değiştirecek olursan, Joe, senin için çarpan bu kalbi hatırla! Gerekirse, hayâtım boyunca senin olabilirim.

Nihayet Las Vegas yolcuları tayyareye binmeye davet edildiler. Uçağın bulunduğu yere kadar kalabalık arasında Irèrie'te beraber yürüyen Mickey, onun kolunu sıktığını hissetti. Uçağın önünde, Irène birden durdu. «Biliyor musun,» dedi, «ben hayatımda ilk defâ tayyareye biniyorum!»

— İstersen binmeyebilirsin. Seni zorlayan yok.

Sonra Mickey uçağa onunla birlikte binerek yerini bulmasına yardım etti. Kemerin nasıl bağlanacağını gösterdi. Eğilip kadının yanaklarından öptü. Sonra doğruldu. Kapıya doğru bir adım attı. Ama Irène ayağa kalkarak onun ceketinden tuttu.

— Dur, dur, az kalsın unutuyordum! Hay Allah, nasıl da aklımdan çıktı! Seni arayan biri var. Otele gelip seni sordu.

Mickey, kalbinin o anda hızla atmaya başladığını hissetti.

— Nasıl biriydi bu?

— İyi görünüşlü bir insandı. Senden daha yaşlıydı...

— Adımı söyleyerek mi sordu beni?

— Evet. Yanında da sana âit bir resim vardı. Dündü...

— Peki, ne dedin ona?

— Ne diyeceğim, otelden ayrıldığını ve adresini bilmediğimi söyledim... İyi yapmışım, değil mi?

Mickey, onun yanağını okşadı. «Evet, evet, iyi yapmışsın!» dedi.

Mickey'in artık piste inmesi gerekiyordu. Genç kadın, başını kaldırıp erkeğin gözlerinin içine baktı. Mickey onu yine yanaklarından öpmek istedi. Birden kadının dudaklarını dudakları üzerinde hissetti. Birbirlerine sarılıp öpüştüler.

Piste inmeden önce, Mickey onu bir defâ da eliyle selâmladı. Tayyare havalanırken terminal binasına doğru ert adımlarla ilerledi.

Takip edilip edilmediğini anlamak için, bir saat boyunca çeşitli lokallere girip çıktı. Sonra bir barda bir kadeh viski içmeye karar verdi. Bir insanın takip edilip edilmediği ne de olsa kalabalık içinde pek belli olmuyordu. Orada durumu bir daha düşündü. Evinden ayrıldığından-beri, Irène hâriç, kimseyle sıkıfıkı ahbap olmamıştı. Kim onun peşine düşmüş olabilirdi?

Onu düşündüren asıl mühim nokta, adamda bir fotoğrafının bulunmasıydı. O adam her kimse, resmini nereden ele geçirmiş olabilirdi?

Irène ona birisi tarafından takip edilmekte olduğunu söylemişti. Bu, Mickey için yeterli bir bilgi değildi. Kendisini takip eden kimse, belki de Lou Roberts'ın öldüğünü haber alan biriydi. Ama Frenchy olamazdı... Bununla beraber, işin içinde üç kişi vardı: Roberts, Wister ve öteki, yâni dizginleri elinde tutan adam!

Mickey içkisini bir hamlede dikti. Sonra arabasını park yerinden çıkarıp, şehre doğru sürdü.

Varsa takip edenleri ekmek için büyük küçük birçok sokak ve caddeden geçti. Nihayet bir benzin istasyonunda durarak Colorado Springs'e hangi yoldan gidileceğini gösteren bir harita istedi.

öç saat sonra, bir kasabanın yakınında bulunan bir

motele indi. Hemen yatıp uyudu. Şafakla beraber kalktı. Trinidad'a yakın bir yerde kahvaltısını etti. Hava yağışsız ve kuruydu. Yol ise mükemmeldi. Mickey, kendisini takip etmekte olan adamın elinden kurtulduğu için, kendi kendini tebrik ediyordu. Fakat yine de endişeliydi.

Mamafih, Kaliforniya'ya giden 66 numaralı ana yola çıkınca, derin bir nefes aldı.

O N Ü Ç

Vista Del Sol, yolun sağ ve sol tarafında beyaz badanalı evlerin bulunduğu küçük bir yerdi. Aşağı taraftaki kum tepeleri, insana bir çölde bulunuyormuş hissini vermekteydi. Köyün yukarı tarafında, bir tepenin düzlüğünde bulunan büyükçe beyaz bir binadan, her taraf tabak gibi görülmekteydi. Oraya iki tarafı küçük çamlarla çevrili, sık dönemeçli asfalt bir yoldan gidiliyordu. YUMA'dan itibaren, işaret levhaları yolculara MONTEZUMA HANI'na oradan gidileceğini haber vermekteydi.

Noel'in ertesi günüydü. Isı biraz yükselmişti. Ancak Mickey yeni hava durumuna kendini henüz alıştıramamıştı. O sabah şortlu kızlara da rastlamıştı. Köyün tek caddesi olduğu anlaşılan bir yerin sağ ve solunda, Mickey'in gözüne kırmızı ve yeşil çiçekler çarpmıştı.

Bir kahvede, Frenchy Wister'in YUCCA MOTELİ patronu olduğunu Mickey'e söylediler. Bu motel, köyün Batı çıkışının dışına düşüyordu. L şeklinde olup, tek kattan ibaretti. Bir tarafında oldukça geniş bir yüzme havuzu ve yemyeşil bir çimenliği vardı.

Hemen düzayak bir resepsiyon bürosuna giriliveriyordu. Mickey, küçük bir masa üzerinde gördüğü bir çıngırağı salladı. Birinciyi ikinci bir odadan ayıran perdeyi aralayıp içeriye baktı. İlkin bir divan, sonra da birkaç sandalye gördü. Hemen Frenchy Wister'le karşılaşacağını sanı-

yordu. Adam onu derhal tanırdı belki de... Biraz bekledi. Sonra arka tarafında bulunan bir kapının açıldığını duydu. Başını çevirip baktı. Karşısında genç bir kadın vardı.

Bu yirmibeşinden fazla olmayan esmer tenli genç bir Meksikalı ydı. Kenarları kırmızı şeritli beyaz bir bluz giymişti. Alt tarafında da alacalı bulacalı bir eteklik vardı. Kırmızı bir kordelâyla tutturulmuş siyah saçları, sırtına doğru dalga dalga dökülüyordu. Gözlerinin rengi de siyahtı. Yüz hatları düzgün olup, bu hal onu Meksikalı köylü kadınlardan ayırmaktaydı. İnce bluzun altında görünen göğüsleri, enikonu dolgundu.

Mickey, «Siz otelin sâhibesisiniz galiba?» diye sordu.

— Hayır, Senor! Buranın sahibi kocamdır. Fakat kendisi şimdi burada değil.

— Bir oda rica edecektim. Yeriniz var mı?

— Evet, şuraya imza eder misiniz, lütfen!

Mickey, fişe Marine adını yazdı. Parayı bir çekmeceye koyan kadın, asılı anahtarlardan birini çekip ona verdi. Sonra verandaya bakan odalardan birini işaret etti.

— Ondört numara, Senorl

Arabasını odasına yakın garaja koymak üzere ilerleyen Mickey, kadının üzeri çamaşır dolu dört tekorlekli küçük bir arabaya doğru ilerlediğini gördü. Anlaşıldığına göre, otelin her işini bu kadın görüyordu.

Mickey valizini çınar ağacından yapılmış alçak karyola üzerine koyup açtı. Eşyasını çıkarıp modern stilde yapılmış bir komodine yerleştirdi. Sonra karyolanın kenarına ilişti.

Şimdiye kadar işler iyi gitmiş ve Mickey, Lou Roberts'tan bir şeyler öğrenebilmişti. Ama Wister denilen adamla, iş pek de iyi yürüyeceğe benzemiyordu. Roberts yalan şöylemediyse, Wister de başkasının emrinde çalışan ve o başkasından emir alan bir kimseydi, öyle olunca da, onun ağzından lâf almak kolay değildi. Lou Roberts'la

aralarındaki fark Wister'in yerinin bilinmesi ve evli oluşuydu.

Mickey pencerenin önüne gidip perdeyi çekti. Dışarıya baktı. Genç Meksikalı kadın, hâlâ çamaşır işiyle meşguldü. Yüzme havuzunun kenarında bulunan iki kadın, güneşlenmekteydiler. Biraz sonra otele dönmek üzere ayağa kalktılar. Sarışın olanı, at gibi bir mahlûktu. Etleri sertliğini kaybetmiş gibiydi.. Ama esmer kızda iş değişiyordu. Bir defâ ötekine göre daha şirin ve daha gençti. Dolgunca bacakları ise, çok muntazamdı. Göğüsleri dikti. Sarışın kız, Mickey'in odasına yakın bir odaya girdi. Esmerin gözleri bir süre Mickey'in odasının bulunduğu tarafa takılı kaldı. Sonra o da arkadaşının yanına gitmeye karar verdi.

Mickey, harekete geçmeden önce bir şeyler yapmak zorunda olduğunu anlamıştı. Her şeyden önce, düşmanın moralini bozmalı dolayısiyle dayanma gücünü azaltmalıydı.

Gözleri veranda boyunca el arabasını sürmekte olan dolgun kalçalı Meksikalı kadına doğru çevrildi, ötedenberi işitmişti: Bir erkeğin moralman yıkılmasının en kolay yolu yuvasını yıkmaktı. Mickey o şekilde hareket etmeyi kararlaştırdı. Ama Wister'in yuvasını yıkmaya girişmeden önce, tedbirli davranması, bâzı bilgilere sahip olması gerekmekteydi. Köyün aşağı yukarı merkezi sayılan MONTEZUMA HAN'ında bir şeyler öğrenmesi kabildi her halde...

Güneş batıncaya kadar uyudu. Gece bastırınca kalktı. Bir duş yaptı. En güzel elbisesini giydi. Sonra otelin bürosuna doğru ilerledi. Zayıf bir lâmba, büroyu aydınlatmaktaydı. Yan taraftaki odadan, yemek kokulan geliyordu.

Perdenin kıvrımları birden açıldı. Meksikalı kadın meydana çıktı. Sırtında yatak kıyafeti vardı. Bir eliyle göğüslerini tutuyordu. Ayakları çıplaktı.

— Buyurun, Senor... Senor... Mister Marine! Bir şey mi istiyordunuz?

— Affedersiniz! Sizi rahatsız ettim galiba. Karnım acıktı da, yemek yiyecek bir yer arıyordum...

Kadın, yorgunluğunu gösteren bir tavırla kolunu kaldırdı.

Mickey, «Mamafih, gelirken görmüştüm. Köyde iyi bir restoran var... Yahut da hanın restoranı kötü olmasa gerek...» dedi.

Kadın gerçekten de yorgunluktan ayakta duracak gibi değildi.

— Siz pek yorgun görünüyorsunuz. (Elini yavaşça genç kadının kolu üzerine koydu. Ama kadın birden çekildi.) Bence bu kadar çalışmamalısınız... Size göre bir iş değil bu. Yardımcınız yok mu?

— Mevsiminde oluyor ama, şimdi maalesef yok. Hem ben bir yardımcıya ihtiyaç duymuyorum.

— Ama kocanız burada olunca, size yardım ediyordur her halde?

— Duymadınız mı Mister Marine, benim yardımcıya ihtiyâcım yok dedim biraz önce...

—« Bu defâ kocanız yuvasından kaç gün uzak kalacak?

Genç kadın gözlerini kapayıp, başını arkaya doğru attı. Mickey, onun bayılacağını sandı.

— Très, yahut da cuatro gün... Ama emin olun, ben çok iyiyim, Mister Marine! Gracias!

Mickey bir süre konuşmadı. Gözlerini genç kadının üzerinden ayırmıyordu.

— Şey... Akşam yemeğini benimle birlikte yer misiniz?

— Sizinle birlikte akşam yemeği yemek mi? Ben mi sizinle yemek yiyeceğim?.Oh, teşekkür ederim, Senor! Ne yazık ki, ben buradan bir yere ayrılamam. Müşteri gelebilir.

— Canım uzun zaman kalmayacağız ki dışarda... Hem

iyi bir yemek yemiş olurdunuz, hem de dinlenirdiniz.

Kadın, «Hayır, Senor, hayır!» diye başını iki yana salladı. -

Mickey teklifin kadın tarafından kabul edilmeyeceğini biliyordu ama, bu, girişmek istediği işte bir adım olacaktı.

Gülümseyerek, «O halde yarına, ha?» dedi.

Kadın hafifçe gülümsedi. Ama bu bir heyecanın, yahut da bir korkunun doğurduğu gülümseme miydi, Mickey bunu kestiremedi.

Kapıya doğrularak «İyi akşamlar!» dedi.

MONTEZUMA HAN'ına girdiği zaman, içerde yemek yemekte olan altı yedi kişi gördü. Smokinli ufak tefek bir adam, ona bir masa bulmak için seğirtti.

Restoran olarak kullanılan salonun duvarlarında, Aztek'lerle ilgili dekoratif resimler vardı. Buna karşılık mobilyalar, döşemelik kumaşlar ve diğer eşya neo-modern idi. Dışarda ise, görülmeyen projektörlerin ışıkları gölü ve dip taraflarda yükselen kayalıkları aydınlatıyordu. İlk plânda, geniş bir yüzme havuzu ve tek yataklı küçük bungalow'lar göze çarpmaktaydı.

Mickey yemeğini yemiş bir kahve ısmarlamıştı. Kahve getirilirken iri kıyım bir adam içeri girdi. Metrdo.telle bir iki kelime konuş/u. Sonra müşterilerin ellerini sıktı. En azından bir doksan boyunda ve yüze!li kilo ağırlığında dev gibi bir adamdı. Bağa çerçeveli bir gözlük kullanıyordu. Başının tepecinde, kestane rengi bir iki tel saç kalmıştı.

Biraz sonra küçük bir hâdise oldu. Ufak tefek metrdotel, garsonlardan biriyle münâkaşaya tutuştu. Saçları ağarmış olan garson, omuzlarını silkerek dışarı çıktı. Metrdotel, üzüntülü gibi görünmekteydi. Mickey kahvesini içti. Hesap pusulasını bekledi. Restorandan dışarı çıktı.

Gecenin ilk saatlerini barda geçirdi. Orta yaşlı iki çiftin ve iki genç kızın dışında, barın tek müşterisi oydu. Bir iki kadeh içki yuvarladıktan sonra, oradaki insanlar hak-

kında az çok bilgi sahibi oldu. öfkeli bir karaktere sahip olduğu belli olan metrdotel aynı zamanda hanı da idare ediyordu. Adı Homer Bridges'ti. İnsan azmanının adı ise, Fred Tellér'di. Hanın sahibiydi. Mickey ayrıca küçük esmer kızın adının Mig olduğunu öğrendi. Genç kız, Los Angeles '.te hocalık yapıyordu. Kız arkadaşı Sandra'yla her yıl tatile çıkıyorlardı.

Genç kız Mickey'le tam iki saat dereden tepeden konuştuktan sonra, «Evli misiniz, Joe?» diye sordu.

— Hayır!

Kız bir iki saniye düşündü. Sonra, «Ben de amma tuhafım...» diye mırıldandı. «Bu da sorulur mu yâni? Evli olsaydınız, Noel'in ikinci gününde yalnız mı olurdunuz?»

İki genç kız biraz sonra iyi akşamlar dileyip dışarı çıktılar. Onları orta yaşlı çift tâkibetti. Mickey, barmen Charley'le yalnız kalmıştı. Bu Charley konuşmayı çok seven, sevimli bir adamdı.

— Siz bizim handa mı kalıyorsunuz?

— Hayır, Motelde kalıyorum.

— Ha, anladım. Wister'in motelinde... İyi bilirirrt orayı. Bütün işleri çeviren Meksikalı bir kız vardır orada... Herifçioğlu, kıçını bile oynatmaz. Bütün iş, kızın sırtındadır... Ne yapsın kadıncağız, her işi üzerine alarak herifin Las Vegas'taki kumar salonlarını dolaşmasına göz yumuyor... (Kadehleri kurulamaya devam etti.) Bu herif, bir zamanlar Mister Teller'in yanında çalışırmış... öyle dediler bana... Bu adamın, nasıl olup da o motelin sahibi olduğuna bir türlü aM erdiremem!

— Kim bilir Mister Teller moteli ona hediye etmiştir belki de... Duyduğuma göre, köydeki gayrimenkullerin yarısından fazlası Mister Teller'inmiş...

— Ben de öyle biliyorum. Ama biliyor musunuz? Mister Teller'in o moteli Wister'e verebilmesi için, herifin ona mühim bir iş yapmış olması lâzım... Bilmem, ben öyle düşünüyorum... Zira Wister denilen bu haytanın yapmayaca-

ğı şey yok.... Kısacası uşak olarak yaratılmış hergelenin biridir. Ama neme lâzım, keratayı yine de takdir etmeliyiz. O Meksikalı kızı nereden ele geçirmişse geçirmiş turnayı da gözünden vurmuş! Bana kalırsa, bu kız Amerika topraklarına gizlice giren Meksikalı'lardan biridir. İşte şuraya yazıyorum, böyledir bu, başka türlü olamaz!

— Amerika kanunlarını hiçe sayan bu mültecileri neden memleketlerine iade etmiyorlar?

— Edemiyorlar... Çünki bu gibilerin izleri kolay kolay tesbit edilemiyor. Bununla beraber, Wister'in kızı günün birinde yakayı ele verecek olursa, eminim ben, bu hergele başka birini bulacaktır!

Charley belki daha da konuşacaktı. Fakat, içeri giren turist gurubu buna mâni oldu. Mickey sabahın birinde handan ayrılarak motele döndü.

Odasını kolaycacık buldu. Hemen soyunup yattı. Sinirleri gergin olduğundan, hemen uyuyamadı. İster istemez girişmiş olduğu işi düşündü. Bilhassa Wister'in karısını nasıl baştan çıkaracağını düşünüyordu.

Daha fazla dayanamadı. Yataktan fırlayıp karanlıkta giyinmeye başladı. Sonra odasından çıkarak verandayı.geçti. Büronun kapısını tıkırdattı.

Cevap veren olmadı. Mickey saatine göz attı. İki buçuk olmuştu. Kısa bir tereddütten sonra kapıyı ısrarla yeniden tıkırdattı.

Sonunda uzaktan geliyormuş gibi duyulan bir ses, «Kim o?» diye sordu.

— Benim... Joe Marine!

Kilitte bir anahtar döndü. Bir sürgü çekildi. Sonra emniyet zincirinin sesi duyuldu. Kanat yavaşça aralandı.

— Sizi rahatsız eden bir şey mi oldu, Mister Marine?

— Şey... İçeri girebilir miyim?

Genç kadın, onun içeri girmesi için geriledi. Sırtında yine o yatak kıyafeti vardı. Gözleri uykuluydu. Hâlâ yorgun görünüyordu.

— Korkmayın sakın! Ben buraya bir şeyden korkmayasanız diye geldim... Yanınızda kalmak istiyorum.

— Yanımda kalmak mı istiyorsunuz? Ama nasıl olur?

— Yo, yo! Düşündüğünüz gibi değil... Bütün mesele, sizi yalnız bırakmamak... Sonra ben bir türlü uyuyamıyorum. Şey... size arkadaşlık etmeyi uygun buldum da...

— Ama Mister Marine, benim bir şeyden korktuğum yok ki!

— O halde hemen yatın! Siz uyurken, ben sizin yerinize büroya göz kulak olurum.

Genç kadın bir süre düşündü. Sonra, «Söylesenize bana, Mister Marine,» dedi. «sizin asıl maksadınız nedir? Polisten olmayasınız sakın siz?»

—i Hayır, ben ne polisim, ne de hırsız... Haydi, hemen yatın bakalım! Zira uykuya ve istirahate ihtiyâcınız var.

Kadın münâkaşaya girişmek mi istemiyordu, yoksa Mickey'in orada bulunmasını arzu mu ediyordu, burası bilinmez, ama ne düşündüyse düşündü omuzlarını silkerek yarım tur etti. Odadan çıktı. Bir iki saniye sonra, başını perdenin arkasından uzattı:

— Mister Marine! İsterseniz gelip burada oturun! Daha rahat edersiniz...

Mickey onu mobilyası ucuza mâledilmiş ufak, fakat temiz oturma odasına kadar takip etti. Genç adam açık kapıdan, yine tertemiz bir mutfağın göründüğünü farketti.

Kadın, odasına dönmeden önce, onun bir koltuğa oturmasını bekledi. Ne kadar yorgun olursa olsun, vücudunun güzelliğinden en ufak bir şey kaybetmemişti. Mickey, ilk anda aldanmış olduğunu anladı. Kadın, nihayet yirmisindeydi, daha fazla değil...

Kapısını kapadı ama, sonra kanadı aralık bırakmaya karar verdi. Mickey gece lâmbasının yatağa akseden pembe hâlesini görebiliyor, kadının uzanmış olduğunu duyabiliyordu. Koltuğa iyice gömülen genç adam, kadının kendisinden şüphelenmemesi için lâmbayı söndürmedi.

Biraz sonra genç kadının bir sola bir sağa döndüğünü farkedince onun da uyuyamadığını anladı. Aradan yarım saat geçti. Hiç vakit kaybetmeden odaya süzülmesi, herhalde iyi bir hareket olmazdı. Her şeyden önce, kadının güvenini kazanması lâzımdı, tik gecenin o şekilde geçmesini kararlaştırdı. Mamafih, odanın kapısına kadar sokuldu.

— Bilmiyorum ama, belki de sizi rahatsız ediyorum yerime gitmemi ister misiniz acaba?

— Oh, hayır, Senor Marine, hayır! Kalın, lütfen... Por favor!

Mickey ilkin yanlış duyduğunu sandı.

—T Oh, kalırım, kalırım, elbette kalırım... Mademki istiyorsunuz neden kalmayayım?

Yeniden koltuğuna yerleşmek üzereydi ki, birden fikir değiştirdi ve yavaşça odaya süzüldü. Genç kadın, örtüyü çenesine kadar çekmişti. Mickey onun sâdece siyah gözlerini görebildi. Karyolanın yanına koyduğu sandalyeye oturdu.

— Artık uyumalısınız!

— Si... Si... Mister Marine! Ama uykum yok ki...

—. Benim küçük adım Joe'dur.

— Okey, Joe!

— Işığı söndüreyim mi?

— Si... Si... Kalıyorsunuz, değil mi, Joe?

— Kalıyorum, evet!

Mickey oturma odasındaki lâmbayı söndürüp, yeniden karyolanın yanına oturdu. Genç kadın uyuyamıyor olsa gerekti. Çünki arada bir inliyordu. Mickey elini örtünün üzerine koyup, kadının vücudunda gezdirdi. Genç kadın parmakların temasını hissetti. Bir iki defâ kıvrandı. Fakat, hiç bir itirazda bulunmadı. Bunun üzerine, Mickey onun slırtını ovuşturdu. Pek tabiî, eli bâzan da kaba etlere ve bacaklara doğru kayıyordu,

Genç kadın birden gevşedi. Uyumaya başladı. Mickey elini onun vücudu üzerinde bir müddet daha dolaştır-

dı. Sonra ayağa kalkarak oturma odasma geçti. Koltuğuna yeniden yerleşti.

Karanlıkta hiç kıpırdamadan uzun zaman kaldı. Sessizlik, arada bir yoldan geçen kamyonların homurtularıyle bozuluyordu. Mickey kararlıydı. Genç kadın uyurken, orada sıkı bir araştırma yapacaktı. Ama öylece kaldı.

Uyandığı zaman, kadının sırtında bir bornoz olduğu halde banyodan çıktığını gördü. Genç kadın, saçlarını at kuyruğu yapmış ve tepesinde toplamıştı.

— Bir kahve ister misiniz, Senor Marine?

- Evet, memnun olurdum.

Kahvesjnl içtiği sırada, geceki hâdiseden bahsetmediler. Fakat dışarı çıkacağı sırada, Mickey kadının ona bakmakta olduğunu gördü. Genç kadın o anda gözlerini çeviriverdi.

— Gracias... Joef

— Adınız nedir sizin?

Kısa bir tereddütten sonra, kadın, «Margarita.» diye cevap verdi.

— Margarita ha? Çok güzel bir isim doğrusu!

Mickey onu bir daha öğleye doğru köyden döndüğü zaman görebildi. Margarita, onun odasının yanındaki odayı temizliyor, yatağı düzeltiyordu. Büyükçe bir şilteyi tersyüz etmek isterken, kapının ağzında duran Mickey onun birden yere kayıverdiğini gördü.

Genç adam hemen atıldı ve: «Ne oldu, Margarita?» diye sordu.

Margarita gözlerini ona doğru kaldırdı. Saçlarının bir kısmi, yüzünü yarı yarıya kapıyordu. Mickey, şilteyi kaldırıp tersyüz etti. Dışarı çıkacağı sırada, kadın, «Gracias, gracias, munchas gracias!» diye mırıldandı.

— Nasıl, iyi misiniz şimdi?

— Çok iyiyim, Joe'f

Mickey onun ilk defâ manâlı bir şekilde gülümsediğini gördü.

O N D O R T

Saat dokuzda, hana gitti. Ama orada canının sıkıldığını hissetti, üstelik Charley'den de fazla bir şey öğrenememişti.

Gece yarısına doğru motele döndü. Margarita'yla fazla bir şey konuşmadı. Bir gece önceki gibi, yine onun başucunda oturdu. Uyumasını bekledi. Gecenin ileri saatlerinde, bu genç Meksikalı kadının yanında bir bekçi gibi beklemek, biraz tuhafına gidiyordu. Diğer taraftan, Wister'in ne zaman döneceğini de öğrenmek istiyordu. Adam onu, sevgili karısının yanı başında uyumuş görmemeliydi.

Hem Frenchy Wister hakkında öğrenmek istediği başka şeyler de vardı. Otelin içinde araştırma yapma zamanı gelip çatmıştı artık...

Margarita'nın derirt derin uyumakta olduğunu anlayınca, odanın kapısını kapadı. Oturma odasında sistemli bir araştırma yaptı.

Aklı fikri, Kathy öldürüldüğü zaman Wister tarafından çekilen fotoğraftaydı. Adamın bunu bir garanti, daha doğrusu bir şantaj silâhı olarak saklayacağından emindi.

Mutfakta yaptığı araştırma, epey vaktini aldı. Eline geçen mutfak eşyasını yerine koyarken hiç gürültü çıkarmamaya dikkat ediyor, fakat bu hal sabrını taşırmaya yetiyordu. Resepsiyon bürosunda, bütün çekmecelere *baktı*. Lâkin bir şey elde edemedi. Bir sigara kutusunda, Margarita tarafından müşterilerden alman paralar duruyordu. Para bakımından, Wister'ïn ona güveni vardı her halde... Margarita isterse onun istediği gibi hareket etmesindi,

Wister bilirdi o zaman yapacağını! Genç kadım Muhaceret Bürosu'na ihbar etmek, her zaman için elindeydi.

Sabahın dördü olmuştu. Mickey'in gözleri uykusuzluktan adetâ yanıyordu. Koltuğunda yan değiştirdi. Biraz sonra uyuyabildi. Fazla uyuyamadı. Zira Margarita onu erkenden uyandırdı.

— Buenas Dias, Senor! Kahvenizi pişireyim mi?

— Okey, Margarita, okey!

Mickey, genç kadının sağa sola gidişini alâka ile seyretti. Dipdiri göğüslerden ve vücudun tatlı hatlarından gözlerini ayıramıyordu.

Çöl tarafından doğmakta olan güneşi seyrederek, kahvelerini içtiler. Güneş ışıkları, genç kadının esmer vücudunda bakırımsı bir renk meydana getiriyordu. Mickey köye gitmek zorunda olduğunu, gece yarısına doğru döneceğini söyledi.

Margarita, «Okey, Joe!» diye istemeye istemeye konuştu.

idâri Merkez, oraya iki saat uzaklıkta idi. Mickey, öğleden biraz önce oraya varabildi. Tapu işleriyle alâkalı dâireyi, çabuk buldu. Ona kendisini alâkalandıran alım satım defterini gösterdiler. Bir saatlik tetkikten sonra, genç adam şu neticeyi çıkardı: YUCCA MOTELİ, Fred Teller'le Arnold Wister'in malıydı. Motelin bundan önceki sahibi yalnız Fred Teller olup, o da daha önce müesseseye Micheline P. Teller adındaki bir kadınla ortaklaşa sahip olmuştu. Bu ilk ortaklık, bundan bir yıl önce kurulmuştu. Şimdiki, yâni Fred Teller ve Arnold Wister ortaklığı ise, altı ay kadar önce kurulmuş bulunuyordu. Günü gününe Kathy Phillips'in öldürüldüğü günden on gün sonra...

MONTEZUMA HANina gelince; burası üç yıldanberi Fred Teller'le Misis Micheline P. Telleri'n malıydı.

Mickey, bu arada köyün hemen hemen yarısının Fred Teller'e âit olduğunu öğrendi. Sonra kayıt defterini memura iade ederek, dâireden çıktı.

Birden aklına geldi, Bir kitapçının önünden geçtiği _sırada durdu. Bir İSPANYOLCA KONUŞMA KİTABI satın aldı.

Motele yaklaştığı sırada, Margarita'nın köye doğru gittiğini" gördü. Genç kadın bir blucin giymiş, sırtına da bir sweter geçirmişti. Saçları, bir fularla tutturulmuştu. Arabanın kapısını açan Mickey'i tanıyınca otomobile bindi. Ama ondan uzak durdu.

Gülümseyerek, «Chîquito... Chiquito otomobil...» diye torpito gözünü gösterdi. «Yâni.küçük...»

— Evet arabam küçüktür... Küçüktür ama, bueno araba...Munchas kilometre... Sonra az benzin yakar...

Mickey arabanın burnunu geldiği tarafa çevirip, kadını köyün pazarına götürdü. Arabanın içinde bekledi. Genç kadın pazar işini bitirmiş, kapalı bir çarşıya girmişti. Oradan çıktığı zaman, karanlık yavaş yavaş bastırmaktaydı. Yürüyüp gideceği sırada, Mickey'i gördü.

Elindeki öteberiyle beraber arabaya girerek, «Hayret, siz beni beklediniz, öyle mi?» diye sordu. «Gracias, Se nor, munchas gracias!»

— Rica ederim, bir şey değil.

Motelin bürosu önünde kadının yanından ayrıldığı sırada, Mickey onun bir şeyler söylemek istiyormuş gibi tereddüt ettiğini gördü. Ama Margarita sâdece, «Gracias, gracias!» dedi ve başını çevirip yürüdü.

- Mickey'in karnı her nedense acıkmadı. Sekizi geçtiği halde odasındaydı. Tapu dâiresinde aldığı notları tekrar tekrar okuyordu. Gerçi bir şeyler öğrenmişti ama, bunlar yetersizdi, mamafih Mickey, Charley'i kurnazlıkla konuşturduğu takdirde başka bilgiler elde edeceğinden emin bulunmaktaydı.

On'a birkaç dakika kala hanın barından içeri girdi. Charley o sırada bir hayli meşguldü. Metrdotel Homer Bridges de oldukça sinirli olup, sağa sola koşuyordu. İki defâ görünen Fred Teller, salona göz atıp kayboldu.

Saat onbir'de salon yavaş yavaş boşalmaya başla-

Charley, omuzlarım silkti.

— Haydi diyelim ki, işler açıldı... Müessese gerektiği gibi kazanmaya yüz tuttu. Eee, durum düzelecek mi sanki o zaman? Zâten Teller'i şimdiden bir düşüncedir almaya başladı...

— Düşünce mi? Ne gibi bir düşünce bu?

— Mister Teller, bundan bir yıl önce karısından ayrıldı. Bu hanın asıl sahibi, Misis Teller'dir... İşler tamamlanır tamamlanmaz, ortaklık diye bir şey kalmayacak ve burası doğrudan doğruya kadının malı olacak... Misis Teller, başının çâresine baksın diye Teller'e bir yıl müsaade etmişti...

Charley etrafına bakındıktan sonra, «Gelin, şu tarafa geçelim sizinle...» diyerek barın tezgâhını işaret etti. «Orada işim var. Ben işimi yaparken, siz de bir şeyler daha içersiniz... Gelin, gelin!»

Charley biraz sonra tezgâhın arkasındaydı. Mickey, bir tabureye ilişti. Adam kadehleri yıkamaya koyuldu. Sonra yeniden etrafına bakındı:

— Yaa, işte böyle... Neme lâzım, söylemeden geçmeyeyim, Teller kötü bir adam değildir... Fakat salağın biridir. Kendisiyle birkaç defa münâkaşa ettik. Bana kızmıştı... Ne yalan söyleyeyim biraz korktuğumu itiraf etmeliyim... Bence ondan karısı da korkuyor. Demin onun kötü bir adam olmadığını söylemiştim size... Bu, benim fikrim tabiî... Duyduğuma göre/karısını vaktiyle bel kemeriyle dövermiş... Bilmem yalan, bilmem doğru, öyle söylediler bana... Hattâ bir keresinde karısını az kalsın

öldürûyonnuş... (Kadehleri yerlerine dizdi.) Farkında mısınız bilmem? Son günlerde hepsinde surat bir karış... Bilhassa metrdotel Bridges'te... Ama hak vermeli, lâf değil, Misis Tefler yakında buraya gelecek ve işi teslim alacak... Herkesin fikri ayni: Eski kocası gürültüye pabuç bırakmayacak diyorlar...

— iyi ama, dostum, benim bildiğim, bir insan bir yerin kanunî sahibiyse, kimse ona karışamaz. Teller de öyle, onun da buna ses çıkarmaması gerekir...

— Ne olacak, bilmiyorum artık... Bence Teller yine de çâre bulacaktır. Ne olacaksa, benim izinli olduğum gün olsa bârii

Charley konuşmaya ara vererek, salonun bir köşesinde bulunan müşterilere içki götürdü. O sırada Teller içeri girdi. Barmene doğru ilerledk Alçak sesle bir şeyler konuştular. Mickey'in anladığına göre, ondan bahsediyorlardı. Teller dışarı çıkınca, Charley bara doğru yürüdü. Birden, «Siz son zamanlarda Las Vegas'a gittiniz mi acaba?» diye sordu.

— Las Vegas mı? Ben oranın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Şimdiye kadar adımımı atmadım.

— O zaman kumar oynamaktan hoşlanmadığınız anlaşılıyor...

— Yoo, hoşlanmıyorum diye bir şey yok. Arada ' sırada oynarım.

— Meselâ poker?..

— Kuzum, sözü nereye getirmek istiyorsunuz, söylesenize bana?

—' Nasıl da anladınız... Ne yaparsınız dostum, bizim meslek böyledir işte! Mister Teller beni aracı yaptı... Dostça yapılacak bir partiye katılıp katılmayacağınızı öğrenmek istiyor... Arada sırada birkaç ahbap bir olup Teller'in bürosunda toplanırlar...

— Haa, çaktım, benim emin bir kimse olup olmadığı-. mı öğrenmek istiyor... Yanılmıyorum, değil mi?

— Elbette yanılmıyorsunuz... Nasıl izah edeyim bil-

mem ki, Mister Teller'in iki dostu var, ikisi de şerif yardımcısı... Kendisi her şeyden önce adamlara söz gelsin istemiyor... Ama biliyor musunuz? Bu partiler tam dostça yapılıyor. Zâten Mister Teller'in paraya ihtiyâcı yok. Vakit geçirmek için oynuyor...

Mickey'in bir şey söylemediğini görünce, barmen, «İşiniz yoksa, Teller sizi bürosuna davet ediyor.» diye ekledi.

— Okey, Charley, büronun yolunu gösterir misiniz?

Teller'in bürosuna doğrulan, Mickey birdenbire ortaya çıkan bu davetin altında neler gizli olabileceğini düşündü. Yoksa bir ültimaton mu verilecekti?

Müdürlük bürosu sâde fakat konforlu bir şekilde döşenmişti. Teller elini uzatıp, «Hoşgeldiniz, Mister Marine!» dedi. «Beni ihya ettiniz. Çok teşekkür ederimi Şöyle oturun rica ederim! Bir püro yakın. Şey... Charley durumu size izah etmiş olsa gerek... Sizin de bize katılacağınızı düşünmüştüm.»

— Peki ama, Mister Teller...

Adam elini kaldırarak, Mickey'in konuşmasını önledi.

— Çekingen davranmanızın sebebini anlıyorum... Ama korkacak, çekinecek hiçbir şey yok. Arzu ediyorsanız, kendi kâğıtlarınızı getirebilirsiniz...

— Çekindiğim filân yok canım... Yalnız ortaya konulacak paranın ne olduğunu öğrenmek isterdim.

— Haklısınız! Ben de aynı şekilde hareket ederdim. Ama şunu bilin ki, Mister Marine, biz burada iş sahibi insanlarız... Yâni zengin kimseler değiliz. Beşe on oynayacağız.

— Yâni beş ilâ on sent değil mi?

iri kıyım adamın yüzü asılır gibi oldu. Genzini temizledi. Sonra «Anlaşıldı,» diye homurdandı, «sizde iş yok! belki başka zaman dediğiniz şekilde oynarız.»

Mickey ayağa kalkmıştı. O arada telefon çaldı. Reseptörü kaldıran Teller, ona eliyle, kalmasını işaret etti.

— Alô! Ben Fred Teller! Biraz yüksek sesle konuşun, lûtfenl Nasıl? Nerede? Tabii, tabii... Beni haberdar ettiğiniz için teşekkür ederimi (Âleti yerine koyduktan sonra Mickey'e doğru döndü.) Evet, Mister Marine, bu akşam kimse oyun oynamak istemiyor... Bir dakika, lütfen! (Reseptörü yeniden kaldırıp Harry'nin bulunmasını istedi.) Hah, Harry! Yarın ilk saatlerde motele gideceğiz. Geç kalmamaya çalış! (Telefonu kapatarak mendiliyle alnındaki teri sildi.) Çok özür dilerim, Mister Marine! Konuşmamız yarıda kaldı... Biraz önce çok kötü bir haber almış bulunuyorum: Kendisiyle ortaklaşa iş yaptığım çok aziz bir dostum, Nevada yolunda bir trafik kazasına kurban gitmiş... (Bağa çerçeveli gözlüğünün arkasından Mickey'e baktı.) Belki duymuşsunuzdur, dostumunadı Frenchy Wister'dir... Kendisini görmemiş olduğunuz muhakkak. Seyahatte, daha doğrusu Las Vegas'taydı...

Teller susmuştu. Görünüşe göre, Mickey'in bir şeyler söylemesini bekliyordu.

— Evet, Mister Wister'i hakikaten görmüş değilim. Başınız sağ olsun! İyi akşamlar! Nâzik davetiniz için de teşekkür ederimi

Kapıya doğru yürürken ayaklarının kurşun gibi ağırlaşmış olduğunu hissetti.

Teller, «Rica ederim, Mister Marine!» diye karşılık verdi. «Aramızda bulunacağınız süre içinde size iyi günler dilerim.»

O N B E Ş

Motele dönerken, Mickey durumu bir defâ daha düşündü. Ortada Teller hakkında elle tutulabilir bir delil yoktu. Sâdece şüpheler vardı. Ama Mickey, Teller'le Wister'in sıkı fıkı dost olduklarını ve Kathy'nin öldürülmesinden birkaç gün sonra Wister'in Teller'le ortaklık kurduğu-

nu biliyordu. Motelin sahipleri, bu iki adamdı. Anlaşıldığına göre, Teller hanın tek sahibi olabilmek için, eski karısının dönüşünü önlemek istiyordu.

Motel, karanlık içindeydi. Sâdece büro kapısının arkasında bulunan jaluziden hafif bir ışık sızmaktaydı. Mickey arabasını garaja koydu. Işığa doğru yürüdü. Kapı kilitli değildi, Margarita, yazı masasının önünde oturuyordu.

— O! Sizi yattı sanıyordum.

— Niye yatayım? Geleceğinizi söylemiştiniz. Ben de sizi bekledim.

Mickey ona doğru sokulup, elini kadının omuzuna koydu. Genç kadın, birden ayağa kalktı.

— Margarita!

— Si, Joe!

— Bir şey yok, bir şey yok... Artık yatmalısınız.

Kısa bir tereddütten sonra, genç kadın odasına doğru yürüdü.

— İyi geceler, Margarita!

— Gracias... Size de iyi geceler, Joe!

Kadın biraz sonra odasına kapandı. Margarita bir şey söylemediği için, Mickey, Wister'in başına gelenlerden kadının haberi olmadığını düşündü, Haberi kadına vermesi lâzımdı. Ama bu işi nasıl yapacağını bilemiyordu.

Odanın kapısı yavaşça açıldı. Margarita, ışığı söndürmüştü. Mickey, onun yatağa girdiğini duydu. Kanadı itip odaya girdi. Her zamanki yerine geçip oturdu. Kadının ellerinden biri, örtünün üzerinde duruyordu. Mickey bu efi elleri arasına aldı.

Margarita, «Joe.,. Joe...» dedi. «Söyler misin bana, neden buraya gelip yanımda oturuyorsun?»

— Bilmiyorum... (Kadının elini kaldırıp öptü.) Yahut da neden seninle birlikte olmak istediğimi biliyorum...

Margarita elini çekerek göğsüne koydu. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra genç kadın, «Biliyor musun, Joe,» diye inler gibi konuştu, «Mister Wister, benim kocam de-

ğil.»

— Sahi mi söylüyorsun?

—Evet, kocam değil... öyle dememi istedi, porque... Çünki işin içinde polis var... Hattâ o bana gösterilecek bir kâğıt verdi. Ama bu doğru değil... Bu, yalnız polis için.

— Comprendo, comprendo... Anlıyorum.

— Biliyor musun, Joe, Meksika'da herkes fakir... Ben orada bir trabajo... bir iş aradım. Ama bulamadım. Senor Wister burada kendisi için çalışmamı istedi. Hepsi bu kadar...

Mickey, kadının biraz daha konuşmasını bekledi.

— Senor Wister, çok kötü nombre... adam! Zaman oldu, başımı alıp buradan gitmek istedim. Ama param yoktu... Sonra peşimde de polis vardı.

— Artık gitmek istemene sebep yok, Margarita! Çünki Senor Wister buraya bir daha gelmeyecek. Bir trafik kazası geçirdi. Yâni öldü.

— öldü mü?

— Evet.

Margarita ilkin bir şey söyleyemedi. Sonra eliyle işaret ederek, Mickey'in dışarı çıkmasını istedi. Genç adam oturma odasına döndü... Koltuğa yerleşti. Fakat birden dikildi. Sakın Wister başına bir şey geldiği takdirde kendisini ele verebilecek bâzı şeyleri yoketmesi için Margarita'ya bir tenbih geçmiş olmasındı? Böyle ise, Mickey ne zamandır peşinde olduğu delil, yahut delillerin bir duman hâlinde uçup gideceğini düşündü... Büyük bir sabırsızlık içindeydi. Daha fazla dayanamadı. Kapının, dibine sokuldu:

— İçeri girebilir miyim?

— Si!

Mickey kapıyı açıp, içeri süzüldü. Margarita giyinmişti. Sırtında bir manto vardı. Ayaklarının dibinde de bir çıkın duruyordu. Başını çevirip Mickey'e baktı.

— Hayrola, Margarita, nereye gidiyorsun?

— Bilmiyorum... Burada iş kalmadı. Polis neredeyse gelir. Meksika'ya gideceğim.

— Peki ama, Margarita, yanında para yok ki! Parasız nasıl gidebilirsin Meksika'ya?

— Bir çâresini bulurum. Gerekirse, yürüyerek giderim.

Eğildi. Yerde duran çıkını omuzuna attı. Mickey, o Anda kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Margarita güzel gözlerini ona doğru çevirmişti. Mickey hakikati kabullenmek zorunda olduğunu anladı: Margarita'yı seviyordu. Gerçi Kathy'sini sevdiği gibi sevmiyordu. Ona karşı son dakikalarda irene için duyduğu hissi de beslemiyordu ama, yine de bir şeyler vardı kalbinde... Garip bir sevgiydi bu! Mickey, Margarita'yı bir ağacı, içinde huzur duyacağı bir memleketi sever gibi sevmekteydi!

Onır birden durdurdu. Omuzlarından tutarak, « Margarita! dedi. «Geç şöyle, bir dakika otur!»

Genç kadın, yatağın kenarına ilişti. Mickey altına bir sandalye çekip oturdu. Kadının gözlerinin içine bakarak «Bak, Margarita !» diye heyecan dolu bir sesle konuştu. «Gitmeni istemiyorum. Benimle kalmanı istiyorum. Seninle ben meşgul olacağım.»

— Sen mi? Peki ama, niçin, Joe?

— Yarın seninle YUMA'ya gider, küçük bir ev kiralarız. İşe... trabajo'ya paydos artık!

— Âma ben burada, Amerika'da kalamam, Joe! Polis beni yakaladığı gibi bir kamyona atar ve Meksika'ya gönderir.

— Dinle, Margarita! Benim burada, daha doğrusu handa yapılacak bir işim var. Ama bu uzun sürmeyecek... YUMA'da birkaç gün daha kalacağız. İşimi bitirir bitirmez de, Meksika'ya gideriz seninle... Evleniriz. Sonra da canımız neresini isterse, oraya gideriz.

Mickey içindeki heyecan yüzünden, fazla konuşmuştu. Şimdi o da Margarita gibi sıkılıyordu.

— Joe, sen neler söylüyorsun, Allahaşkına? Han...

Meksika... Demek mi esposa? Yâni benimle evlenmek istiyorsun, öyle mi?

— Evet, Margarita, sen benim karım olacaksın! Haydi şimdi soyun ve hemen yat! Bütün bunlardan yarın sabah tekrar bahsederiz.

— Peki, Joe, peki! Buradan ne zaman gideceğiz?

— Yarın!

Mickey, genç kadının başını elleriyle tutup onu kendisine bakmaya zorladı. Sonra dudaklarını Margarita'nın ateş gibi yanan dudaklarına yapıştırdı. Elleriyle de sırtını okşadı. O da kollarını Mickey'in boynuna dolamak suretiyle karşılık verdi. Mickey, onu birden kucaklayarak yatağa götürdü. Müthiş bir arzu içinde kıvranıyordu. Kadının eteğini yukarıya doğru kaldırdı. Margarita ellerini onun ensesinden çekmiyor ve: «Hayır, J*oe,* hayır!» diye yalvarıyordu. «Burada değil, burada değil!»

— Neden? Yoksa Wister'den mi korkuyorsun?

— Evet.

Bununla beraber, birbirlerine sarılı olarak uzun bir süre kaldılar.

Sonra Margarita, Mickey'in elinden kurtulup yere atladı. Bir gardroba doğru yürüdü. Alt taraftaki çekmecelerden birini çekti. Oradan çıkardığı siyah madenî bir kutuyu yere koydu. Gardropta asılı olan erkek elbiselerinden birinin ceplerini karıştırdı. Tekrar kutunun yanına oturduğunda, elinde küçücük bir anahtar vardı. Mickey, onu büyük bir alâka ile seyretmekteydi.

Margarita, «Senor Wister... çok kötü bir adam!» diye mırıldandı.

Kutuyu açtı. Bir iki kâğıt parçasını çektikten sonra aradığını buldu. Bunu Mickey'e verdi. Bu bir fotoğraftı. Daha doğrusu, Kathy'nin öldürüldüğü sırada çekilmiş olan fotoğraftı. Sâdece baş ve kanlar içinde bulunan vücut görülüyordu. Saçlar, yüzü örtmüştü..

Genç Meksikalı, «Senor Wister bunu bana gösterdi... Niçin gösterdi acaba, Joe?» diye sordu.

Ellerinin titremesini önlemeye çalışan Mickey, resmi aldı. Sonra cebine attı.

Kadını yatağa götürerek, «Bilmiyorum, bilmiyorum...» dedi. «Haydi yat artık! Ben yanında kalacağım.»

Koltuğa oturduktan kısa bir süre sonra, resmi cebinden çıkardı. Aman Allahım, ne korkunç bir manzaraydı bul Olanları gözleriyle görmüş olmasa Mickey karısını tamyamayacaktı. Kathy o kadar değişik ve tanınmaz bir haldeydi... Garip şeydi doğrusu! Böyle bir resim, bir işin yapılmış olduğunu nasıl isbat edebilirdi ki? Sonra Kathy'yi niçin öldürmüşlerdi? Mickey Phillips'! neden öldürmek istemişlerdi?

Klişeye, iki şey daha eklenmişti. Bunlardan biri resmin negatifi, diğeri ise sararmış bir gazete kupürüydü. Kupürde iri manşetlerle şunlar yazılıydı: DEMONYAK KATİLLER, ARKALARINDA HİÇBİR 12 BIRAKMADAN KAYBOLDULAR. Alt tarafta da, «Polis hiçbir şey yapamıyor.» deniliyordu, «öldürülen kadın, şehrimizin gözde dedektiflerinden Mickey Phillips'in karışıdır.» Yazının alt kısmı, yırtılarak koparılmıştı.

Mickey hepsini kemerindeki bölmeye koydu. Sonra uyudu. Uyandığında, her taraf güneş içindeydi. Saat yediyi geçiyordu. Mickey, Teller'le arkadaşı Harry'nin neredeyse görüneceklerini biliyordu. Bir sûre düşündü. Sonra yavaş yavaş odaya süzülüp cebinden çıkardığı kutunun anahtarım görülecek bir şekilde gardrobun döşemesine koydu. Dışarı çıkmaya hazırlandığı sırada, Margarita uyandı. Mickey *ona* doğru eğildi, kucaklayarak öptü.

— Artık gidebiliriz, Margarita! Eşyanı arabaya taşıyacağım. Hani benim chiquito otomobilim var ya, eşyayı onun içine koyacağım. Okey de bakayım!

— Okey, Joe!

Kadın giyinirken, Mickey çıkını alıp garajdaki arabasına koydu. Arabayı garajdan çıkardı. Kendi valizini bile' bile odasında bırakmıştı. Margarita biraz sonra verandada göründü. Mantosu sırtındaydı. Hemen Mickey'in yanı-

na geçti. Batı tarafına, yâni YUMA'ya doğrulduktan sırada, genç kadın yanındaki erkeği hayranlıkla süzüyordu.

Mickey birden Eyâlet hududunda birkaç motel görmüş olduğunu hatırladı. Arabayı KIRLANGIÇLAR adındaki motele doğru sürdü.

Mister ve Misis Adrine adına çift yataklı, banyolu bir oda tuttular. YUCCA MOTELİ'nde sâdece duş bulunduğundan, banyo teknesini gören Margarita'nın ağzı bir karış açık kaldı.

Mantosunu çıkarırken Mickey ona yardım etti. Sonra, «Bu iyi değil... Ben sana bir başkasını alırım.» dedi. «Benim şimdi eski motele dönmem lâzım. Gelince yemeğimizi beraber yeriz.»

Ona birkaç kuruş bıraktı. Kapıyı kimselere açmamasını söyledi. Kadını öptükten sonra çıktı.

YUCCA MOTELI'nin önünde, lüks bir araba duruyordu. Mickey, bunun Teller'e âit olabileceğini düşündü. Odasına çıkıp valizini aldıktan sonra resepsiyon bürosuna döndü. Teller oradaydı. Küçücük yeri, iri vücudu ile doldurmuştu. Büronun çekmecelerini karıştırıyordu. Alnında ter damlaları birikmişti. Mamafih, Mickey'yi görünce gülümsedi.

— Oop, sizi yeniden gördüğüme memnun oldum, Mister Marine! Buyurun, bir emriniz mi vardı?

— Buradan gidiyorum. Genç hanıma durumu bildireyim demiştim...

— Ne diyorsunuz? Bizi hemen terketmenize üzüldüm doğrusu! Sözünü ettiğiniz o genç harîm, bana bir oyun oynamışa benzer... Hep böyledir bu Meksikalı'lar! Rica ederim, onlardan bahsetmeyin bana. Şey... Bilmiyorum ama, bir hesabınız vardır belki de...

— Hesabımı peşin ödemiştim,

— öyle mi? Çok güzel. O halde bundan bahsetmeyelim, Mister Marine! Size iyi yolculuk dilemekten başka söyleyecek bir şey kalmıyor.

— Teşekkür ederim. Ama ben pek uzağa gitmiyorum. YUMA'dayım.

— Oooo, çok güzel, çok güzel... öyle sanıyorum ki, sizinle tekrar görüşme şerefine nail olabiliriz. İster inanın ister inanmayın ama, sizinle poker oynayamadığım için müteessirimi

Mickey valizini arabaya koyup, YUMA yolunu tuttu. İki kilometre kadar sonra, birden yarım tur etti. Bir şoseye kıvrıldı. Yeniden köyün yolunu tuttu. Moteli bir kilometre kadar geçti. Motelin Batı tarafında yüksek demir bir parmaklık vardı. Mickey bu parmaklığı aynı gün Margan'ta'nın pancurlarını açarken görmüştü.

Oradan girerek yavaş yavaş yürüdü. Biraz sonra pencerenin dibine vardı. Kulaklarını kabartarak bir süre bekledi. Birden gardrop kapaklarının açıldığını duydu. Usulca sokuldu. Pancurların arasından bir şeyler görmeye çalıştı. Odadaışık yanmıyordu. Gözlerin loşluğa alışması için, bir süre beklemek lâzımdı.

Nihayet Teller'in iri vücudunu gördü. Adam yere diz çökmüş, bir çakı ile mâdeni kutuyu açmaya çalışıyordu. Biraz sonra elini kutuya sokup dışarı çıkardığı kâğıtları hızla karıştırdı. Yüz hatları gergindi.

Mickey, (Bana kalırsa, karımın öldürülmesinde bu adamın da bir rolü var... O da suç ortaklarından biri...) diye düşündü. Belki de karısının öldürülmesini bu adam emretmişti... Olacak iş miydi yâni! Karısının öldürülmesini emreden adam iki metre ötesinde duruyordu da, Mickey bir şey yapamıyordu... Yoksa korkağın, ödleğin biri mi olmuştu?

Mickey bu moral bozucu düşünceleri kafasından attı. Teller'i seyretti. İri kıyım adam, şimdi kutuyu gözlerinin önüne getirmiş iç tarafına yakından bakıyordu. Kutuyu sallamaya başladı. O gülünç haliyle, bir devin yaramaz çocuğunu andırıyordu. Birden öfkelendi. Kutuyu yere vurdu. Âdeta kudurmuştu. Ayakları ile yeri ve kutuyu tekmeliyordu.

Mickey bulunduğu yerden ayrılıp arabasına döndü. Çöl güneş altındaydı. Meselede anlaşılmayacak bir taraf kalmamıştı. Teller denilen adam, üçlünün başında bulunan kimseydi, Yapılacak tek bir iş kalıyordu artık: Adamı itirafa zorlamak ve cinayeti niçin işlettiğini söyletmek... Bu jş şimdi olmalıydı. Vakit geçtiği takdirde iş işden geçebilirdi belki de... Asıl aradığı adam, elinin altındaydı. Ama .Mickey birden durakladı. Tam bir öfke ve sinir bozukluğu içinde bulunan Teller'e böyle bir zamanda yüklenmek, bir felâket doğurabilirdi.. Adam onu yenerse, MargaritcTrın durumu ne olurdu?

Arabasına atladı. YUMA'ya doğru yola çıktı. Mantıklı düşünmek gerekirse, Teller, Wister'in Margarita'ya her şeyi anlatmış olduğunu ve bir aksilik hâlinde o fotoğrafı ortadan yoketmesini söylediğini hesap edebilirdi. Kadın, böyle bir durumda resmi belki de üçüncü bir kimseye verebilirdi... Bunun için, Teller hiç vakit kaybetmeden Margarita'nın peşine düşecekti.

KIRLANGIÇ MOTELI'ne gelince, giderken Margarita'-nın kapısına iliştirdiği RAHATSIZ EDİLMEMESİ RİCA OLUNUR levhasının, yerinde durduğunu gördü. Anahtarı kilitte çevirip usulca içeri girdi. Ağzı açık kaldı. Ağlamak mı, yoksa gülmek mi lâzım olduğunu kestiremiyordu. Mar-' garita yere diz çökmüş elindeki bezle parkeyi temizliyordu. Genç kadın onu görünce, birden ayağa kalktı. Kollarını onun boynuna doladı. Mickey onu birden kucaklayarak yatağın ortasına attı. Yere diz çöktü. Bundan sonra yerleri silip süpürmemesin) söyledi.

— Peki ama, Joe, ben işe alışmış bir kadınım, boş kalınca ne yapabilirim?

— Yapılacak birçok iş var... Meselâ mutfak işleri... Meselâ örgü işleri... Banyo yapmak... Sinemaya gitmek... Sinema sever misin?

— Sinema mı dedin? Oh, si! Benim köyümde sinema yoktu. Halbuki Rock Hudson'ı öyle severim ki...

— Pekâlâ öyleyse, seni Rock Hudson'lı Sally'li bïr filme götüreceğim.

Mickey, kachna sıkı sıkıya sarılıp dudaklarından öptü. Margarita da ona büyük bir arzu ile karşılık yermekte gecikmedi. Sonra erkeğin ellerinden tutup karyolaya, örtünün üzerine sürükledi.

— Ne yapıyorsun, Margarita?

— Gel, Joe! gel!

Gözlerini yarı kapamıştı. Burun delikleri açılıp kapanmaktaydı. İspanyolca, «Poco a poco, Joe, por favor, poco a poco!» diye inledi.

ONALTI

Hemen hemen bütün günü ev aramakla geçirdiler. Sonunda Meksika mahallesine yakın küçük bir villâ buldular. Bu villâ kendilerine uygun gelmişti. Bir defâ haftalığına kiralıktı. Sonra sahibi içinde değildi.

Diğer taraftan, Margarita için elbise, iç çamaşırı ev eşyâsı aldılar. Akşam yemeğinden sonra genç kadın, yeni elbiselerini denemek üzere odaya çekildi. Arada bir Mickey'nin yanına geliyor ve ona ya bir eteklik, ya bir bluz, yahut da bir ayakkabı gösteriyordu.

Mickey o akşam hana gitmedi. Bununla beraber, büyük bir sabırsızlık içinde bulunuyordu.

Ertesi gün, alışverişlerini tamamladılar. Evlerine döndükleri sırada, Mickey düşünceliydi. Teller'le hesaplaşmadığı takdirde, hayâtı boyunca vicdan azabı çekeceğine inanıyordu.Bu işi yapabilecek bir kimse varsa, o da kendisiydi. Roberts'la Wister ölmüştü. Teller'in kendisi aleyhine şahitlik yapacak kimselerden korkusu kalmamıştı. İşte bunun için, bu iri kıyım haydudun maskesi çıkarılmalıydı. Bu da hemen o akşamdan itibaren Mickey'nin faaliyete geçmesi ile kabil olurdu. Lâkin her şeyden ön-

ce Margarita'nın evde yalnız başına kalmamasını temin etmek gerekiyordu.

Yemek yedikleri sırada, Mickey bunun da çâresini buldu. Yemeğin bitmesini bekledi. Sekiz buçukta bir koltuğa geçti. Genç kadını kucağına oturttu.

— Margarita! Bak he diyeceğim... Sen bu akşam sinemaya gitmek ister misin? Belki Rock Hudson'un bir filmi vardır. Hiç belli olmaz...

— Oh, sf, Joe, si!

— Ama ben seninle gelemeyeceğim. Bu akşam hana gitmem gerekiyor. Seni sinemaya bırakır, öyle giderim. Sonra da alırım.

Genç kadın hayal kırıklığına uğramış bir tavır takındıysa da, Mickey'nin arzusuna boyun eydi.

Rock Hudson'ın hiç bir filmini bulamadılar. Margarita, büyük bir sinemada gösterilen James Steward'in filmine razı oldu. Mickey, onu koltuğuna kadar götürdü.

— Ben gidiyorum, Margarita! Sen burada emniyettesin. Ben gelmeden bir yere gideyim deme sakın! Comprendo?

Sonra genç kadının yanaklarından öptü. Dışarı çıktığı zaman da, filmin onikiyi on geçe biteceğini öğrendi.

MONTEZUMA HAN'ına gittiği zaman, Charley onu tekrar gördüğü için memnun olduğunu söyledi. Sonra, «Sormayın, burada bir sinir kasırgası hüküm sürüyor!» diye fısıldadı. «Teller denilen herif, hepimizi birden deli edecek bu gidişle! Çatmadığı, çıkışmadığı kimse yok.»

Mickey, «Allah Allah!» diyerek hayretini belirtti. «Adam eski karısının geleceğini bildiği için o, şekilde hareket etmesin sakın? öyle ya kadın buraya gelip de, işi eline alırsa, Teller'in hâli duman demektir.»

— Evet, ben de öyle düşünüyorum. Size bir şey söyleyeyim mi?... (Mickey'e doğru eğildi.) Kadın hakikaten gelecek olursa, bu herif onu öldürünceye kadar döver...

— Beni korkutuyorsun Charley! Mademki öyle, ben buralarda durmayayım bari.

— Yo, yo, o kadar da değil... Söz gelişi yâni... Neyse, Teller bu akşam için oyuncu bulabildi... Hiç olmazsa, bir tarafa çekilir de, bizi rahat bırakır...

Mickey, barda bir saat daha kaldı. Sonra Teller'i görebilme ümidjni kaybederek Charley'den müsaade istedi. Onbir buçukta, sinemanın yolunu tuttu.

Sinema salonu, aşağı yukarı boşalmıştı. Margarita'nın yanına oturan Mickey, başını kadının omuzuna dayadı. Filmi seyredeyim derken uyuyuverdi. Film bitince, Margarita onu uyandrdı.

Eve döndüler. Mickey, kadını doya doya öptü. Sonra da yatağa doğru sürükledi.

Ertesi günün akşamı, Rock Hudson'lı bir film bulabildiler. Mickey, kadını sinemada bırakıp dışarı çıktı. Tasarladığı plân gereğince, Teller'le yapacağı konuşmada, Wister'in yanında çalışan Margarita adlı Meksikalı kadınla tanıştığını söyleyecek kadının kendisine bir zarf gösterdiğinden bahsedecekti. Güya Margarita, bu zarfı ne yapacağını bilemiyordu. Zarf, Mickey'deydi. Ama yanında değil, kiralamış olduğu evde bulunuyordu. Mamafih, Mister Teller bu zarfı görmek isterse, bundan kolay bir şey olamazdı. Teller onun evine giderek zarfı tetkik edebilirdi. Teller verilecek adrese gittiği takdirde, yapacağını biliyordu Mickey.

O akşam bardan içeri girdiği zaman, salondakilerin yüzünde neş'e gördü. Charley bile ona viskisini verirken, bir melodi mırıldanıyordu.

— Hayrola, Charley, bu akşam değişiklik var burada!

Barmen, «Kedi olmayınca fareler cirit atar demişler.» diye göz kırparak konuştu.

. Mickey, «Ne o, Teller'den mi bahsediyorsun yoksa?» diye sordu.

— Ya kimden bahsetmemi istiyorsunuz? Elbette ki

ondan bahsediyorum... Bana Los Angeles'e kadar uzanacağını söyledi. Yarın dönecekmiş.

Mickey, Teller'i elinden kaçırdığını düşünerek hayıflandı. Barmen onun içkisini tazeledi. Sonra, «Bu bizden» dedi. «Daha doğrusu Mister Bridges'ten...»

Mickey başını çevirip baktı, O sırada da Mister Bridges'in, «Merhaba, Mister Marine!» dediğini duydu. Sonra da barın sağ tarafındaki bölmede oturan adamın kendisine işaret ettiğini gördü. O tarafa doğru yürüdü.

Mister Bridges, «Biliyor musunuz,» diye mırıldandı, «siz bizim iyi müşterilerimizden birisiniz! Benimle birlikte birkaç kadeh yuvarlamaz mısınız?»

Mickey bir sandalyeye ilişerek, «Teşekkür ederim ama, Charley sizden olduğunu söylediği bir içki ikram etmişti bana zâten...»

— Koca Charley! Çok severim keratayı! Peki, benim neden içki ikram ettiğimin sebebini de söyledi mi size?

— Bilmem... Teller'in gittiğinden bahsetmişti galiba...

Ufak tefek adam, «Siz ne düşünürsünüz bilmiyorum ama,» dedi, «Mister Teller burada olmayınca, herkesin içi ferahlıyor... (Düşünür gibi yaptı.) Bakın, Mister Marine, tam üç yıldanberi, bu müessesenin başında bulunuyorum, yâni Teller'lerin, daha doğrusu Misis Teller'in çölde adetâ kaybolmuş olan bu hanı aldığından beri buradayım...»

Mickey, «öyle mi, çok güzel!» diye ağız aradı. «Duyduğuma göre, Misis Teller'in çıkagelmesi bekleniyormuş...»

Bridges, «Ooo, korkarım siz onların boşanmış olduklarını da bileceksiniz...» dedi.

— Evet, biraz.

— Ah, ah! Tam birkaç hafta boyunca, onların bize ne yaman bir cehennem hayâtı yaşattıklarını bir bilseniz... Doğrusu ya, ben bu çift kadar birbirine uymamış kimseler görmedim ömrümde... Bir gün, Misis Teller'in kadın dostlarından biri ona Fred Teller gibi adamı nasıl olup da beğendiğini sormuştu. Kadın, «Ne yapayım, şekerim', genç-

ligimde ben biraz yüksekten atan kendini beğenmiş biriydim... O ayıyı görünce, kendisini ehlileştireceğime dâir yakınlarımla bahse tutuştum. Ne var ki, kaybettim bahsi!» diye cevap vermişti...

— Bahsi kaybetmiş olabilir, ama hanı elde tutabilmiş.

— Evet. Kadın burası için epey yatırım yapmıştı, işletme hakkındaki fikirler, onun fikriydi hep... Bununla beraber, eski kocasına karşı yine de cömertçe hareket etmiş, hattâ handan ayrılması için ona bir yıl mehil vermişti.

— Mister Teller, nasıl karşılamıştı bunu?

— Nasıl karşılayacak, bizzat gözlerimle gördüm. Müesseseyi o hâle getirenin kendisi olduğunu söylüyor ve haksız bir muameleye mâruz kaldığını bağıra bağıra anlatarak ağlıyordu... Ama sözlerinin her bir kelimesi, palavradan, yalandan başka bir şey değildi... O zamanlar bu han Las Vegas'la Meksika hududu arasındaki otellerin en iyisiydi. Müesseseyi adam eden de kadındı. Neme lâzım, pek becerikli bir hatundu Misis Teller... işte nihayet dönüyor. (Bridges etrafına çekingen bir bakış fırlattıktan sonra, cebinden bir kartpostal çıkardı.) Şimdi anladınız mı benim bu akşam neş'elî olmamın sebebini? Bu kartpostal bugün geldi. Buyurun, okuyun!

Mickey kendisine belirsiz bir şeyler hatırlatan kartı alıp okudu:

Benim için YUMA'dan uzak olmak kadar bahtsızlık olamaz. Yakında görüşeceğiz. Selâmlar. M.

Mickey, Bridges'in sözlerini duymuyordu artık. Kartpostal, onun oturduğu şehirden atılmıştı. Kartpostalı çevirip resme baktı. Çocukken gidip ziyaret ettiği ve yemyeşil çimenleri üzerinde oynadığı parkı, sonra da büyük heykeli hemen tanıdı.

Bridges, «Bu, vaktiyle Misis Teller'in oturduğu bir

kasabadır, Illinois Eyâletine bağlı bir kasaba...» diye izahat verdi. Misis Teller, kocasından boşandıktan sonra oraya gitti. Ama uzun zaman kalmadı orada. Avrupa'ya gitti. Bir daha da seyahat etmedi.»

— Mister Teller, onun bu süre içinde nerede olduğunu biliyor muydu?

— Bilmiyordu tabiî. Sâdece boşandıktan sonra memleketine gittiğinden haberdardı. Avukatlarının aracılığıyle görüşüyorlardı. (Bridges sesinin tonunu yumuşattı.) Sizden ne diye saklayayım, kadın, kocasından korkuyordu biraz da... Kin güden ve garip davranışları olan tehlikeli bir adamdır...

Mickey, «Biraz önce dikkat ettim, kadın imza olarak sâdece adının baş harfini koymuş.» dedi. «Buna rağmen, siz kartın kimden geldiğini yine de anlayıvermişsiniz.»

— Anlarım elbette! Misis Teller'in kızlık adı, yâni ailesinin adı Phillips'ti... Micheline Phillips... Ama herkes Mickey diyordu ona... (Holde dikkatini çeken bir ses duymuş gibi birden doğruldu.) Hay Allah! özür dilerim. Mister Marine!

Sonra Mickey'yi ağzı bir karış açık olarak bırakıp, bardan uzaklaştı.

Mickey Phillips o anda her şeyi anladı: Misis Teller, onun oturduğu şehirde oturuyordu. Adı Micheline'di. Yakınları ona kısaca Mickey, yâni Mickey Philips diyorlardı?

Genç adam barda bir süre daha durdu. Sonra sinemaya giderek Margarita'yı aldı. Yolda, ertesi gün bir piknik yapmaya karar verdiler.

Fakat ertesi gün hava kapalıydı. Sabahleyin erken saatlerde yağmur yağmaya başladı. Mickey, bu aksiliğe pek üzülmedi. Hattâ memnun oldu. Zira evde Margarita'yla başbaşa kalmayı daha çok istiyordu. Margarita, çekici bir kadın olup çıkmıştı. Bütün gün hiç boş durmuyor, sık sık banyo yapıyor ikide birde elbise değiştiriyor ve evin siiinmedik, temizlenmedik köşesini bırakmıyordu.

Mickey, «Bravo Margarita!» diyordu. «Ama kendini yormamalısın. Biraz çalıştın mı, biraz da dinlenmelisin.»

Ö gün de aynı şeyleri söyledi. Margarita, «Hakkın var, Joe, hakkın var.» diyerek Mickey'in kucağına oturuverdi.

—> Bana biraz köyünden bahsetsene, Margarita!

Genç kadın Meksika hayâtından bahsetti. Kendi geçmişi hakkında geniş bilgi verdi. Mickey öğrendiği şeyler karşısında o kadar memnun oldu ki, hemen o anda karara vardı: Teller'le olan işini bitirir bitirmez, Margarita'yı alıp Meksika'ya geçecekti. Orada herhalde kendine göre bir iş bulurdu. Gerekirse, amelelik yapmaya bile razıydı.

— Bak, Margarita, ne diyeceğim, yağmur yağdığı için pikniğe gidemediğimize göre gel, evde yapalım bunu!

— Ania nasıl olur, Joe?

— Olur, olur! Bal gibi olur...

Mickey dediğini yaptı. Mobilyaları bir tarafa itip salonun ortasını açtı. Yere bir örtü yaydı. Margarita ile birlikte mutfağa gidip gelerek yiyecekleri, tabak ve çanakları örtünün etrafına dizdi.

Yemek bitince, Mickey genç kadını kucakladı. Yatak odasına götürdü.

Biraz sonra Margarita, «Söylesene, Joe,» dedi. «pikniğe bu da dahil mi?»

— Elbette değil mi ya, sevgilim!

Mickey birden kulaklarını kabarttı. Sanki kapıya vuruluyordu. Mamafih, yağmurun çıkardığı ses, onu yine de şüphede bıraktı. Yeniden sevişmeye koyuldular. Ama Mickey rahat edemedi. Yatak odasının kapısını aralayıp dinledi. Evet, yanılmamıştı, kapıya vuruluyordu. Odaya dönüp bacaklarına pantolonunu, sırtına, gömleğinigeçirdi. Sonra Margarita'ya bakarak gülümsedi. «Korkma sakın, sevgilim,» dedi, «yerinden kıpırdamal Bakayım kimmiş, her halde başımdan savarım...»

Yeniden oturma odasına geçerek, etrafa çekidüzen

verdi. Sokak kapısını açmak üzere ilerledi. Ama birden durdu. Geçirmiş olduğu dehşet dolu dakikalar, gözlerinin önüne geldi. Haydi canım, korkacak ne vardı sanki? Roberts'la Wister ölmemiş miydi?

Sürgüyü çekti. Kapıyı açtı. Başkomiser Andrews, karşısında duruyordu.

O N Y E D I

Birkaç kelimeyle ondan özür dileyen Andrews, ıslak paltosuyla şapkasını çıkardı. Mickey paltoyu ve şapkayı ateşin karşısına koydu.

Samimî bir şekilde el sıkıştılar. Mickey, «Şöyle oturun efendim,» dedi. «Nasılsınız bakalım? Oralarda ne var ne yok?»

Andrews, «Eh, şöyle böyle...» diye çekingen edâ takınarak konuştu. «Bak Mike, beni iyi dinle! Açık konuşmayı seven biriyimdir bilirsin,.. Benden izin istediğin zaman, durumu hemen kavramış ve senin o iki adamın peşine düşeceğini anlamıştım. Eee, söyle bakalım, bir netice elde edebildin mi bâri?»

— Müsaade ederseniz, ben de size bir iki sual sormak istiyorum efendim!

— Hay hay, evlât, sorabilirsin tabiî! Her suâlini cevaplandıracağıma söz veriyorum. Ama önce senin şimdiye kadar neler yaptığını ağzından duymak isterim...

Bu sözleri normal karşılayan Mickey, «Hay hay,» dedi. «Yalnız bir dakika müsaade eder misiniz bana?»

Ya,tak odasına doğru yürüyüp kanadı hafifçe araladı. İçeriye süzüldü. Margarita, onu yatakta bekliyordu. Mickey ona gülümsedi. Sandalyenin üzerinde duran kemeri alarak motelde ele geçirdiği fotoğrafı ye gazete kupürünü çıkardı.

Margarita, «Joe...» diye endişeli bir şekilde sordu. «Polis mi geldi yoksa?»

— Hayır, yavrum, hayır, gelen bir dosttur... Bir amigo...

Dışarı çıktı. Elindeki delilleri Andrews'ye uzattı, ilkin Vista Del Sol'a gelişinden sonra olup bitenleri, sonra da Wister'in kutusunda aradığını bulamayan Teller'in hâlini anlattı. Daha sonra da Misis Teller'in adıyla kendi adının aynı olduğunu nasıl öğrendiğini nakletti.

Başkomiser elinde bulunan iki suçlayıcı delili uzun uzun tetkik etti. Sonra, «Elindeki deliller sâdece bu kadar mı?» diye sordu.

— Evet!

— Bunları Wister'in kutusundan alırken seni bir gören oldu mu acaba?

— Hayır!

— Peki Mister Teller'i o kutu başında senden başka bir kimse görmüş olabilir mi?

— Hayır, sanmıyorum.

Andrews, manidar bir şekilde iç geçirdi.

Mickey, «Kaybedecek vaktim yoktu!» diye konuştu. «Bu suçlayıcı delilleri ben almasaydım Teller ele geçirecekti... O zaman da işimiz büsbütün zorlaşacaktı...»

— Merak etme, evlât, merak etme! Senin Tapu Dâiresinde gördüğün şeylerin, fotokopilerini çıkarttırdık. Hiç kimse bunları değiştiremez. Fikrine göre, mesele nedir acaba? . -

— İzah edeyim: Teller, boşandıktan sonra karısının mülkü yalnız kendi adına tescil ettirmek niyetinde olduğunu sezdi. Bu durum karşısında, hanı kaybedeceğini düşündü. O sırada aklına geldi. Frenchy Wister adındaki avantürye dostuyle bir pazarlığa girişti. Eğer Wister, Misis Teller'i bir istekte bulunamayacak hâle getirecek olursa ve yaptığı işi delillerle isbat edebilirse, mülkün yarısını ona verecekti. Bilmem bir şeyler anlıyor musunuz?

Fotoğrafa bakan Andrews, «İyi ama,» dedi, «Wister üzerine aldığı işi, neden korkunç bir cinayet işlemek suretiyle yerine getirdi?»

—. Bilmiyorum! -Kim bilir belki de kendiliğinden öyle yapmayr düşünmüştür... Elinin altında iyi ustura kullanan birinin bulunduğundan bahsederek, aşağı yukarı anormal bir karakter sahibi olan Teller'i ikna etmiştir... Pek tabiî, peşin hüküm yürütemeyiz yine de... -Belli olmaz, belki de patron öyle olsun istemiştir.

— Ama sen de biliyorsun ki, Wister, Misis Teller'i öldürmemiş! Ne yâni resmi gören Teller, işin içinde büyük bir yanlışlık olduğunun farkına varamaz mı?

— Evet, haklısınız... Ama diğer birçok insanlar gibi, bu Teller de hem kurnaz, hem de 'ahmaktır. Düşünün bir defâ, karısının ortadan kaldırılması için, insan, tutup da kirâhk bir katile başvurur mu? İlerde başının belâya gireceğini düşünmez mi? Ama bu ahmaklığı yaptığı için, her şeye katlanmak zorunda olduğunu dav anlamıştır... ikinci bir cinayet işlemek ise, budalalığın en büyüğüdür. Diyeceksiniz ki, böyle biri elektrik sandalyesine bir defâ oturur... Evet, doğru, ama ortada tek bir cinayet olduğu zaman cinayeti işleyenle işletenin yakayı ele vermeden kurtulması mümkündür.

— Peki ama, anlayamadığım bir nokta var... Neden bilhassa Ka,thy Phillips de, bir başkası değil?.. Evet, anlıyorum, ortada bir yanfışlık var, ama katiller bu yanılmayı başka bir kadın üzerinde de yaparlardı... Senin dediğine göre, kapıyı bizzat sen açmışsın... Herifler, «Mickey Phillips burada mı oturuyor?» diye sormuşlar... öyle olmuş* tu, değil mi? "

— Evet! Evimin kapısındaki isimle, telefon rehberindeki isim, onların aradığı kadının ismine tamâmiyle uyuyordu... öyle sanıyorum ki, Wister, Teller'in karısını o zamana kadar hiç görmemişti... Kathy'yi Misis Teller alandı.

— Bak evlât, sen de kabul edersin ki, sorgusu yapılmak üzere Teller'i karakola götürecek kadar delil var elimizde... Mahallî polisin de bize yardımcı olacağına eminim.

— Fikrinizi paylaşamayacağım, efendim! Neden derseniz, Teller'in şerifin adamlarıyle arası pek iyi... Hattâ bir masa başına geçip poker bile oynuyorlar... Bize yardımcı olsalar dahi, yapılacak soruşturma hiçbir işe yaramayacak. Teller'e karşı çıkarmamız gereken asıl deliller, onda, yâni onun kafasında bulunuyor!

— Korkarım sen de bunu kanunsuz yollara başvurarak onun kafasından almak istiyorsun... Aklın sıra onu konuşturacağını sanıyorsun, değil mi?

—Evet!

— Her halde adamın arkadaşına, yâni Roberts adındaki adama, Colorado'da yaptığın hareketi yapmayı düşünüyor olmalısın... Bu hususta tecrüben var nasıl olsa... (Mickey, hayret dolu bakışlarla başkomiserin yüzüne bakıyordu.) Senin izini nasıl bulduğumu sorsana! Burada bulunmamın sebebi ne olabilir, düşündün mü bunu hiç?

— Ben de bunu sormak üzereydim.

— O halde dinle! Bir gün Şikago'daki arkadaşlardan biri bana telefon etti... Hani şu sana trombinoskop'ları gösteren arkadaş var ya, işte o... Dediğine göre, sen aradığın kimselerle ilgili "bir şey ' bulamamış olduğunu söyleyerek albümleri ona iade etmişsin... Bir gün adam bir de bakmış kî, albümde Berber diye anılan Lou Roberts'a ait bir sürü restim ve bilgi var... Durumdan beni haberdar etmeye karar vermiş. Çünki bir şeylerden şüphelenmiş. Ben de hemen harekete geçerek Kansas City'de araştırma yaptırdım. Böylece de Roberts'ın şehirden ayrılmış olduğunu öğrendim.

— Ama...

— Bırak da konuşmamı bitireyim! Daha sonra Denver'den Roberts'la alâkalı bir haber aldım. Senden pek hoşlanmayan bir otel dedektifi de, seninle alâkalı bâzı bilgiler verdi. Hemen Denver'e gittim. Ne var ki, sana yetişemedim... Bununla beraber, otellerde müşteri kabul eden bir sokak kızıyla konuşabildim... Onu havameydânına kadar takip ettim. Fakat sen beni ekmeye muvaffak ol-

dun... Elimin altında takip edilmesi, gereken tek bir yer kalıyordu. Las Vegas... Zira bana Lou Roberts'ın vaktiyle orada kaldığını söylemişlerdi. Yalnız sen Las Vegas'a gitmek isteseydin, kızla birlikte tayyareye binerdin... Çaresiz yeniden Denver polisinden yardım istedim. Orada bulunduğum sıralarda, dağda evi olan bir adamın karakolda alınan ifâdesi geldi. Laurel Flats diye bir yer var, hatırlıyor musun orayı? Neyse, biz o adamın ifâdesine gelelim, adam, otelin bacasından duman çıkmadığını görünce kuşkulanmış... Halbuki orada birinin bulunduğundan eminmiş. Civarda bir araştırma yapmışlar Roberts'ın cesedini bir mâden kuyusunun dibinde bulmuşlar... Cesedi oraya senin attığını söylemeye lüzum yok... İster istemez yine Las Vegas iziyle başbaşa kaldım. Mamafih, yanımda arabana âit bilgiler vardı. Yaptığım soruşturmada senin çeşitli kasaba ve şehirlerde görülmüş olduğunu anladım. Tam bir haftadır bu Allanın belâsı çölde seni arayıp durdum... İşte nihayet bulabildim! Haydi bakalım, evlât, Roberts'la aranda geçen şeyleri bana bir bir anlatıver! Çünki bu, polisi alâkadar eden bir iştir. Pek tabiî, aynı zamanda da beni alâkadar ediyor.

Mickey, «Onu nefsimi müdafaa zorunda kaldığım için öldürdüm.* dedi. Sonra olanları anlattı. Nihayet, «Peki ama,» diye ekledi, «ceset mademki bulunmuş, gazeteler bundan niçin bahsetmedi?»

— Neden mi? Çünki ben Denver polisine rica ederek, meselenin gazetelerde yazılmasını önledim. Gayem, seni ikinci bir cinayet işlemekten kurtarmaktı.

— Ama Denver polisi, benim Roberts'ı öldürdüğümü biliyor.

— Evet! Yalnız arada fark var... Ben seni buldum. Denver polisi ise, seni aramakta...

— Ama siz... Siz benim suçsuz olduğuma inanıyor, beni haklı buluyorsunuz, değil mi?

— Evet, İnanıyorum sana, Phillips, ne var ki, diğerlerinin de ikna edilmesi gerekiyor! Ve bu iş kolay olmaya-

cağa benzer. Elverir ki, Teller itirafta bulunsun... Sen onun bu akşam döneceğini söylemiştin, değil mi?

— Evet.

— O halde ben raporumu göndermeden önce, birkaç saat bekleyeceğim.

— Siz bu işde beni yalnız bırakmaksınız!.. Benimle hana geldiğiniz takdirde, Teller kuşkulanacak ve tedbir almaya çalışacak... Belki de hiç görünmeyecek...

— Neden? Söylesene, netten?

— Çünki siz polistensiniz... Tepeden tırnağa kadar da polis kokuyorsunuz!

— Peki ya sen, PhilHps, ya sen? Sen polisten değil misin?

— İdim... Ama şimdi değilim.

— Mademki öyle, yapılacak bir iş kalıyor demektir. O da seni beraberimde götürmek.

— Rica ederim, bana bir şans tanıyın!

— Şans mı? Teller'i öldürme şansı mı?

— Hayır, Nefsimi müdafaa etmek zorunda da kalsam, onu öldürmeyeceğim! Çünki yaşamak istiyorum... Yaşamamı gerektiren bir şey var. Bir dakika dururr, lütfen!

Mickey odaya doğrulup kapıyı açtı. Margarita, hemen onun kollarına atıldı.

— Oh, Joe!

— Gel, Margarita, seni başkomiserimle tanıştıracağım!

— O polis, değil mi, polis?..

— Evet ama, benim çok eski bir dostumdur. Bir amigo'dur...

Margarita, elini Mickey'in koluna doğru götürdü. Biraz sonra oturma odasında idiler. Genç kadını gören Andrews, ayağa kalktı.

— Size Margarita Sandoval'i takdim ederim!

Margarita İspanyolca bir şeyler mırıldanarak, Andrews'nun önünde hafifçe eğildi.

— Meksika mutfağı hakkında bilginiz var mı acaba?

Yoksa, yiyeceğiniz şeyler sayesinde öğrenmiş olursunuz. Sizi akşam yemeğine alakoymakla memnun olurduk... öyle değil mi, Margarita?

Genç kadın iri gözlerini açarak, «Si... *Si...* diye mırıldandı. «Ben mutfağa gidiyorum.»

Başkomiser, yemekte fazla konuşmadı. Margarita'ya gelince; genç kadın biraz sinirli göründü. Yemek biter bitmez, özür dileyip odasına çekildi. Mickey biraz sonra, aralık kapıdan onun kendisine işaret ettiğini gördü. Kadının yanına gitti.

— Oh, Joe, sevgilim! Ne olursun, bu akşam sinemaya gitmeyelim... Söyle, benimle kalacaksın, değil mi?

Mickey, onu şefkatle kucakladı.

— Ama yavrum, bu akşam da dışarı çıkmam gerekiyor... Sana söz veriyorum sonuncu bu! Sonra... sonra senin korkmana hiç lüzum yok.

— Joe, sana gösterdiğim resim var ya, hani o genç kadın, işte onu o hâle getiren kimse Wister'dir!

— O mu söyledi bunu saha?

— Si! Yanında kalmaz ve dediklerini yapmazsam, aynı şeyi bana da yapacağını söyledi... İçmişti. Çok içmişti... Sonra bu işi Senor Teller'in emriyle yaptığını bildirdi.

— Peki sen bütün bunları bana daha önce niçin söylemedin?

— Korkmuştum... O barda Mister Teller'le ne yapacağını da bilmiyordum. (Margarita bir an sustu.) Joe... Joe! Senor Wister ölmemiş! Onu dün akşam sinemada gördüm.

Mickey, ilkin şaşaladı. Genç kadının sözlerini kafasında çevirip durdu. Sonra, «O da... o da seni gördü mü?» diye sordu.

— Gördüğünü sanıyorum. Çünki bana uzun uzun baktı. Sen geldiğin zaman, çoktan gitmişti...

— Emin misin, gördüğün adamın Wister olduğundan emin misin?

— Eminim tabiî.

Mickey genç kadını birden bırakarak odanın pencerelerinin kapalı olup olmadığına baktı. Sonra perdeleri örttü. Margarita'nın yanına dönerek, «Ben Başkomiserle konuşurken, sen buradan bir yere kıpırdamayacaksın!» dedi. «Sakın korkma!»

— Peki, Joe, korkmam!

Margarita'nın sesinde, büyük bir güvenin, sonsuz bir sevginin izleri vardı.

O N S E K İ Z

Oturma odasına dönen Mickey, Margarita'nın anlattıklarını başkomisere nakletti.

— Mesele şimdi anlaşılıyor, ben Teller'in bürosunda bulunduğum sırada, bu iki adam evvelden düzenledikleri telefon konuşmasını yaptılar. Gayeleri de, beni, Wister'in ölmüş olduğuna inandırmaktı.

-— Olabilir. Şu halde bu adamlar buraya geldiğinden beri seni gözlüyor, hareketlerini kontrol ediyorlardı.

— Peki ama, Roberts'ın başına geleni nasıl anlamış olabilirler?

— Ben bunun nasıl olduğunu anladım bile. Sen bana Teller'in poliste ahbapları olduğunu,söylememiş miydin? Eee, durum meydanda!

— Evet, evet, öyle olacak. Ama yine anlayamıyorum, buna neden lüzum gördüler acaba? Beni Wister'in ölmüş olduğuna inandırmak istemelerinin sebebi ne? Beni yoketmek için ellerine belki de yüz defâ fırsat geçmiştir...

— Anlaşılan sırtlarına bir cinayetin yükünü daha yüklenmek istemediler... Senin buradan gitmeni sağlamak istediler... Roberts'ı öldürdüğün yahut da onun ölümüne sebep olduğun için, durumu polise bildirmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyorlardı... Eh, mâkul düşünce bu!

Öyle oliinca da Wister'in öldüğünü öğrenince, başını alıp gidebilirdin... Bu muhtemel *hikaye* tabii! Yahut da Teller ve arkadaşı işlerin sarpa sardığını gördüler. Başka yere gitmeye karar verdiler. Zâten eski karısının dönüşü, Teller'in buradan uzaklaşması için normal bir sebepti.

Haydi diyelim kî öyledir, hiçin gitmiyorlar?

— Elbette gitmezler. Sen uzaklaştın mı ki, gitsinler... üstelik bir de Wister'in kutusundan sırra kadem basan suçlayıcı deliller var. Pek tabiî, adamlar bu delilleri her ne pahasına olursa olsun ele geçirmek istiyorlar...

Mickey yumruğunu dizinin üstüne vurarak, «Allah kahretsin!» diye bağırdı. «Tellerin o kutu başında gösterdiği kızgınlık numarasını nasıl da aptal gibi yuttum!»

— Canım, bunun yapmacık olduğunu da nejreden çıkardın şimdi? Adam kendisinin gözetlendiğini her halde bilmiyordu. Kutunun yerini ona Wister söylemiş olacak... Fotoğrafın orada olmadığını görünce, elbette ki neye uğradığını şaşıracaktı... Şimdi resmi alanın sen olduğunu tahmin ediyorlar. Bunun için de elinden geleni yapacak ve onu bulmaya çalışacaktır.

— Bereket versin, Teller benim Margarita ile alâkalandığımı bilmiyor. Yoksa çekmeceyi açmak için bu sabahı beklemezdi. (Mickey birden sustu. Birbirlerinin yüzüne baktılar. Düşünceleri birdi.) Margarita... Margarita...

Andrews, «Evet, evlât,» dedi, «adamlar Margarita'yı kaçırmak isteyebilirler.»

— Sinemadan dönüşümüzde, Wister'in bizi takip etmesi, çok kolaydı. Bu arada, onlar sizin geldiğinizi de bilmiyorlar. Şu anda dışarda pusuya yatmış olabilirler. Beklediklerine göre bir bildikleri var demektir. Etrafın tenhalaşmasını, herkesin yatmasını, bekliyorlardır her halde... Hafifçe doğruldu. Yapılacak bir iş var, o da Margarita'yı emin bir yere götürmek... Meselâ MuhaceretBürosuna. Hiç olmazsa bu gece için, ona göz kulak olacaklarından eminim.

— Muhaceret Bürosu'nun adresi var mı sende?

— Hayır.

— Peki, ya telefonu olan komşuların?

— Bilmiyorum ama, bulmaya çalışırız.

— Sen önce şu ışıkları bir söndür bakayım!

Mickey denileni yaptı. Ayağa kalkan başkomiser, pencerenin kenarına sokuldu. Sokağa baktı. Sonra yeniden koltuğa oturdu.

— Dışarda kimseler yok... Sokağın karşısındaki otoparkta da bir şeyler göremedim. Mamafih, yağmur dinmiş.

— Yanınızda silâh var mı?

— Yok. Seninle tabanca düellosu yapacağımı düşünmemiştim!

Mickey de pencerenin yanına giderek uzun müddet dışarıya baktı. Anormal bir şey göremedi. Yatak odasına girdi. Ellerini dizlerinin üstüne koymuş olan Margarita yatağın kenarında oturuyordu.

— Margarita, sevgilim, ben bu akşam dışarı çıkmaya cağım! Başbaşa kalacağız. Birazdan başkomiseri arabayla otele götürür ve eve dönmeden önce birer dondurma yeriz... Ben şimdi arabayı hazırlayayım. Sen sonra başkomiserle birlikte arabaya gelirsin!

— Okey, Joe!

— Mantonu da alsan iyi edersin. Dışarısı ne de olsa serin...

Genç kadının güvenini bu şekilde kötüye kullanacağı için, Mickey kendi kendinden utanıyordu. Ama başka çâre yoktu. Yolda ona kendisini Muhaceret Bürosu'na teslim etmek istediğini söyleyecek ve ertesi gün Meksika'da bulacağına dâir söz verecekti. Kendisinioturma odasında beklemekte olan başkomiserin yanına döndü:

— Ben arabaya kadar yalnız başıma gideceğim, efendim. Her şey yolunda giderse, durumu size klakson çalarak bildiririm. Siz de Margarita'yla gelirsiniz.

— Tamam, oldu!

Yağmur dinmişti. Yol yine de ıslaktı: Yandaki evin

penceresinden sızan ışık asfalt yolu ve yeşillikleri şöyle böyle aydınlatmaktaydı. Sokakta kimsecikler yoktu. Park-yeri de öyleydi.

Mickey direksiyonun başına geçerek kontak anahtarını yerine soktu, çevirdi. Ne var ki, motor çalışmadı. Genç adam bir iki deneme daha yaptı. Benzin deposu dolu idi. Fakat emekleri boşuna oldu. Arabadan inerek kaportaya yaklaştı. Kapağın açık olduğunu gördü. Adamlar kaportayı kapamayı bile düşünmemişlerdi. Araba kullanılmaz bit haldeydi.

Mickey orada beklemedi. Doğru mutfağa gitti. Servis; kapısını sürmeledi. Perdeyi örttü. Sonra oturma odasına girerek başkomiseri buldu:

— Araba maalesef çalışmıypr.

— O halde, lâmbaları yakmamızda bir mahzur yok. Perdeleri de çekebiliriz. Hiç olmazsa, dışarda olup bitenleri görürüz.

Mickey, dişlerini gıcırdatarak Andrevvs'nün dediğini yaptı. Ne büyük bir sersemlik etmişti de Margarita'yı bu eve getirmişti... Bu ev, belki de üçünün mezarı olacaktı... Bütün bunlara sebep tek başına bu işe girişmesi ve süpermen'cilik oynamaya yeltenmesiydi!

Yatak odasına giderken, durumu Margarita'ya nasıl izah edeceğini ve ondan nasıl af dileyeceğini düşünüyordu. Birden dışarda bir takım ayak sesleri duydu. En azından iki kişiydi bunlar...

Ayak sesleri, giriş kapısının önünde duyulmaz oldu. Mickey'in kalbi heyecan içinde hızla atıyordu. Sonra yumrukla kapıya vuruldu.

Mickey, «Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?» diye kulağın» kanada dayayarak sordu.

O zamana kadar işitmediği bir ses, «Mister Marine, Mister Joe Marine misiniz siz?» diye sordu.

— Evet. Ne istiyorsunuz?

— Biz Muhaceret Bürosu komiserleriyiz! Açın kapıyı!

Mickey, geniş bir nefes aldı. Elini kapının tokmağına doğru götürüyordu. Andrews, «Dur, dur, acele etme!» diye seslendi.

Genç adam, başkomiserin koltuğun, arkasına saklanmasını bekledi. Sonra sürgüyü çekip kapıyı açtr.

Trençkotlu, şapkalı orta boylu iki adam içeri girdi. Tombulca olanı, *Sizin evde Margarita Sandoval adında Meksikalı bir kadın var.» dedi. «Kendisi Amerika topraklarına gizlice girmiştir.»

Mickey sokak kapısını kapadıktan sonra adamları tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra da yatak odasının kapısı önünde durarak alaycı bir edâ ile sordu:

— Eee... Sonra ne olmuş?

— Sonra ne olmuş ne demek? Duymadınız mı, kadın Amerika topraklarına izinsiz olarak girmiştir diyoruz anlasanıza! Onu götürmeye geldik.

Mickey, kararlı bir tavır takındı.

— Haklısınız, beyler! Bu iş günün birinde nasıl olsa meydana çıkacaktı. Kendisi içerdedir. Gideyim de giyinmesini söyleyeyim!

<— Pekâlâ! Acele edin arria! Bilirsiniz, polisler beklemekten hoşlanmazlar...

Mickey, başını çevirip ortaya çıkan başkomisere baktı. Bu binbir mânâ dolu bir bakıştı.

Andrews, «öyledir, öyledir...» diye atıldı. «Ben de polistenim. Sizlerden kimlik kartlarınızı göstermenizi istersem, herhalde kızmazsınız bana?»

Adamlardan çelimsiz olanı, ona doğru döndü. Sonra elini ceketinin iç cebine sokarak, «Ne demek, niçin kızalım!» dedi ve oradan çıkardığı kısa namlulu otomatik bir tabancayı başkomisere doğrulttu.

Öteki adam, «Haydi bakalım, kızı bekliyoruz...» dedi.

Mickey, başkomiserin zor durumda olduğunu anladı. Yalnız o değil, kendisi de öyle değil miydi sanki?... Tombulca adam, ona doğru yürüyüp arkadaşının tabancasına benzeyen bir silâh çıkardı.

Mickey, «Peki, peki,» diye homurdşndı, «şimdi gejiriz... Söyleyeyim de giyinsinl»

Kapıya sokulup kanadı tıkırdattı. Sonra, « Margarita! El Bano! Banyo yap!» dedi.

Bir dakika kadar bekledi. Somyenin gıcırdadığını ve genç kadının çıplak ayakla banyo dâiresine geçtiğini duydu. .

Tombul adam, «Haydi, haydi, acele edin demiştik!» diye bağırdı. «Ne duruyorsunuz öyle?»

— Canım müsaade edin de, kızcağız giyinsin!

— Eeeh, yeter be! Haydi durma, aç şu kapıyı, yoksa beynini patlatırım!

Karşı koymanın hiçbir semere vermeyeceğini anlayan Mickey, odanın kapısını açtı. İçerisi karanlıktı. Birden kenara çekildi. Bir an bekledi. Adam da hiç tereddütetmeden yürüdü. Mickey fırsattan faydalandı. Herifin karın boşluğuna arka arkaya iki kuvvetli yumruk indirdi. Adam neye uğradığını bilemedi. Kolları ilerde olmak üzere oraya yığıldı. O sırada oturma odasından gelen bir gürültü duyuldu. Mickey başını çevirip baktı. Aynı' zamanda bir tabanca sesi işitildi. Andrews de küçük bir fırsattan faydalanmış ve koltuğu adamın ayaklarına doğru hızla itmişti. Fakat adamın ateş etmesini önleyememişti.

Mickey biraz sonra doğrulmaya muvaffak plan adamın tabancasını yerden aldı. Kafasına bir darbe indirdi. Sonra da oturma odasına fırladı. İkinci haydut yerde yatmakta olan başkomiserin karnına dizini dayamış, tabancanın kabzasını kafasına indirmeye hazırlanıyordu. Mickey hiç vakit geçirmedi. Adamın üzerine çullanarak onu geriye çekti. Biraz sonra korkunç bir boğuşma başladı. Mickey yaptığı bir hareketle adamın tabancasını elinden almaya muvaffak oldu. Sonra da parmaklarını adamın boynuna kenetledi. Sıktı, sıktı... Haydut hıçkırmaya başladı. Sonra ellerini boynuna götürerek yan tarafa yığıldı.

Mickey hemen ayağa kalktı. Tam o sırada tabancayı almış olan başkomiser de doğruluyordu. Yüzü kan

içindeydi. Mickey ya,tak odasına geçip doğrulmaya çalışan haydudu kemerinden yakaladı. Sürükleyerek oturma odasına getirdi.

İki haydudu duyarın dibine koydular. Andrews, yüzünden akan kanları sildi. «Beni iyi dinleyin!» dedi. «Ben başkomiserim. Kımıldayacak yahut da tehlikeli bir hareket yapacak olursanız, ikinizi de köpek gibi gebertirim... Nefis müdafaası her zaman işime yaramıştır... Hey, Mickey, soracağın sual var mı şunlara?»

— Evet, var! Söyleyin bakalım, Teller'le Wister neredeler?

Haydutlardan ses çıkmadı. Bunun üzerine başkomiserin bakışları değişti.

— Bakın, o kuş beyinli kafalarınızı çalıştırın! Burada şimdiye kadar bir sürü suç işlediniz: Kendinizi federal polistenmişsiniz gibi gösterip sahtekârlık yapmak iki vatandaşa karşı silâhlı tecâvüzde bulunmak gibi... Wister ve Teller, cinayet suçundan aranıyorlar. Bize her şeyi söylerseniz, size bir.şey yapamazlar.

Mickey, onun niyetini anlamıştı. «İsterseniz, buradan elinizi kolunuzu sallayarak gitmenize izin verebiliriz» diye atıldı. «Pek tabiî,, kızı almadan gidecek ve Teller'le Wister'e bir halt karıştıramadığınızı söyleyeceksiniz... Haydi, yaylanın bakalım, kapı açık! Çıkabilirsiniz!»

Kapıyı ardına kadar açtı. Sonra tombul adamı yakasından tutup kapıya doğru itti. Başkomiser de öteki adamı yürümeye zorluyordu. Ama haydutların ikisi de yerlerinden bile kımıldamadılar.

Ayağıyla kapıyı kapayan Mickey, «Güzel.» dedi. «Şimdi, bildiklerinizi söyleyin bize!»

Tombul adam, daha konuşkandı her halde, «Biz kızı tanımıyoruz bile...» dedi. «Bize onu evden uzaklaştırmamızı söylediler. Hepsi bu kadar.»

Başkomiser, «Ktzı nereye götürecektiniz?» diye sordu.

Adam, eliyle évin sol tarafını işaret etti. Mickey ora-

larda üzerinden beton bir köprüyle geçilen açık bir lâğım olduğunu hatırladı. Oradan ötede ise, çöl yardı,

Mickey, «Teller'le Wister, şu anda neredeler?» diye .sordu.

— Bilmiyoruz. İnanın ki bilmiyoruz...

Mickey, tombul adamın suratına elinin tersiyle bir tokat indirdi.

Adam, «Doğru söylüyorum...» dedi. «Bize sâdece kızı evden çıkarmamızı,, sonra da lâğımın bulunduğu yere doğru götürmemizi söylemişlerdi.»

Başkomiserin bir İşareti üzerine, Mickey adamların şapkalarını başlarına koydu. Sonra kapıyı açarak onları dışarı çıkardı. .

— Haydi, ne bekliyorsunuz? Gitşenize... Yoksa söylemek istediğiniz şeyler mi var?

— Hayır, hayır... Bir şey bilmiyoruz ki söyleyelim...

— O halde biraz dolaşın bakalım! Hava alın!

Sonra adamların ikisini de birer birer dışarı itti. İçeri girdi. Kapıyı sürmeledi.

— Eh, müsaade ederseniz, bu işi ben neticelendireyim başkomiserim! Siz Margarita'ya göz kulak olun, lütfen!

— Kız nerede şimdi?

— Banyoda...

Mickey mutfağa geçerek servis kapısını yavaşça açtı. Islak otlar üzerinde ilerlemeye başladı. Avluda kimsecikler yoktu.

Evin köşesine doğru ilerleyip durdu. İki kiralık katil, hâlâ evin yolu üzerindeydiler. Adamlar kendilerine vâdedilen paranın ancak yarısını almış olsalar gerekti...

Oluklardan akan yağmur, Mickey'in üzerine boşalmaktaydı. Elinde bulunan tabanca ıslandığı için, Mickey ; silâhı arada bir silmek zorunda kalıyordu. Haydutlar, yaya kaldırımın sonuna, kadar yürümeyi kararlaştırdılar. Sonlara lâğımın bulunduğu tarafa bir göz attılar. Nihayet kasabanın merkezine doğru koşmaya başladılar.

Mickey, «Heriflerin işi tamam...» diye düşündü. «Teller, belki de ikisini bîrden temizleyecektir...»

Genç adam evlerin gölgesine sığınarak hızlı adımlarla yürüdü. Birden arka taraftan bir arabanın gelmekte olduğunu duydu. Arabanın sesini iki haydut da duymuş olacaklardı. Birden döndüler. Tabanları yağladılar. Otomobil, farları sönük olarak yavaş yavaş ilerliyordu. Mickey, bir çalılığa doğru yürüyüp gizlenebildi. Bir iki saniye sonra, arabanın farları yandı. Yaya kaldırımı ışık altında kalmıştı. Neye uğradıklarını şaşıran iki kaçak, küçük bir sokağa saptılar. Karanlıkta o sokağın bir çıkmaz olduğunu farkedememişlerdi.

Daha fazla uzaklaşamadılar. Araba, yayakaldtrıma doğru ilerledi. Sokağın sonunda demir parmaklıklı bir kapı vardı. Farların ışığı, iki haydudu oraya mıhlayıverdi... Derken farlar yeniden söndürüldü. Mickey, Teller'in arabasını hemen tanıdı. Otomobilin kapıları açıldı. Teller aşağı inip parmaklıklı kapıya doğru seğirtti.

Wister de indi. Mickey vaktiyle gördüğü berenin, yine adamın başında bulunduğunu farketti. Camları kalın gözlük de yerinde idi.

Mickey yavaş yavaş ilerledi. Kapıları açık olan arabaya sokuldu. İki haydut, diğer haydutlarla alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Mickey hiç vakit kaybetmedi. Bir ayağı yerde, bir ayağı arabada olmak üzere farların düğmesine bastı. Sonra arabadan çıkarak karanlıkta kaldı. Teller'le Wister ellerini gözlerine götürerek birden döndüler. Teller, ileri doğru iki adım attı.

Mickey, «Kimse kımıldamasın!» dedi. «Yanımda tabanca var. Hiç dinlemem, ateş ederim!»

Teller, «Anlaşıldı, anlaşıldı, siz Mister Marine'siniz galiba?» diye konuştu.

— Evet ama, asıl adım Mickey Phillips'tirl

Wister, elini ceketinin iç cebine götürecek oldu, Ama Mickey, «Dur kımıldama sakın!» dîye gürledi. «Şimdi dör-

dünüz de bu tarafa gelin! Teller önden yürüsün! Dur dediğim zaman, duracaksınız ancak! Sırayı bozanı, hemen gebertirim... Haydi, yürüyün!»

Lâkin dört adam, onun istediği gibi davranmadılar. Gelişi güzel bir şekilde yürüyorlardı. Mickey, tetiği harekete getirdi. Kurşun, adamların bir metre berisine düştü. Bunun üzerine, Teller arkasında iki kiralık katil olduğu halde ilerledi. Wister, biraz geriden yürüyordu.

Bulundukları yere yakın bir evin pencereleri aydınlandı. Kapı açıldı, özerlerinde pijama bulunan bir karı koca eşikte göründü. Birbirlerine bakıyorlar ve İspanyolca bir şeyler söylüyorlardı.

Mickey, «Çabuk polise telefon edin!» diye seslendi.

Dört kişiden ibaret küçük gurup, birden dağılıverdi. Teller arabasına doğru koşarken, iki kiralık haydut kasabaya doğru kaçmaya başladılar. Mickey'in kurşunu, Tellerin karnına isabet etti. İri kıyım adam bir an sendeledi. Sonra da ıslak otların üzerine yığılıverdi. Wister o sırada elinde bıçak kaportanın üzerinden kayıp Mickey'e saldırdı.

Mickey o anda yere düştü. Kalçasında bir sızı hissetti. Wister'in bıçağı, etine girmişti. Mamafih, büyük bir serinkanlılıkla elinde tuttuğu tabancayı bıraktı. İki eliyle Wister'in koltuk altlarından tuttu. Adamı sarsmaya başladı. Wister birden haykırdı. Yere yuvarlandı. Mickey eliyle yarasını tutarak arabaya doğru zorlukla ilerledi. Otomobilin yan tarafına dayanarak derin bir nefes aldı. O sırada da gözü, dizleri üzerinde yürüyen Teller'e ilişti. İri kıyım bir eliyle karnını tutuyor, diğer eliyle de Mickey'in bıraktığı silâhı almaya çatışıyordu.

Mickey ilkin bir şey yapamadı. Biraz bekledi. Sonra topallaya topallaya ilerledi. Salladığı bir tekmeyle tabancayı uzağa fırlattı.

— Olduğun yerde durursan, daha iyi edersin. Teller!

Adam, hareketsiz bir halde duran Wister'i gördü. Son-

ra Mickey'e doğru dönerek, «Seni pis herif seni!» diye -bağırdı. «Kanını içeceğim senin!»

Mickey gülümseyerek omuzlarım silkti. Eve doğru yürüdü. Yarası ona pek acı çektirmiyordu ama, kan hiç durmadan akıyordu.

Andrews elinde bir tabanca olduğu halde, onu kapının önünde bekliyordu. Tam o sırada bir polis arabasının sireni duyuldu. Mickey, «Herifler uzaklaşamazlar...» diye mırıldandı. «İkisi de arabanın yanında. Şey, Margarita nerede?» x

— Bilmem... bıraktığın yerde olmalı.

Mickey karanlık odaya dalarak banyonun kapısına vurdu.

— Margarita... Margarita! Ben Joe!

— Oh, sen misin, sevgilim? Allahım, sana şükürler olsun!

Biraz sonra içeri giren Andrews, onları birbirlerine sarılı olarak buldu. Genç kadın bir taraftan ispanyolca bir şeyler söylüyor, diğer taraftan da Mickey Phillips'in saçlarını okşuyordu. Mickey elbette iyileşecek ve onunla birlikte saadete doğru koşacaktı.

Büyük şehirlerde bütün kitaplarımızı bulabileceğiniz kitabevleri

İSTANBUL

CAĞALOĞLU - AKBA YAYINEVİ - Ankara Cad. 49 A Vilâyet karşısı

SİRKECİ - Yeni Zaman Kitabevi, Ankara Caddesi 155

BAKIRKÖY - Nur Kırtasiye Yakut Sokak 16 D

KADIKÖY - Gençlik Kitabevi Muvakkithâne Caddesi 35

KADIKÖY - Semih KAÇAR - İskelede kitapçı

OSMANBEY - Kent Kitabevi, İzzetpaşa Sokak 2

CAĞALOĞLU - SERHAT DAĞITIM - Narlıbahçe Sokak

CAĞALOĞLU - **Özgür Dağıtım, Cağaloğlu Yokuşu**

ADANA - Yolgeçen Kitabevi, Çakmak Caddesi 62

ANTALYA - Kültür Kitabevi, Hükûmet Caddesi 28 A

BURSA - Suat Kitabevi, Atatürk Caddesi 35/1

SAMSUN - Hüseyin Uyan, Kışlık Sümer Sineması Karşısı

TARSUS - Selçuk Togo, Mersin Caddesi 5-7.

ANKARA - Seçkin Kitabevi Kocabeyoğlu Pasajı Yenişehir

ANKARA - Mustafa Kitabevi Zafer Çarşısı 12 Yenişehir